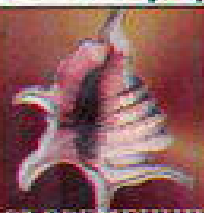
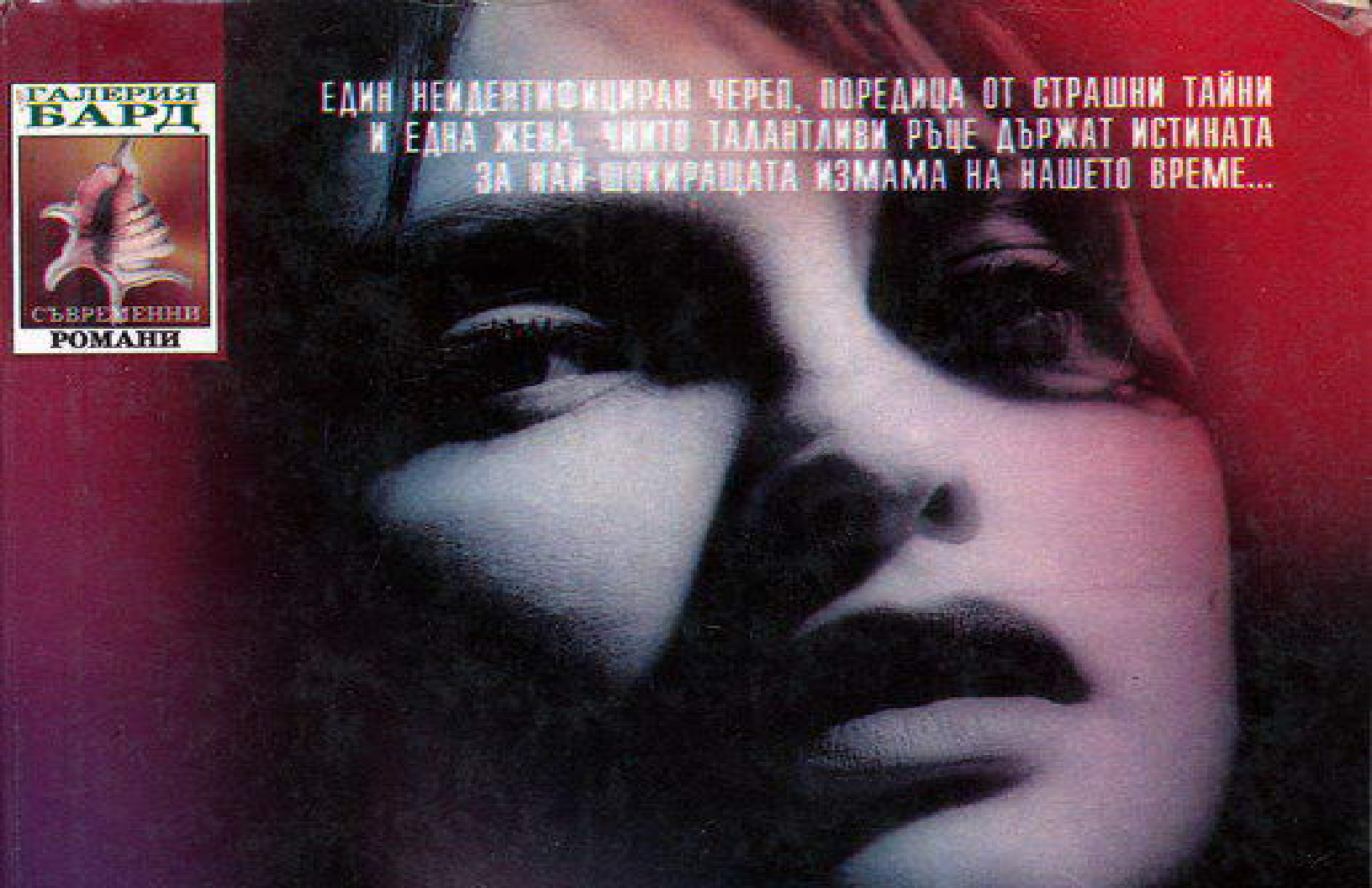

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ЕДИН НЕИДЕНТИФИЦИРАН ЧЕРЕП, ПОРЕДИЦА ОТ СТРАШНИ ТАЙНИ
И ЕДНА ЖЕНА, ЧИИТО ТАЛАНТЛИВИ РЪЦЕ ДЪРЖАТ ИСТИНАТА
ЗА НАЙ-ПОКРАЩАТА ИЗМАМА НА НАШЕТО ВРЕМЕ...

АЙРИС
ЙОХАНСЕН

ЛИЦЕТО НА
ИЗМАМАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АЙРИС ЙОХАНСЕН ЛИЦЕТО НА ИЗМАМАТА

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Скъпи читателю,

Когато краят на „Лицето на измамата“ наближи, разбрах, че ще има още една книга за Ив Дънкан.

В началото Ив бе само съдебен скулптор без лична история. Но скоро заживя свой собствен живот, изпълнен с тъга и триумф, и се прояви като силна жена. Бе се научила да живее с най-големия кошмар — загубата на дете. Аз също съм майка и си представям каква мъка е преживяла. Неприятно ми е да се разделя с нея точно сега, когато издирването на Бони едва е започнало.

Затова създадох друга история. В стремежа си да върне Бони вкъщи, Ив се изправя пред едновременно интимно и ужасяващо предизвикателство. Един убиец ще подложи на изпитание издръжливостта ѝ, ще я доведе до ръба на лудостта. И тя ще си зададе въпроса какво е готова да направи, за да оцелее.

Надявам се, че нямате търпение да откриете отговора.

С най-сърдечни пожелания

Айрис Йохансен

ПРОЛОГ

Институт за диагностична класификация

Джаксън, Джорджия

27 януари

23:55 часа

Щеше да се случи.

„О, Боже, не позволявай това да стане!“

Изгубена. Щеше да бъде изгубена.

Всички щяха да бъдат изгубени.

— Да тръгваме, Ив. Ти не искаш да си тук. — Джо Куин беше застанал зад нея. Четвъртитото му момчешко лице беше бледо и изопнато под сянката на черния чадър. — Нищо не можеш да направиш. Два пъти отлагаха екзекуцията му. Губернаторът повече няма да го позволи. Ще предизвика прекалено бурно недоволство сред обществеността.

— Трябва да го направи! — Сърцето й тупкаше така силно, че чак й причиняваше болка. Всичко й причиняваше болка. — Искам да говоря с надзирателя!

Куин поклати глава.

— Няма да пожелае.

— Вече сме се срещали. Той лично се обади на губернатора. Трябва да се видя с него. Той разбра за...

— Нека те заведе до колата. Много е студено, а ти си мокра до кости.

Тя поклати глава, вперила отчаяно поглед към входа на затвора.

— Тогава ти говори с него. Ти работиш във ФБР. Може би теб ще те послуша.

— Прекалено е късно, Ив. — Опита да я подслони под чадъра, но тя се дръпна. — Божичко, не трябваше да идваш.

— Ти дойде — посочи към тълпата журналисти, — те са тук. А кой има по-голямо право от мен самата да присъства? — Риданията я

давеха. — Трябва да го предотвратят! Трябва да ги накарам да разберат, че не могат...

— Побъркана кучка!

Някой я дръпна грубо. Беше мъж на около четиридесет. Лицето му беше сгърчено от мъка, а по бузите му се стичаха сълзи. Едва го разпозна. Бил Върнър. Неговият син бе един от изгубените.

— Стой по-далеч от това! — Дланите му се впиха в раменете й. Разтърси я. — Остави ги да го убият. Причини ни достатъчно мъка. Не се опитвай да го отървеш отново! Дяволите да те вземат! Остави ги да изгорят онзи кучи син!

— Не мога... Те са изгубени. Трябва да...

— Стой далеч от това или, Господ ми е свидетел, ще те накарам да съжаляваш, че си...

— Остави я! Куин отскубна ръцете на Върнър от раменете й. — Не виждаш ли, че тя страда повече и от теб?

— Как не! Той уби момчето ми. Няма да й позволя да се опита да го измъкне отново!

— Нима мислиш, че аз не искам смъртта му? — попита разпалено Ив. — Той е чудовище. Искан ми се да го убия със собствените си ръце, но не мога да го оставя...

„Няма време за спорове“ — помисли си трескаво тя. — „Няма време за каквото и да било. Сигурно вече е полунощ. Те ще го убият. И Бони ще бъде изгубена завинаги.“

Изви се рязко и хукна към вратата.

— Ив!

Заблъска по портата с юмруци.

— Пуснете ме! Трябва да ме пуснете! Моля ви, не правете това!

Блеснаха светкавици на фотоапарати.

Началникът на затвора тръгна към нея.

Куин се мъчеше да я откопчи от вратата. В този миг тя се отвори.

„Господи, моля те, дай ми някакъв шанс!“

— Спрете! Трябва да спрете...

— Прибирайте се у дома, мис Дънкан. Всичко свърши.

И той тръгна към телевизионните камери.

„Свърши? Не може да е свършило!“

Началникът погледна сериозно към обективите. Заговори по същество.

— Ралф Андрю Фрейзър беше екзекутиран преди четири минути и обявен за мъртъв в 00:07 часа.

— Не-е!

Викът бе изпълнен с агония и отчаяние. Вик на изгубено дете.

Ив така и не разбра, че викът излезе от нейното гърло.

Куин я хвана точно когато коленете ѝ се подкосиха и тя изгуби съзнание.

ГЛАВА 1

Атланта, Джорджия

3 юни

Осем години по-късно

— Изглеждаш ужасно. Вече е почти полунощ. Никога ли не спиш?

Ив вдигна поглед от компютъра и видя Джо Куин, облегнат на вратата.

— Разбира се, че спя. — Свали очилата и потърка очи. — Една нощ работа до по-късно не прави от никого работохолик. Просто трябва да проверя тези мерки, преди да...

— Знам, знам. — Джо влезе в лабораторията и се отпусна на стола до бюрото. — Даян каза, че не си отишла на срещата днес.

Младата жена кимна виновно. Вече за трети път този месец отлагаше уговорките си със съпругата на Джо.

— Обясних ѝ, че в полицейския участък бързат с резултатите. Родителите на Боби Старнс чакат.

— Съвпадат ли?

— Достатъчно са близки. Бях почти сигурна, още преди да започна да сравнявам. От черепа липсваха няколко зъба, но останалите потвърдиха очакванията.

— Защо тогава им беше нужна ти?

— Родителите ѝ не искаха да повярват. Аз бях последната им надежда. А на мен ми е добре известно какво значи да се надяваш. Но щом видят как чертите на Боби съвпадат с очертанията на черепа, ще разберат, че всичко е свършило. Ще приемат факта, че детето им е мъртво и случаят ще бъде приключен.

Хвърли поглед към образа върху екрана на компютъра. От чикагската полиция ѝ бяха дали един череп и снимка на седемгодишния Боби. С подходящата апаратура тя бе наложила лицето

на детето върху черепа. Съвпаднаха почти съвършено. А Боби изглеждаше толкова жив и сладък на снимката...

„Те всичките могат да ти разкъсат сърцето“ — помисли си уморено Ив.

— Към къщи ли си?

— Тъй вярно!

— И просто се отби да ми се накараш?

— Смятам, че това е едно от основните задължения в живота ми.

— Лъжец! — Погледът ѝ попадна върху черната кожена чанта в ръката му. — Това за мен ли е?

— Открихме някакъв скелет в гората в Северен Гуинет. Дъждът го е изровил. Животните са го намерили, така че не е останало кой знае какво, но черепът е непокътнат. — Отвори шумно куфара. — На малко момиче е, Ив.

Винаги ѝ казваше направо, ако ставаше дума за момиче. Вероятно мислеше, че така я предпазва от емоционално натоварване.

Младата жена пое внимателно черепа и го заглежда.

— Не е толкова малка. Най-вероятно на единайсет-дванайсет години. — Посочи леката пукнатина на горната челюст. — Престояла е на студа поне една зима. — Докосна нежно широкото отворстие на носа. — Негърка.

— Това ще помогне. — Джо направи гримаса. — Но не кой знае колко. Нямаме абсолютно никаква представа коя може да е тя. Не разполагаме със снимки за съпоставка. Знаеш ли колко много момичета бягат от къщи? Ако е от някой бедняшки квартал, може даже да не са сигнализирали, че е изчезнала. Родителите там обикновено са по-загрижени за поркането и дрогата, отколкото да държат под око своите... — Тръсна глава. — Извинявай. Забравих. Отворя ли уста, все изпадам в неудобно положение.

— Вече ти е станало навик, Джо.

— Само когато съм с теб. Тогава свалям гарда.

— Поласкана ли трябва да се чувствам? — Набърчи замислено чело, докато изучаваше съсредоточено черепа. — Знаеш, че мама от години вече не е помирисвала дрога. А и не се срамувам, че съм отраснала в бедняшки квартал. Може би нямаше да преживея случилото се, ако не бях закалена от дете.

— Щеше да го преживееш.

Тя не беше толкова сигурна. Прекалено близко до дъното бе стигнала, за да смята, че оцеляването ѝ, и психическо, и физическо, бе гарантирано.

— Искаш ли кафе? Ние, децата от копторите, правим страхотен буламач.

Той трепна.

— Уф! Казах, че съжалявам.

Ив се усмихна.

— Реших просто да те накажа малко. Заслужаваш си го, след като правиш подобни обобщения. Кафе?

— Не, трябва да се прибирам при Даян. — Изправи се. — Не е нужно да бързаш с нея. И без това е била заровена толкова дълго. Даже не знаем кого търсим.

— Няма да бързам. Ще работя по нея нощем.

— Да, ти разполагаш с много време. — Погледна към купчината учебници върху масата. — Майка ти каза, че сега си учела физическа антропология.

— Задочно. Нямам кога да ходя на лекции.

— За Бога, защо сега пък антропология? Другото не ти ли стига?

— Реших, че може да ми бъде от полза. Все още не знам много неща.

— Но ти само работиш! Графикът ти е претоварен за месеци напред!

— Вината не е моя. — Младата жена направи физиономия. — Нямахте да стане така, ако вашият човек не бе споменал за мен пред „60 минути“. Не можеше ли просто да си държи устата затворена? И без това бях достатъчно заета.

— Е, все пак не забравяй кои са ти приятели. — Джо тръгна към вратата. — Не отивай в някой надут колеж.

— Точно ти ли ми го казваш? При положение че си завършил в Харвард?

— Това бе преди цяла вечност. Вече съм добро старо момче от южните щати. Последвай примера ми и стой там, където ти е мястото.

— Нямам намерение да ходя никъде. — Ив се изправи и постави черепа върху полицата над работното си място. — Идния вторник ще изляза да обядвам с Даян. Ако е съгласна изобщо да се уговаря повече с мен. Ще я помолиш ли от мое име?

— Ти я помоли. Аз няма да се меся повече. Имам си достатъчно проблеми. Не ѝ е лесно да бъде съпруга на ченге. — Спря край вратата. — Лягай си, Ив. Те са мъртви. Няма да им навредиш с нищо, ако си позволиш малко сън.

— Държиш се така, сякаш съм някоя невротичка. Просто не е професионално да не си гледаш работата.

— Разбира се. — Младият мъж се поколеба. — Джон Логан да се е свързвал с теб?

— Кой?

— Логан. Милиардерът, който гони по петите Бил Гейтс. Напоследък все го споменават в новините заради фондовете на републиканците, които създава в Холивуд.

Ив сви рамене.

— Знаеш, че не следя новините и нямам почти никаква представа какво става. — Все пак си спомни, че миналата седмица бе видяла снимка на Логан, може би в „Съндей“. Беше към края на трийсетте или началото на четирийсетте, с калифорнийски тен и много къса коса, сякаш леко посипана със сребрист прах на слепоочията. Усмиваше се на някаква руса кинозвезда. Шарън Стоун ли беше? Не помнеше. — Е, от мен не е искал пари. И няма да му дам, дори да поиска. Винаги гласувам за независимите. — Хвърли поглед към компютъра си. — Този тук е „Логан“. Наистина прави добри компютри. Защо?

— Разпитвал е за теб.

— Какво?

— Чрез един доста високопоставен адвокат от Западното крайбрежие — Кен Новак. Когато колегите от полицията ми го казаха, направих някои проучвания и вече съм почти сигурен, че зад това стои Логан.

— Не мисля. Няма никакъв смисъл.

— Защо? И преди си участвала в частни разследвания.

Джо се усмихна широко. — Човек с неговото положение сигурно е оставил пътека от трупове по пътя към върха. Може да е забравил къде е погребал някой от тях.

— Много смешно. — Младата жена разтри уморено врата си. — Адвокатът му получил ли е търсената информация?

— Какво, по дяволите, си мислиш? Ние знаем как да защитаваме хората си. Кажи ми, ако се добере до непубликувания ти в телефонния

указател номер и започне да ти досажда. Доскоро.

И той затвори вратата след себе си.

Без съмнение, Джо щеше да я пази така, както бе правил винаги. Никой не можеше да се сравни с него. Той се бе променил. Времето бе заличило у него всяка следа от момчешки чар. Малко след екзекуцията на Фрейзър бе напуснал ФБР и се бе присъединил към полицията в Атланта. Сега беше детектив с чин лейтенант. Никога не ѝ бе обяснявал защо бе постъпил точно така. Версията, че вече не издържал на напрежението във ФБР, не я бе удовлетворила. Но Джо беше от хората, които не обичат да споделят, затова и тя не настоя за повече. Знаеше само, че винаги може да разчита на него.

Дори през онази нощ в затвора, когато се бе чувствала по-самотна от всякога.

Не искаше да мисли за тази нощ. Отчаянието и болката бяха все още съвсем живи, като че ли...

„В такъв случай мисли за това.“ Беше разбрала, че единственият начин да преживее болката е, да я посрещне лице в лице.

Фрейзър беше мъртъв.

Бони — изгубена.

Затвори очи и се остави на агонията. Когато я поотпусна, отвори очи и се приближи до компютъра. Работата винаги ѝ бе помагала. Бони може и да бе изгубена, можеше никога да не я намерят, но имаше и други...

— С нов ли си се сдобила? — Сандра Дънкан стоеше на прага по пижама и с любимия си яркорозов пенъоар. Беше вперила поглед в черепа. — Стори ми се, че чух някой да кара по алеята. Все се надявах, че Джо ще те остави на мира.

— Не искам да ме оставят на мира. Няма проблеми. Работата не е спешна. Връщай се в леглото, мамо.

— Ти също трябва да си лягаш. — Сандра се приближи до черепа. — Това малко момиченце ли е?

— Единайсет-дванайсетгодишно.

Майка ѝ помълча известно време.

— Никога няма да я намериш. Бони вече я няма. Приеми го.

— Приела съм го. Просто си върша работата.

— Дрън-дрън.

Ив се усмихна.

— Лягай си.

— Да ти приготвя нещо за хапване?

— Прекалено уважавам храносмилателната си система, за да ти позволя да я разстройваш.

Сандра направи физиономия.

— Някои хора не са създадени да готвят.

— Затова пък имаш други таланти.

Майка ѝ кимна.

— Бива ме да се заяждам дяволски добре. Ще си легнеш ли?

— Още петнайсет минути?

— Май ще ти ги позволя, но нито секунда повече. Ще се заслушвам да чуя затварянето на вратата към стаята ти. — Направи пауза и добави смутено: — Утре вечер няма да се прибера веднага след работа. Ще вечерям навън.

Младата жена вдигна изненадано поглед.

— С кого?

— С Рон Фицджералд. Казвала съм ти за него. Работи в кабинета на областния прокурор. Харесвам го. — Тонът ѝ стана почти предизвикателен. — Той ме кара да се смея.

— Би ми било приятно да се запозная с него.

— Аз не съм като теб. Много отдавна не съм излизала с мъж, а имам нужда от това. Не съм монахиня. За Бога, та аз нямам дори петдесет. Животът ми не може да спре само защото...

— Казвала ли съм някога да си стоиш вкъщи? Имаш право да ходиш където си искаш.

— Чувствам се виновна. — Сандра се намръщи. — Можеше да направиш нещата по-лесни за мен, ако не беше толкова строга и неумолима към себе си. Ти се държиш като монахиня!

Боже, как ѝ се искаше майка ѝ да не се бе впускала в това точно тази нощ. Беше прекалено уморена. Нямаше сили за подобни излияния.

— Не са ми липсвали връзки.

— Все за по две седмици и после пак твоята работа!

— Майко!

— О'кей, о'кей. Просто си мисля, че е крайно време да заживееш отново нормално.

— Онова, което е нормално за един, не винаги е нормално за другите. — Погледна екрана на компютъра. — А сега върви и ме остави да си довърша работата. Утре непременно ми кажи как е минала вечерята.

— За да живееш чрез другите ли? — попита язвително Сандра.
— Може да ти кажа, а може и да не ти кажа.

— Ще ми кажеш.

Майка ѝ въздъхна.

— Лека нощ, Ив.

— Лека нощ, мамо.

Ив се облегна на стола. Трябваше да забележи, че майка ѝ е все по-неудовлетворена и нещастна, а емоционалната нестабилност крие опасности за един някогашен наркоман. Но, дявол да го вземе, майка ѝ не бе докосвала наркотик от втория рожден ден на Бони! Още един от подаръците, които бе донесло момиченцето с появата си в живота им.

Вероятно сега преувеличаваше проблема. Детството и юношеството с майка-наркоманка я бяха направили безкрайно подозрителна. Неудовлетвореността беше характерна за Сандра. И здравословна. Най-доброто, което можеше да ѝ се случи, бе една стабилна връзка.

Реши, че трябва да остави майка си да ѝ се отдаде, но да я следи отблизо.

Хвана се, че вече се визира невиждащо в екрана на компютъра. Беше работила достатъчно. Нямаше почти никакво съмнение, че черепът принадлежеше на Боби Старнс.

Тогава забеляза знака на компанията „Логан“. Странно как човек до един момент не обръща внимание на подобни неща. Защо, по дяволите, е разпитвал за нея? Вероятно не е бил той. Сигурно бе станала някаква грешка. Тя и Логан се намираха на двата полюса.

Изправи се и раздвижи схванатите си рамене. Трябваше да опакова черепа на Боби, да го занесе заедно с отчета в къщата и да ги изпрати на следващата сутрин. Не обичаше в лабораторията ѝ да има повече от един череп. Джо ѝ се присмиваше, но тя чувстваше, че така не може да се съсредоточи. Затова утре щеше да изпрати Боби Старнс и доклада в Чикаго, а вдругиден родителите му щяха да знаят, че синът им вече се е прибрал у дома и вече не е един от изгубените.

„Приеми го, Ив.“

Майка ѝ не разбираше, че търсенето на Бони така бе вплетено в тъканта на нейния живот, че тя изобщо не можеше да определи коя нишка беше Бони и коя — останалите изгубени. Това вероятно я правеше безкрайно по-нестабилна от Сандра.

Ив прекоси стаята и застана пред новия череп.

— Какво ли се е случило с теб? — прошепна тя, измъкна етикетчето с номера и го захвърли върху работния си стол. — Злополука? Убийство?

Надяваше се, че не е било убийство. Много я болеше при мисълта за ужаса, който бе преживяло детето преди смъртта си.

Смъртта на дете.

Някой бе люлял това момиче като бебе, бе го наблюдавал как прави първите си стъпки. Дано да е получила обич и радост, преди да свърши в онази дупка в гората.

Докосна леко скулата.

— Не знам коя си. Имаш ли нещо против да те наричам Манди? Това име винаги ми е харесвало.

Божичко, ето че вече разговаряше с черепи, а се притесняваше за психическото здраве на майка си. Винаги обаче ѝ се бе струвало непочтително да се отнася към черепите безлично. Това момиче бе живяло, бе се смяло и бе обичало.

— Търпение, Манди — прошепна Ив. — Утре ще направя измерванията и скоро ще започна да вая. Ще те открия. Ще те отведе у дома.

Монтерей, Калифорния

— Сигурен ли си, че тя е най-добрият избор? — Джон Логан бе приковал поглед в екрана, върху който се разиграваше сцената пред затвора. — Не изглежда стабилна. Имам си предостатъчно проблеми, за да се разправам с жена със слаби ангели.

— Боже мой! Какъв мил човек си само — промълви Кен Новак. — Струва ми се, че тази жена има основателна причина да изглежда леко разстроена. През онази нощ бе екзекутиран убиецът на нейното момиченце.

— В такъв случай тя би трябвало да танцува от радост и сама да натисне спусъка. Аз поне бих постъпил точно така, а не да умолявам

губернатора да отложи екзекуцията.

— Фрейзър бе осъден заради убийството на Теди Саймс. Беше заловен почти на местопрестъплението, преди да е успял да скрие тялото. Той обаче призна, че е убил още единайсет деца, в това число и Бони Дънкан. Разказал такива подробности, че не оставил никакво съмнение във вината си. Но не разкрил къде е заровил телата.

— Защо?

— Не знам. Побъркано копеле. Дори отказал да обжалва смъртната си присъда. Това направо влудило Ив Дънкан. Не искала да го екзекутират, преди да каже къде е дъщеря ѝ. Страхувала се, че никога няма да я намери.

— И намерила ли я е?

— Не. — Новак взе дистанционното и натисна пауза, за да застопори кадъра. — Това е Джо Куин. Богати родители, Харвардска диплома. Всички очаквали да се захване с право, но вместо това той отива във ФБР. Работил е по случая на Бони Дънкан заедно с полицията в Атланта, а сега е детектив там. Двамата с Ив Дънкан са се сприятелили.

По онова време Куин изглеждаше около двайсет и шест годишен. Четвъртито лице, широка уста и интелигентни кафяви очи.

— Само приятели?

Кен кимна.

— Може и да е лягала с него, но нямаме доказателства. Преди три години е била свидетелка на сватбата му. През последните осем години е имала една-две връзки, но нищо сериозно. Същинска работохоличка, а това пречи. — Погледна многозначително към Логан. — Не съм ли прав?

Без да обръща внимание на намека, Джон погледна към доклада върху бюрото си.

— Майката наркоманка ли е?

— Вече не. Отказала се е преди години.

— Ами Ив Дънкан?

— Никога не е вземала дрога. Което си е истинско чудо. Май всички около нея са смъркали или са се боцкали. Майка ѝ била незаконно дете и родила Ив на петнайсет. Живеели с държавни помощи в един от най-ужасните квартали. Ив ражда Бони на шестнайсет.

— Кой е бащата?

— Не е написала името му върху удостоверението за раждане. Очевидно той не е искал детето. — Натисна бутона и записът продължи. — Ето снимката на момиченцето. Си Ен Ен изстиска докрай тази история.

Бони Дънкан беше с тениска с Бъгс Бъни, сини дънки и маратонки. Червените ѝ коси се пилееха на диви къдрици, а нослето ѝ бе покрито с лунички. Цялата сияеше от радост и дяволитост.

Логан усети, че му прилошава. Що за свят беше това, щом някой бе способен да убие такова дете?

Новак бе вперил поглед в лицето му.

— Какво ще кажеш?

— Превърти напред.

Адвокатът натисна бутона и върна отново сцената пред затвора.

— На колко години е била Дънкан, когато са убили детето?

— На двавет и три. Момиченцето е било на седем. Фрейзър бил екзекутиран две години по-късно.

— А тя изкукала и я обсебили костите.

— Не, по дяволите — тросна се Кен. — Защо си толкова груб?

Логан го изгледа.

— А ти защо я защитаваш така разгорещено?

— Защото... защото не ѝ липсва характер, затова!

— Възхищаваш ли ѝ се?

— От главата до петите — отвърна Новак. — Можела е да даде детето за осиновяване или да направи аборт. Вместо това го е задържала. Можела е да живее от държавни помощи като майка си и да тръгне по нейния път. Вместо това денем давала бебето в държавни ясли и работела, а нощем учела задочно. Почти била завършила колежа, когато Бони изчезнала. — Погледна към екрана. — Това е можело да я убие или да я изпрати обратно там, откъдето е дошла, но тя не се предала. Върнала се в училище. После защитила степен по изобразителни изкуства в щата Джорджия. Има и удостоверение за компютърен специалист по възрастова прогресия в Националния център за изчезнали и експлоатирани деца в Арлингтън, Вирджиния. Носител е на една от най-високите степени за реставрация на лица с глина. Обучавала се е при двама от най-добрите скулптори в тази област.

— Силна жена — промърмори Логан.

— И умна. Занимава се със съдебна скулптура и възрастова прогресия, както и с компютърна съпоставка. Малцина са специалистите във всички тези области. Видя извадката от „60 минути“ за това как е възстановила лицето на онова дете, което била открито в някакво тресавище във Флорида.

Джон кимна.

— Беше невероятно. — Погледът му се върна към екрана. Високото слабо тяло на Ив Дънкан беше облечено в дънки и шлифер и изглеждаше плашещо крехко. Дългата до раменете ѝ червеникавокестенява коса бе съвсем мокра и ограждаше бледо овално лице, излъчващо отчаяние. Кафявите очи зад очилата с тънки телени рамки отразяваха същата безутешност и мъка. Логан отмести поглед. — Можем ли да намерим някой друг, също така добър?

Новак поклати глава.

— Ти поиска най-добрия. Тя е най-добрата. Но вероятно няма да ти бъде лесно да се разбереш с нея. Изключително заета е и работи предимно върху случаите с изчезнали деца.

Джон само отбеляза:

— Парите обикновено действат убедително.

— Едва ли обаче означават чак толкова много за нея. Тя би могла да изкарва много повече, ако бе приела някоя от поканите за работа в университет, вместо да я кара така на свободна практика. Живее под наем в къща в Морнингсайд, близо до центъра на Атланта, а в гаража отзад си е направила лаборатория.

— Може би от университета не са ѝ направили предложение, на което да не може да откаже?

— Възможно е. Те не са от твоя ранг. — Адвокатът повдигна вежди. — Доколкото виждам, нямаш желание да ми кажеш какво ще искаш от нея?

— Не! — Новак имаше репутация на почтен човек и вероятно можеше да му се довери, но Логан не желаше да поема излишни рискове. — Сигурен ли си, че тя е единствената?

— Тя е най-добрата. Казах ти, че... Какво всъщност те притеснява?

— Нищо.

Това не бе истина. Перспективата да избере точно Ив Дънкан го притесняваше много. Тя вече бе жертва. Не искаше да я излага отново на риск.

Защо се колебаеше? Трябваше просто да свърши тази работа, независимо кой и колко щеше да пострада. Решението вече бе взето. Самата Ив Дънкан го бе направила вместо него, тъй като се бе изкачила на най-горното стъпало в своята професия, а той непременно трябваше да се възползва от уменията на най-добрия.

Дори това да й струваше живота.

Кен Новак хвърли дипломатическото си куфарче на седалката и включи мотора. Едва изчака да стигне до края на дългата алея и да излезе през портата, за да вземе телефона и да позвъни в Министерството на финансите.

Докато чакаше да го свържат с Тимуик, погледът му се плъзна към океана. Някой ден и той щеше да си има къща като тази на Логан на „Севънтийн Майл Драйв“. Онази в Кармел беше модерна и луксозна, но не можеше да се сравнява с великолепието тук. Логан бе започнал с една миниатюрна компания и я бе превърнал в гигант. За това му бяха необходими само упорит труд и безскрупулността да продължава напред на всяка цена. Сега имаше всичко. Новак работеше за него от три години и му се възхищаваше безкрайно. Понякога дори го харесваше. Логан можеше да включи чара си, когато...

— Новак?

— Точно излизам от дома на Логан. Мисля, че се е спрял на Ив Дънкан.

— Мислиш или си сигурен?

— Попитах го дали иска аз да се свържа с нея. Каза, че сам щял да се заеме.

— Не ти ли каза защо му е нужна?

— Не.

— Ами ако става дума за нещо лично?

Това пробуди интереса на адвоката.

— Възможно ли е да е нещо лично?

— Не знаем. Според информацията, която имаме от теб, напоследък той се интересува от какво ли не. Може и нарочно да те обърква.

— Възможно е. Но ти очевидно не си на такова мнение, щом ми плащаш такива царски суми.

— Ще получиш и още, ако ни дадеш нещо, което да използваме срещу него. Той събра прекалено много средства за републиканската партия през последните шест месеца, а до изборите остава малко.

— Поне президентът е демократ. Популярността на Бен Чадборн е нараснала отново този месец. Мислиш ли, че Логан иска да направи всичко възможно републиканците да спечелят отново? Та те могат да го направят и без него.

— Но може и да не успеят. Трябва да го спрем!

— Не можем ли да го хванем с нещо друго?

— Не. Абсолютно чист е.

Това не изненада Новак. Бе разбрал, че Логан е прекалено умен, за да попадне в някакъв капан.

— Явно разчиташ на мен?

— Не само. Имаме и други източници.

— Но никой от тях не е така близо до него.

— Казах, че ще ти бъде платено добре.

— Смятам да заменим парите с възможността да стана заместник-губернатор на щата.

— Знаеш, че затова поддържаме Данфорд.

— Той обаче не ви е помогнал толкова, колкото аз.

Настъпи мълчание.

— Донеси ми необходимата информация и ще помисля по този въпрос.

— Ще се постарая.

Кен затвори телефона. Беше се оказало по-лесно, отколкото очакваше. Тимуик трябва наистина да е здраво притеснен от приближаващите президентски избори. Демократи или републиканци, всичките бяха едни и същи. Усладеше ли им се веднъж властта, така се пристрастяваха към нея, че все гледаха да стигнат до „Севънтийн Майл Драйв“.

В този момент дворецът в испански стил на Логан отново се разкри пред погледа му. Логан не беше политик; той беше нещо рядко — истински патриот. Беше републиканец, но Новак го бе чувал да хвали и президента-демократ за преговорите с Йордания преди три години.

Но патриотите си оставаха често непредвидими. Дори опасни.

Тимуик желаше да се отърве от Логан и ако действаше както трябва, Кен можеше да се възползва от това, за да се добере до губернаторския пост. Почти не се съмняваше, че Логан възнамерява да възложи на Ив Дънкан нещо от личен характер. Беше прекалено тайнствен и напрегнат. Тайните, свързани с останки от скелети, обикновено говореха за някаква вина. Убийство? Защо не. Логан беше живял доста бурно. Очевидно по някое време се бе спънал и си бе наранил някой от пръстите на крака.

Кен наистина се възхищаваше от Ив Дънкан. Винаги бе харесвал силните жени, които не се предава лесно. А сега, като помогнеш да се разправят с Логан, може би щеше да ѝ направи услуга, защото той възнамеряваше да насочи характерната си безскрупулност към нея и тя можеше да бъде стъпкана.

Изсмя се на глас, тъй като си даде сметка, че оневинява предателството си с галантност. По дяволите, наистина беше добър адвокат.

Адвокатите обаче служеха на кралете, които живееха по тази алея. Самите адвокати не бяха крале.

А несъмнено беше хубаво да бъдеш крал.

ГЛАВА 2

— Красива си — рече Ив. — Къде ще ходите тази вечер?

— Ще се срещнем в ресторант „Антъни“. Храната там харесва на Рон. — Сандра се приведе към огледалото, за да прецени туша на миглите си. После оправи раменете на роклята си. — Да вървят по дяволите тези подплънки! Все се разместват.

— Махни ги.

— Не всички имаме широки рамене като теб.

— А на теб храната там харесва ли ти?

— Не, прекалено е изтънчена за моя вкус. Но може би човек се учи на тези неща. — Усмихна се на дъщеря си в огледалото. — Теб те бива по ученето.

— Храната в „Антъни“ ми допада, но все още с удоволствие си похапвам и в „Мақдоналдс“, когато съм в настроение. — Подаде сакото на Сандра. — И съм готова да споря с всеки, който опита да ми каже, че не трябва да го правя.

— Рон не ми казва... — Майка й сви рамене. — Харесвам го. Той е от добро семейство от Шарлот. Не знам дали би ме разбрал, ако му разкажа как сме живели... Просто не знам.

— Искам да се запозная с него.

— Следващия път. Ти ще го заоглеждаш критично и аз ще се почувствам като някоя гимназистка, завела вкъщи първото си гадже.

Ив се изсмя и я прегърна.

— Просто искам да се уверя, че е достатъчно добър за теб.

— Виждаш ли? — Сандра се насочи към вратата. — Синдромът на първото гадже. Закъснявам. Довиждане.

Младата жена се приближи до прозореца и проследи с поглед майка си, докато изкарваше колата на заден ход. Не я беше виждала така развълнувана и щастлива от години.

Откакто Бони бе изчезнала от живота им.

Е, нямаше никакъв смисъл да гледа с копнеж през прозорците. Радваше се, че майка й изживява нова любов, но не би искала да е на

нейно място. Не знаеше какво би могла да прави с един мъж. Не я биваше в краткотрайните връзки по за няколко ноци, а всичко друго изискваше обвързване, което тя не можеше да си позволи.

Излезе през задната врата и заслиза по кухненското стълбище. Орловите нокти бяха разцъфтели и уханието им я облъхна, докато вървеше по алеята към лабораторията. Ароматът винаги ѝ се бе струвал по-силен привечер и рано сутрин. Бони обичаше много орловите нокти и вечно си късаше от мястото край оградата, където все имаше пчели. Какво ли не бе опитвала Ив, за да я спре, преди да я ужилят.

Усмихна се при този спомен. Беше ѝ необходимо много време, докато се научи да отделя добрите спомени от лошите. В началото бе опитала да се предпази от болката, като изобщо не мисли за Бони. После обаче бе осъзнала, че това значеше да забрави изобщо дъщеря си и цялата радост, която тя бе донесла в техния живот. А Бони заслужаваше нещо повече от...

— Мис Дънкан?

Настръхна и се завъртя на пети.

— Съжалявам, не исках да ви изплаша. Аз съм Джон Логан. Може ли да поговоря с вас?

Джон Логан? Дори и да не се бе представил, щеше да го познае. Този калифорнийски тен не може да се сбърка, помисли си с горчива ирония тя. Сивият костюм на „Армани“ и обувките на „Гучи“ бяха съвсем не на място в малкия ѝ заден двор. Заприлича ѝ на паун.

— Не сте ме изплашили. Изненадахте ме.

— Позвъних. — Усмихна се и приближи. По тялото му нямаше и грам тлъстина и от него се излъчваше увереност и чар. Никога не бе харесвала чаровните мъже; чарът можеше да скрие прекалено много неща. — Предполагам, че не сте ме чули.

Внезапно я обзе желание да поразклати малко самоувереността му.

— Винаги ли браконьерствате, мистър Логан?

Сарказмът ѝ не го засегна.

— Само когато наистина искам да се видя с някого. Може ли да поговорим? — Погледът му се премести към вратата на лабораторията.

— Тук работите, нали? Бих искал да видя това местенце.

— Откъде знаете, че работя тук?

— Не от вашите приятели от полицията в Атланта. Разбрах, че пазят ревниво вашето усамотение. — Тръгна пред нея, застана до вратата и се усмихна. — Моля ви!

Очевидно бе свикнал моментално да се съгласяват с него и това я изпълни отново с досада.

— Не!

Усмивката му избледня.

— Имам предложение за вас.

— Знам. Защо иначе щяхте да дойдете? Аз обаче съм прекалено заета. Първо трябваше да се обадите по телефона.

— Исках да ви видя лично. — Погледна към лабораторията. — По-добре да влезем вътре и да поговорим.

— Защо?

— Така ще разбере някои неща за вас, които ми е нужно да знам.

Ив се взря невярващо в него.

— Аз не кандидатствам за място в някоя от вашите компании, мистър Логан, и не е нужно да бъда подлагана на каквито и да било проверки. Мисля, че е време да си вървите.

— Дайте ми десет минути.

— Не, имам си работа. Довиждане, мистър Логан.

— Джон.

— Довиждане, мистър Логан.

Той поклати глава.

— Оставам!

Младата жена настръхна.

— Как ли пък не!

Джон се облегна на стената.

— Добре, вършете си работата. Аз ще изчакам.

— Не ставайте смешен! Вероятно ще работя до полунощ.

— В такъв случай ще разговаряме след полунощ.

В поведението му нямаше вече и следа от предишния чар. Беше леденостуден, непреклонен и решителен.

Ив отвори вратата.

— Вървете си!

— След като говорим. За вас би било много по-лесно просто да направите това, което искам.

— Не си падам по лесните неща.

Затвори вратата и запали осветлението. Не ѝ допаднаше да бъде принуждавана да направи нещо от човек, който си мисли, че притежава целия свят. Вярно, че преигра, но той бе нахлул в нейната територия.

Нека си стои навън цяла нощ, ако иска!

В единайсет и трийсет и пет Ив отвори рязко вратата.

— Влизай — отсече лаконично тя. — Не искам да си вън, когато се прибере майка ми. Може да я изплашиш. Десет минути!

— Благодаря — отвърна тихо той. — Ценя жеста ти.

Не усети сарказъм в тона му.

— Надявах се да се откажеш до това време.

— Не се отказвам, ако наистина се нуждаеш от нещо. Изненадан съм обаче, че не си се обадила на твоите приятели от полицията да ме изхвърлят.

— Ти си силен човек. Вероятно с връзки. Не искам да замесвам приятелите си.

— Аз никога не хвърлям вината върху пратеника. — Огледа лабораторията. — Тук е доста просторно. Отвън изглежда по-малко.

— Преди да стане гараж, е било станция за екипажите. Тази част от града е много стара.

— Не е това, което очаквах. — Погледът му обходи кушетката на бежови и ръждиви линии, саксиите по прозорците и поставените в рамки снимки на майка ѝ и на Бони. — Изглежда... топло.

— Мразя студените, стерилни лаборатории. Казвай!

— Какво е това? — Логан тръгна към ъгъла. — Видеокамери?

— Нужни са за съпоставките.

— Интересно. — Вниманието му бе привлечено от черепа на Манди. — Като във филм за вуду с тези стрелички, забити в него.

— Така отбелязвам различията в дебелината на кожата.

— Трябва ли да го направиш, преди да...

— Да?

Логан се върна и седна до бюрото.

— Бих искал да те наема, за да идентифицираш един череп.

Ив поклати глава.

— Единственият сигурен начин за идентифициране са зъбните характеристики и ДНК.

— И оригинал за съпоставка. И тук е проблемът.

— Защо? За дете ли става дума?

— За мъж.

— И ти нямаш представа кой е той?

— Имам.

— Но няма да ми кажеш, така ли?

Логан поклати глава.

— Имаш ли негови снимки?

— Да, но няма да ти ги покажа. Искам да започнеш на чисто.

— Къде са открити костите?

— Мериленд... струва ми се.

— Не си ли сигурен?

— Още не. — Усмихна се. — Всъщност те още не са открити.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво тогава правиш тук?

— Имам нужда от теб на самото място. Искам да бъдеш с мен.

Ще трябва да действаме веднага след откриването на скелета.

— И от мен се очаква да си зарежа работата и да тръгна за Мериленд?

— Да — отвърна спокойно той.

— Дрън-дрън!

— Петстотин хиляди долара. За две седмици работа.

— Какво?!

— Както сама отбеляза, времето ти е ценно. Разбрах, че си наела тази къща. Можеш да я купиш и пак ще ти останат. Само трябва да ми отделиш две седмици.

— Откъде знаеш, че съм наела къщата?

— Някои не са така лоялни като приятелите ти от полицейския участък. — Изучаваше лицето ѝ. — Не ти харесва, че е изучавано досието ти, нали?

— Дяволски си прав.

— Не те виня. На мен също не би ми се понравилось.

— И въпреки това го правиш?

— Необходимост. Трябва да знам с кого си имам работа.

— В такъв случай си пропилял на вятъра усилията си. Тъй като няма да си имаш работа с мен.

— Парите не те ли блазнят?

— Да не ме мислиш за побъркана? Разбира се, че ме блазнят. Израснах в мизерия. Но животът ми не се върти около тях. В последно време сама избирам с какво да се занимавам. Не желая твоята работа.

— Защо?

— Просто не ме интересува.

— Защото не е свързана с дете ли?

— Отчасти.

— Децата не са единствените жертви.

— Но никой не е така безпомощен като тях. — Направи пауза. — Твоят човек жертва ли е?

— Вероятно.

— Убийство?

Логан замълча за момент.

— Възможно е.

— И си дошъл да ме молиш да дойда с теб на мястото на убийството? Какво би ми попречило да се обадя в полицията и да им кажа, че си замесен?

Той се усмихна едва-едва.

— Ще отрека. Ще им кажа, че съм искал да огледаш костите на нацисткия военнопръстъпник, изровен неотдавна в Боливия. — Помълча няколко секунди. — А след това ще дръпна всички конци, които е необходимо, за да накарам твоите приятели от полицията в Атланта да изглеждат като глупци с прръстъпни намерения.

— Каза, че не би обвинил пратеника.

— Преди да си дам сметка колко би те смутила една такава работа. Лоялността е двустранна. Човек използва всяко оръжие, което му се предостави.

Внезапно младата жена си даде сметка, че той наистина щеше да го направи. През цялото време, докато разговаряха, я бе наблюдавал и бе претеглял всеки неин въпрос и отговор.

— Но аз нямам желание да го правя — продължи Логан. — Старая се да бъда възможно най-откровен с теб. Можех и да те излъжа.

— Пропуските да се спомене нещо също могат да бъдат лъжа, а ти не ми казваш почти нищо. — Погледна го право в очите. — Не ти вярвам. Мислиш ли, че ти си първият, който идва и иска да провера някакъв скелет? Миналата година при мен се отби мистър Дамаро. Предложи ми много пари, за да отида във Флорида и да извая лицето

на някакъв череп, който случайно попаднал у него. Каза, че му го бил изпратил някакъв приятел от Гвинея. Уж антропологическа находка. Обадох се в полицията в Атланта и се оказа, че мистър Дамаро бил всъщност Хуан Гамес, наркотрафикант от Маями. Брат му изчезнал преди две години. Подозирали, че е убит от някаква конкурентна организация. Черепът бил изпратен на Гамес като предупреждение.

— Затрогващо. Предполагам, че наркотрафикантите също не са лишени от чувства и семейна привързаност.

— Не смятам, че е смешно. Кажете го на децата, които стават зависими от хероина.

— Не споря. Уверявам те обаче, че аз нямам нищо общо с организираната престъпност. — Направи гримаса. — Е, от време на време участвам в залагания.

— Това трябва да ме обезоръжи ли?

— За да бъдеш обезоръжена, очевидно ще бъде нужно глобално споразумение. — Изправи се. — Моите десет минути изтичат и не бих желал да се натрапвам. Ще те оставя да размислиш.

— Вече съм размислила. Отговорът е „не“.

— Та ние едва започваме преговорите. Ако ти не желаеш да мислиш, ще помисля аз. Все трябва да има нещо, което бих могъл да ти предложа, за да решиш, че работата си заслужава. — Продължи да я наблюдава с присвити очи. — Нещо около мен не ти допада. Какво е то?

— Нищо. Освен факта, че притежаваш труп, за който Не желаеш никой да разбере.

— Освен теб. Много искам ти да разбереш повече за него. — Поклати глава. — Не, има нещо друго. Кажете какво е то, за да ти го изясня.

— Лека нощ, мистър Логан.

— Е, ако не можеш да ме наричаш Джон, тогава поне се откажи от „мистър“. Със сигурност не искам да демонстрираш уважение.

— Лека нощ, Логан.

— Лека нощ, Ив. — Спря пред поставката и се вгледа в черепа. — Знаеш ли, той започва да ми допада.

— Това е момиче.

Усмивката му изчезна.

— Съжалявам. Не беше смешно. Струва ми се, че всички реагираме различно и не винаги уместно на онова, в което се превръщаме след смъртта.

— Да, така е. Но понякога се срещаме с нея преждевременно. Манди не е имала дори дванайсет години.

— Манди ли? Знаеш коя е била?!

Нямаше намерение да го казва. Но нямаше никакво значение.

— Не. Просто обикновено им давам имена. Сега вече не се ли радваш, че ти отказах? Би ли искал ексцентричка като мен да работи върху твоя череп?

— О, аз ценя ексцентриците. Половината от хората ми в Сан Хосе са малко или повече извън нормата. — Приблужи се до вратата. — Между другото, компютърът, който използваш, е на три години. Имаме нова версия, два пъти по-бърза. Ще ти я изпратя.

— Не, благодаря! Този си работи много добре.

— Никога не отказвай подкуп! — Отвори вратата. — И никога не си оставяй вратата отключена. Не се знае кой може да те чака вътре.

— Нощем заключвам. Всичко тук е застраховано, а аз знам как да се защита.

Джон се усмихна.

— Сигурен съм, че знаеш. Ще ти се обадя.

— Казах ти, че...

Говореше си сама — той вече бе затворил вратата след себе си.

Въздъхна с облекчение. Макар изобщо да не се съмняваше, че съвсем скоро ще има новини от него. Никога досега не бе срещала човек, така решен да постигне целта си. Дори когато подходът му бе кадифено мек, стоманата прозираше отдолу. И преди бе имала вземане-даване с властимащи. От нея се искаше само твърдост и Джон Логан щеше да се обезкуражи и да я остави на мира рано или късно.

Изправи се и се приближи до поставката.

— Не е толкова умен, Манди. Дори не разбра, че си била момиче.

Телефонът върху бюрото иззвъня.

„Мама?“ Напоследък имаше проблеми със запалването на колата.

Не беше майка й.

— Спомних си нещо точно като се качих в автомобила — рече Логан. — Реших да го прибавя към първоначалното споразумение, за да размислиш и върху него.

— Изобщо не размишлявам по този въпрос.

— Петстотин хиляди за теб. Петстотин хиляди за фонд „Адам“ за изчезнали деца. Разбрах, че внасяш част от печалбите си в него. — Сними глас. — Даваш ли си сметка колко деца ще бъдат върнати у дома при своите родители с тези пари?

Даваше си сметка. Не можеше да заложи по-добра примамка. „Боже мили, Макиавели сигурно е вземал уроци от него!“

— Всички тези деца. Нима не заслужават две седмици от твоето безценно време?

— Не и ако това означава да извърша нещо престъпно.

— Много неща изглеждат престъпни отстрани.

— Дрън-дрън.

— Ами ако кажа тържествено, че нямам нищо общо с каквато и да било нечестна игра?

— И защо да ти вярвам?

— Направи проверка. Нямам репутация на лъжец.

— Репутацията нищо не означава. Работила съм упорито за кариерата си. Няма да позволя сега всичко да отиде на вятъра.

Настана мълчание.

— Не мога да обещаая, че от тази история няма да ти остане някой-друг белег, но ще направя всичко, което зависи от мен, за да те защита.

— Аз мога да се защитавам. Но ти отказвам.

— Обаче се изкушаваш, нали?

Боже, как само се изкушаваше!

— Седемстотин хиляди за фонда.

— Не!

— Ще ти се обадя утре.

Затвори.

Дяволите да го вземат!

Ив остави слушалката. Мръсникът знаеше кой бутон да натисне. Ако всички тези пари отидеха за търсенето на изгубените, на онези, които може би все още бяха живи...

Нима не си заслужаваше да поеме риска, ако благодарение на него поне част от тях щяха да се върнат у дома? Погледът ѝ политна към поставката. Манди може би бе избягала от къщи. Но ако бе имала възможността да се прибере, сега нямаше...

— Не трябва да го правя, Манди — прошепна младата жена. — Може да се окаже нещо много лошо. Никой не предлага един милион току-така. Трябва да му откажа!

Но Манди не можеше да ѝ отговори. Мъртвите не отговаряха.

Логан се облегна на седалката, вперил поглед в малката, облицована с дърво, къща.

Дали това бе достатъчно?

Вероятно. Бе я изкушил. Тя страстно издирваше изгубени деца и той бе заложил на тази карта много изкусно.

„Що за човек трябва да бъдеш, за да го направиш?“ — помисли си уморено Джон.

Но трябваше да свърши на всяка цена тази работа. Ако тя не приемеше предложението му, утре щеше да увеличи сумата.

Оказа се по-трудна, отколкото бе предполагал. Непреклонна, умна и схватлива. Но си имаше своята ахилесова пета.

— Той току-що си тръгна — изрече по цифровия си телефон Фиске. — Да го последвам ли?

— Не, знаем къде е отседнал. Видя ли се с Ив Дънкан?

— Тя си беше къщи, а той остана повече от четири часа.

Тимуик изруга.

— Ще приеме!

— Мога да я спра — предложи Фиске.

— Не още. Тя има приятели в полицията. Не искам да привличаме вниманието.

— Майката?

— Може би. Това най-малкото ще ги забави. Остави ме да помисля. Стой там. Ще ти се обадя по-късно.

„Подплашен заек“ — помисли си с презрение Фиске. Усещаше нервността в гласа на Тимуик. Той все се колебаеше, вместо да действа направо. Човек трябва да реши какво точно му е нужно и после само да следва стъпките, които ще го отведат до резултата. Ако имаше властта и средствата на Тимуик, нищо нямаше да го спре.

Отпусна глава на облегалката на седалката, загледан в къщата.

Минаваше полунощ. Майката щеше да се върне всеки момент. Вече бе развил крушката над главния вход. Ако Тимуик му се обадеше

по-скоро, можеше изобщо да не се наложи да влиза.

Дано онзи посерко най-сетне вземе най-умното и просто решение и го остави да я убие.

ГЛАВА 3

— Знаеш, че ще го направиш, мамо — рече Бони. — Не разбирам защо се притесняваш толкова много.

Ив седна в леглото и погледна към перваза на прозореца. При всяко свое посещение Бони се настаняваше там и кръстосваше обутите си в дънки крака.

— Няма да издържиш. Повярвай ми.

— Тъй като ти си само сън, моят сън, не е възможно да знаеш повече от мен.

Момичето въздъхна.

— Аз не съм твой сън. Аз съм призрак, мамо. Какво трябва да сторя, за да те убедя?

— Можеш да ми кажеш къде се намираш?

— Не знам къде ме е погребал. По това време вече бях отлетяла.

— Удобно извинение.

— Манди също не знае. Но те харесва.

— Ако действително е там с теб, как е истинското й име?

— Имената нямат значение за нас, мамо.

— Но за мен имат.

Бони се усмихна.

— Вероятно защото ти е необходимо да дадеш име на любовта. Не е нужно.

— Много дълбоки разсъждения за едно седемгодишно момиченце.

— О, за Бога, вече изминаха десет години. Кой е казал, че призраците не растат?

— Изглеждаш както тогава...

— Защото съм това, което ти желаеш да видиш. — Облегна се назад. — Работиш прекалено много, мамо. Тревожа се за теб. Може би това с Логан ще ти се отрази добре.

— Няма да се съглася.

Момичето се усмихна отново.

— Няма — повтори Ив.

— Както и да е. — Детето се взря през прозореца. — Тази нощ си мислеше за мен и за орловите нокти. Приятно ми е, когато спомените ти се отразяват добре.

— Казвала си ми го и преди.

— Значи го повтарям. В началото страдаше много. Не можех да се приближа до теб...

— Ти и сега си далеч. Само сън...

— Така ли? — Бони погледна отново към майка си и лицето ѝ се озари от изпълнена с обич усмивка. — В такъв случай нали няма да имаш нищо против, ако сънят ти продължи малко по-дълго? Понякога много ми домъчнява за теб, мамо.

Бони. Любов. Тук.

О, Господи, тук!

Нямаше значение, че е само сън.

— Да, остани — прошепна дрезгаво младата жена. — Моля те, остани, мъничката ми!

Слънцето вече нахлуваше през прозореца, когато Ив отвори очи. Погледна към часовника и седна стреснато в леглото. Беше почти осем и половина, а тя ставаше винаги в седем. Изненада се, че майка ѝ не бе дошла да я събуди.

Спусна крака на пода и тръгна към банята, отпочинала и изпълнена с оптимизъм както обикновено, след като бе сънувала Бони. Тези сънища щяха да бъдат причина за доста размисления и умозаклучения на някой психиатър, но тя не даваше и пет пари за това. Беше започнала да сънува дъщеря си три години след смъртта ѝ. Сънищата я навестяваха често, но никога не знаеше предварително кога ще ѝ се явят или какво ги предизвиква. Във всеки случай ефектът беше неизменно положителен. Събуждаше се спокойна и работоспособна, уверена, че може да покори целия свят.

В това число и Джон Логан.

Нахлузи джинсите и широката бяла риза, работната ѝ униформа, и се спусна към кухнята.

— Мамо, успях се! Защо не...

В кухнята нямаше никой. Не се носеше миризма на бекон. Стаята изглеждаше абсолютно същата, каквато я остави, преди да си легне.

Погледна през прозореца и изпита огромно облекчение. Колата на майка ѝ бе паркирана на обичайното място.

„Вероятно се е прибрала много късно и също се е успала. Все пак днес е събота.“

Трябваше да внимава да не спомене пред нея, че се е притеснила. Сандра вече бе забелязала прекалената ѝ покровителственост и имаше пълното право да бъде недоволна.

Наля си чаша портокалов сок от хладилника, взе окачения на стената портативен телефон и набра номера на Джо в полицията.

— Даян каза, че не си ѝ се обаждала — започна той. — Трябваше да телефонираш на нея, не на мен.

— Днес следобед. Обещавам! — Настани се пред кухненската маса. — Кажете ми нещо за Джон Логан.

Последва кратко мълчание.

— Свърза ли се вече с теб?

— Снощи.

— По работа?

— Да.

— По-точно?

— Не знам. Не желае да ми обяснява много-много.

— Вероятно мислиш върху предложението му, щом ми се обаждаш. Какво използва като примамка?

— Фонд „Адам“.

— Боже, той наистина знае как да те подхване!

— Умен е. Искам да знам обаче колко умен. — Отпи от портокаловия сок. — И колко почтен.

— Е, не е като онзи наркотрафикант от Маями.

— Не звучи особено успокояващо. Извършвал ли е някога нещо престъпно?

— Поне на мен не ми е известно. Не и в Америка.

— Не е ли американски гражданин?

— Американски гражданин е, но докато изграждаше компанията си, прекара няколко години в Сингапур и Япония. Там подобряваше качеството на своите продукти и изучаваше пазарната стратегия.

— Изглежда е имало ефект. Шегувал ли се е, като ми каза, че вероятно е оставил някой-друг труп след себе си?

— Да. Не знаем обаче кой знае колко за годините, които е прекарал в чужбина. Хората, с които е контактувал, са дяволски трудни и упорити и на всичкото отгоре го уважават. Това говори ли ти нещо?

— Че трябва да внимавам.

— Правилно. Той се слави като изключително прям човек и хората, които работят при него, са му верни. Имай предвид обаче, че всичко това може би е само привидност.

— Можеш ли да ми намериш малко повече информация?

— По-точно?

Каквото и да е. Дали напоследък не е правил нещо по-необичайно? Ще се поразровиш ли малко по-надълбоко заради мен?

— Дадено! Започвам веднага. — Направи пауза. — Но това няма да ти струва евтино. Обаждаш се на Даян още днес следобед и следващия уикенд идваш с нас на езерото.

— Нямам време да... — Младата жена въздъхна. — Добре.

— И без никакви кости в куфара!

— О'кей.

— Ще си прекараш добре.

— Винаги си прекарвам добре, когато съм с теб и Даян. Само дето не знам как ме търпите.

— Нарича се приятелство. Звучи ли ти познато?

— Да, Джо, благодаря!

— Че ще изкопая всичката мръсотия около Логан ли?

— Не. — Защото беше единственият, успял да я опази от лудостта, впила ноктите си в нея през онези изпълнени с ужас ноци, и заради всичките години на съвместна работа и приятелство. Изкашля се. — Благодаря ти, че си ми приятел.

— Е, като твой приятел бих те посъветвал да бъдеш изключително внимателна с мистър Логан.

— Това са много пари за децата, Джо...

— Той определено знае как да те манипулира.

— Не ме е манипулирал. Все още не съм решила. — Допи портокаловия си сок. — Трябва да се захващам за работа. Ще ми се обадиш ли, когато научиш нещо?

— Със сигурност.

Ив затвори телефона и изми чашата си.

„Кафе? Не, ще си го свари в лабораторията.“

През уикендите майка ѝ обикновено идваше при нея между десет и единайсет сутринта и двете заедно пиеха кафе. Така приятно си почиваха.

Взе ключа от синята купичка върху кухненския плот, изтича по стълбите и се отправи към работното си място.

Трябваше да свърши с главата на Манди и да се заеме с пакета, който ѝ бе изпратен миналата седмица от полицията в Ел Ей.

Логан щеше да ѝ се обади или направо да дойде по някое време. Изобщо не се съмняваше в това. Но нямаше да получи отговор. Тя първо трябваше да научи повече за...

Вратата на лабораторията зееше.

Младата жена замръзна.

Беше сигурна, че снощи заключи. И ключът тази сутрин си беше в синята купа, където го пускаше винаги.

„Мама?“

Ключалката беше разбита. „Крадци?“

Побутна бавно вратата.

Кръв!

Навсякъде... По стените... По полиците... По бюрото...

Библиотеките бяха съборени на пода и като че ли насечени на парченца. Кушетката бе преобърната, стъклата на всички картини и снимки в рамки — изпочупени.

И кръвта...

Сърцето ѝ заседна в гърлото.

„Мама? Дали не бе влязла в лабораторията и не бе изненадала крадеца?“

Спусна се напред.

— Боже мой! Том-Том!

Ив се завъртя на пети и видя майка си на прага. Заля я такова облекчение, че коленете ѝ омекнаха.

Сандра гледаше към ъгъла.

— Кой би причинил подобно нещо на бедното коте?

Младата жена проследи погледа ѝ и стомахът ѝ се преобърна. Персийският котарак бе превърнат в кървава дрипа. Том-Том беше на съседката, но прекарваше доста време в техния двор, за да гони птиците, привлечени от орловите нокти.

— Мисис Добинс ще бъде безутешна. — Майка ѝ влезе в лабораторията. — Този стар котарак ѝ бе единственото на този свят. Защо би... — Погледът ѝ попадна на пода край бюрото. — О, Ив, колко съжалявам! Всичкият ти труд...

Компютърът бе разбит и край него се търкаляше черепът на Манди, натрошен със същата методичност и жестокост, както и всичко останало.

Младата жена се отпусна на колене. Щеше да бъде истинско чудо да го сглоби отново.

Манди... Изгубена... Може би този път завинаги...

— Взето ли е нещо? — попита Сандра.

— Май не. — Дъщеря ѝ затвори очи. „Манди...“ — Само са унищожили всичко.

— Вандали? Но децата наоколо са толкова мили. Те не биха...

— Не! — Ив отвори очи. — Ще се обадиш ли на Джо, мамо? Помоли го да дойде веднага. — Погледна към котарака и очите ѝ се напълниха със сълзи. Той беше почти деветнайсетгодишен и не заслужаваше такава смърт. — И донеси една кутия. И чаршаф. Докато чакаме, ще отнесем Том-Том на мисис Добинс и ще ѝ помогнем да го погребее. Ще ѝ кажем, че го е блъснала кола.

Майка ѝ побърза да излезе.

„Безумен дивак!“

Съсипията бе наистина дивашка, но не беше нито безумна, нито случайна, а съвсем системна и методична. Извършителят, който и да беше той, бе искал да я шокира и нарани.

Ив погали нежно едно парче от черепа на Манди. Насилието бе настигнало това момиче дори и в смъртта.

Събра внимателно парчетата, но нямаше къде да ги сложи. Поставката също бе разбита. Най-накрая ги нареди върху окървавеното бюро.

Защо обаче черепът се намираще в тази част на стаята, запита се внезапно Ив. Вандалът явно умишлено го бе преместил тук, преди да го разбие. Но защо?

В този момент забеляза капещата от горното чекмедже на бюрото ѝ кръв и всички мисли излетяха от главата ѝ.

О, Божичко, още!

Страхуваше се да отвори чекмеджето.

Но го направи.

Изпищя. Отскочи назад.

Вътре имаше цяло езеро кръв, сред което плуваше мъртъв плъх.

Затвори го с трясък.

— Ето кутията и чаршафа. — Майка ѝ се бе повърнала. —

Искаш ли аз да се оправя с това?

Ив поклати глава. Сандра изглеждаше не по-малко погнушена.

— Остави на мен. Джо ще дойде ли?

— Тръгва веднага.

Младата жена взе чаршафа, събра сили и се отправи към котарака.

„Всичко е наред, Том-Том. Ей сега ще те отведем у дома.“

Два часа по-късно Джо я срещна на стълбите пред лабораторията. Хвърли ѝ един поглед и ѝ подаде носната си кърпа.

— Изцапала си си бузата.

— Току-що погребяхме Том-Том. — Ив избърса следите от сълзи по лицето си. — Мама е все още с мисис Добинс. Тя обичаше много тази котка. Беше ѝ като дете.

— Бих убил този, който направи нещо на моето куче. — Младият мъж поклати глава. — Не намерихме отпечатъци. Вероятно е носил ръкавици. Открихме следи от стъпки в кръвта. Големи са. Вероятно са на мъж. Липсва ли нещо?

— Аз поне не забелязах.

— Това не ми харесва. — Джо погледна отново през рамо към хаоса в лабораторията. — Някой доста се е постарал. Грозна картинка. И не ми се струва случайно.

— Явно някой е искал да ми причини болка.

— Някое от съседските хлапета?

— Аз лично не подозирам никое от тях. Извършено е прекалено хладнокръвно и премерено.

— Обади ли се на застрахователната компания?

— Не още.

— По-добре го направи веднага.

Ив кимна. Предишния ден беше казала на Логан, че не се страхува да остави отключена лабораторията. Не беше и предполагала, че е възможно да се случи подобно нещо.

— Гади ми се, Джо.

— Знам. — Взе ръката ѝ и я стисна успокояващо. — Ще поставя денонощна охрана на къщата. Какво ще кажеш двете с майка ти да дойдете у нас за няколко дена?

Ив поклати глава.

— О'кей. — Приятелят ѝ се поколеба. — Трябва да се връщам в участъка. Искам да проверя дали напоследък насам са ставали подобни ужасии. Ще можеш ли да останеш сама?

— Да. Благодаря, че дойде, Джо.

— Ще ми се да можех да направя нещо повече. Ще разпитаме съседите.

— Но без мисис Добинс. Не изпращай хора при нея.

— Добре. Ако ти потрябвам, просто се обади.

Ив го изпрати с поглед, а след това се обърна отново към лабораторията. Не искаше да влиза вътре. Не искаше да вижда отново цялото това насилие.

Но трябваше. Трябваше да се увери, че не липсва нищо, и след това да се обади в застрахователната компания. Събра сили и влезе. Кръвта отново ѝ подежда като удар.

Мъртви котки. Заклани плъхове. И толкова много кръв...

Не!

Хукна към вратата и се облегна на нея. Студено. Беше ѝ много студено. Обгърна тялото си с ръце в отчаян опит да се пребори с ледените тръпки.

— Отвън видях паркирана полицейска кола. Добре ли си?

Вдигна очи. Логан стоеше на няколко крачки от нея.

— Върви си!

— Какво е станало?

— Върви си!

Той надникна през вратата.

— Случило ли се е нещо?

— Да.

— Дай да видя! — Мина покрай нея, влезе в лабораторията и след няколко минути отново застана до нея. — Отвратително!

— Убили са котарака на съседката. И са натрошили Манди.

— Видях счупените кости върху бюрото. — Замълча за момент.
— Там ли ги намери?

Тя поклати глава.

— На пода.

— Но на теб и майка ти не са направили нищо, нали?

„Боже, защо най-после не престане да трепери!“

— Върви си! Не искам да говоря с теб.

— Къде е майка ти?

— У мисис Добинс. Нейната котка... Върви си.

— Не и преди да се появи някой, който да се погрижи за теб. — Хвана я за ръцете и я изправи. — Хайде! Отиваме в къщата!

— Нямам нужда някой да се грижи... — Той почти я дърпаше по пътеката. — Пусни ме! Не ме докосвай!

— Веднага щом те заведе вътре и се уверя, че си пила нещо топло.

Ив издърпа ръката си.

— Нямам време за кафе. Трябва да се обадя в застрахователната компания.

— Аз ще го направя. — Побутна я внимателно нагоре по стълбите и оттам — в кухнята. — Аз ще се погрижа за всичко.

— Не искам да се грижиш за каквото и да било! Искам да си вървиш!

— В такъв случай се успокой и ме остави да ти дам да пийнеш нещо. — Побутна я да седне до масата. — Така най-бързо ще се отървеш от мен.

— Не искам да сядам... — Накрая все пак се предаде. Не беше във форма за битки. — Побързай!

— Тъй вярно, мадам. — Обърна се към кухненските шкафчета. — Къде е кафето?

— В синята кутия върху плота.

Джон наля вода в кафеварката.

— Кога се е случило това?

— Снощи. След полунощ.

— Заклучи ли лабораторията?

— Разбира се.

Постави кафето в кафеварката. — Не чу ли нещо?

— Не.

— Изненадан съм. При всички тези поражения...

— Джо каза, че той много добре е знаел какво прави.

Логан се обърна към нея.

— Подозираш ли някого?

Ив поклати глава.

— Няма никакви отпечатъци. Вероятно ръкавици.

Джон свали една жилетка, закачена на вратата на мокрото помещение.

— Значи не е работа на аматьори.

Наметна ѝ вълнената дреха.

— Това е жилетката на майка ми.

— Мисля, че майка ти няма да има нищо против.

Наистина се нуждаеше от топлина. Не можеше да се пребори с треперенето.

Логан взе телефона.

— Какво правиш?

— Обаждам се на личната си помощничка — Маргарет Уилсън. Коя е твоята застрахователна компания?

— „Сикюрити Америка“. Но ти няма да...

— Здравей, Маргарет. Нужно ми е да... Да, знам, че е събота. — Заслуша търпеливо. — Да, Маргарет. Безкрайно съм ти благодарен за търпението. А сега ще млъкнеш ли, за да мога да ти кажа какво ми е нужно?

Ив го наблюдаваше изненадано. Изобщо не бе очаквала прочутият милиардер да позволи на някой от работещите за него хора да му противоречи.

Той направи гримаса към нея, докато слушаше.

— Сега ли? — повтори в слушалката Логан.

Очевидно този път отговорът бе утвърдителен, защото той продължи:

— Направи доклад до „Сикюрити Америка“ за Ив Дънкан. — Изговори буква по буква фамилията ѝ. — Влизане с взлом, вандализъм и евентуална кражба. Ако са ти нужни подробности или потвърждение, обади се на Джо Куин от полицията в Атланта. Искам да изпратят веднага човек, който да огледа щетите. А ти повикай екип да почисти. До полунощ лабораторията да свети! — Въздъхна. — Не, не искам ти да долетиш тук и да го направиш лично, Маргарет. Сарказмът ти е излишен. Просто го организирай. Ив Дънкан не трябва да прави нищо друго, освен да се подпише под доклада за

вандалщината. Освен това искам охрана за Ив и Сандра Дънкан. Обади ми се, ако имаш някакви затруднения. Не, не се съмнявам ни най-малко в твоите способности, просто... — Слуша още известно време, след което добави внимателно, но твърдо: — Довиждане, Маргарет. — Затвори и бръкна в шкафчето за чаша. — Маргарет ще се погрижи.

— Тя не желае да го прави.

— Просто иска да бъде сигурна, че никога няма да смятам за гарантирани услугите ѝ. Ако го бях направил сам, щеше да ме обвини, че не съм се доверил на способностите ѝ. — Наля горещото кафе в чашката. — Сметана или захар?

— Чисто. Тя отдавна ли работи с теб?

— От девет години. — Постави кафето пред нея. — Трябва да се върнем и да вземем всичко, което не би искала да попада в лапите на застрахователния инспектор.

— Мисля, че има време. — Отпи от горещото кафе. — Никога не съм виждала някоя застрахователна компания да реагира бързо.

— Довери се на Маргарет. След малко тук ще се появи някой от техните хора. — Наля кафе и на себе си и се настани отсреща. — Тя ще погледне на това като на предизвикателство.

— Не познавам Маргарет и не мога да ѝ се доверя. Както не мога да се доверя и на теб. — Срецна погледа му. — И нямам нужда от никаква частна охрана. Джо ще осигури патрулна кола, която да държи под око къщата.

— Добре. Но малко повечко предпазни мерки няма да навредят на никого. Те няма да ти се натрапват. — Огледа я, докато отпиваше от кафето си. — Цветът ти е по-добър. Мислех, че ще припаднеш.

Наистина се чувстваше по-добре. Треперенето бе понамаляло.

— Нямах да припадна. Всеки ден живея сред ужасни истории. Просто бях разстроена.

— И с право. Тази история те засяга съвсем отблизо. Ето къде е разликата.

След онази нощ пред затвора личният ѝ живот беше спокоен. И се оказа неподготвена за нахлуването на насилието.

— Не е само това. Кара ме да се чувствам като жертва. Заклех се, че никога повече няма да бъда... Мразя го!

— Знаем.

Ив допи кафето си и се изправи.

— Ако наистина смяташ, че от застрахователната компания веднага ще изпратят човек, най-добре ще бъде да се върна още сега и да огледам пак.

— Поеми си малко дъх.

— Искам да приключа с всичко това. — Тръгна към вратата. — Майка ми ще се прибере скоро. Не искам да реши, че ще трябва да ми помага.

— Много покровителствено се отнасяш с майка си. — Последва я по стълбите. — Близки ли сте?

— Да. Преди не бяхме, но сега сме добри приятелки.

— Приятелки?

— Тя е само с шестнайсет години по-голяма от мен. Може да се каже, че сме израснали заедно. — Погледна през рамо. — Не е нужно да идваш с мен.

— Знам. — Логан отвори вратата на лабораторията пред нея. — Маргарет обаче ще бъде безкрайно разочарована от мен, ако тя работи, а аз самият не правя нищо.

ГЛАВА 4

— Много кръв. Но екипът ще почисти всичко. — Кимна към купчината вещи на пода край съборената библиотека. — Защо не провериш какво може да бъде спасено? Виждам две снимки.

Ив кимна и коленичи. И тогава осъзна с изненада, че заедно с Логан ѝ беше по-лесно да стои тук. Невъзмутимостта му сякаш осветяваше мрака. Имаше кръв и тя трябваше да бъде почистена. Имаше разруха и трябваше да се види какво може да бъде спасено.

А снимките на Бони и на майка ѝ можеха да бъдат спасени. И на двете липсваше само по едно ъгълче.

— Онзи, който е сторил това, не е чак толкова умен, колкото мислех. Не се е досетил как би могъл да нарани, като скъса снимките. — Отиде до бюрото. — Ще огледам чекмеджетата да видя дали...

— Почакай! Там има един...

Беше късно. Джон вече бе отворил чекмеджетото с мъртвия плъх.

Гризачът бе изчезнал. Вероятно полицаите го бяха взели, но чекмеджетото си бе все така пълно с кръв.

Логан направи гримаса.

— Добре че го отворих преди почистващия екип. В противен случай щеше да ни бъде трудно да задържим хората. — Измъкна чекмеджетото и го понесе към вратата. Не показваше абсолютно никаква изненада.

— Ти като че ли приемаш всичко това като нещо нормално.

— Напомни ми да ти разкажа какво се случи с моя офис след първия ми голям успех. Поне тук никой не е ходил по голяма нужда. Продължавай да оглеждаш. Връщам се веднага.

Нямаше кой знае какво още за оглеждане. Книгите бяха разкъсани, пясъчният часовник, подарък от майка и — разбит, основата на поставката — счупена на две и...

„Поставката! Манди!

Защо Манди бе отнесена в другия край на стаята, преди да бъде разбита?“

Този факт я бе поразил и преди, но тогава бе прекалено замаяна, за да го осъзнае. Всичко бе студено пресметнато. Каква бе целта на това преместване?

Ив се изправи и забърза към другата страна на бюрото. Тук беше счупеният компютър.

Взря се в него и внезапно осъзна каква беше връзката.

— Боже мили!

— Знаех си, че ще разчетеш посланието.

Логан стоеше на прага и я наблюдаваше.

— Ти си разбрал?

Той кимна.

— Щом ми каза къде си намерила черепа. Опитал се е да бъде ясен, нали? Компютърът „Логан“. Черепът. Предупреждението.

— Кой?

— Не знам. Очевидно някой не желае да се възползвам от твоите услуги.

Ив плъзна поглед из стаята.

— И заради това ли е всичко?

— Да.

Отмести отново поглед към него.

— И ти нямаше да ми кажеш?

— Не, ако не се беше досетила сама — отвърна откровено Джон. — Страхувах се, че това ще наклони везните в другата посока. Целта им е била да те уплашат и са го постигнали.

Наистина беше уплашена. Ужасена. Натъжена. Освен че собствеността ѝ бе унищожена, това бе струвало и живота на Том-Том, и възможността да бъде открита самоличността на Манди.

И всичко бе направено, за да я принудят да не тръгва в една определена посока. Обзе я задушаваща ярост, когато си спомни лицето на мисис Добинс тази сутрин.

— Дяволите да го вземат! — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Дано гори в ада!

— Аз лично ще гласувам за това. — Логан я гледаше с присвити очи. — Надявам се фактът, че проклитайш него, а не мен, говори в моя полза.

— Гадно копеле! — Младата жена изскочи от лабораторията. Не си спомняше някога да е била така вбесена, освен в деня, в който

хванаха Фрейзър. Искаше ѝ се да убие някого. — Изобщо не му е пукало! А на всеки би трябвало да му пука. Как е могъл... — Знаеше как бе могъл. Вероятно бе побъркан като Фрейзър. Жесток, студен и безмилостен. — Ще си плати за това!

— Аз ще открия кой е той заради теб — заяви Джон.

Тя се изви рязко към него.

— Как? Излъга ли ме, че не знаеш кой е?

— Не знам кой е. Но подозирам кой го е наел.

— Кой?

Логан поклати глава.

— Не мога да ти кажа, но ще разбера кой го е направил... — Замълча за момент — ... ако дойдеш с мен.

— Каж ми кой го е наел!

— Сама ще разбереш, ако дойдеш и свършиш работата. И без това ще ти е нужно време да оборудваш новата си лаборатория. Просто ще караш на празни обороти. Увеличавам сумата за фонд „Адам“ с още двеста хиляди и прибавям кучия син, който ти причини този ужас.

Внезапно я осени друга мисъл.

— А ако си го направил самият ти? За да ме принудиш да дойда с теб.

— Би било прекалено рисковано. Можеше да предизвика точно обратната реакция. Освен това не убивам беззащитни животни.

— Но нямаш нищо против да се възползваш от случилото се.

— Нямам. Договорихме ли се?

Ив огледа опръсканата с кръв стая и гневът я заля отново.

— Ще помисля.

— Ами ако увелича...

— Престани да ме насилваш! Казах, че ще помисля. — Вдигна от земята една кутия, която преди бе пълна с принтерна хартия, и започна да събира в нея останките от черепа на Манди. Забеляза, че ръцете ѝ все още трепереха. Трябваше да се овладее. — Върви си! Ще ти се обадя, когато взема решение.

— Нещата не търпят отлагане.

— Ще ти се обадя.

Усещаше погледа му върху себе си и очакваше да продължи да я убеждава.

— Аз съм в „Риц-Карлтън Бъкхед“. — Направи кратка пауза. — Не би трябвало да ти го казвам. Това отслабва позицията ми в пазарлъка. Но аз съм отчаян, Ив. Твоята помощ ми е крайно необходима. Готов съм да направя всичко, за да я получа. Обади ми се и ми дай цената си. Ще я платя.

Когато Ив вдигна поглед, той вече си бе тръгнал.

„Какво можеше да отчайва толкова човек като Логан? А може би изповедта за уязвимостта му бе само част от играта?“

Щеше да размисли върху това. Сега обаче трябваше да се връща вкъщи, в противен случай майка ѝ щеше да дойде да я търси. Взе снимките и кутията с Манди и се отправи към вратата. Щеше да опита да сглоби черепа. Дори и да не възстановеше напълно точната структура, полученото може би щеше да бъде достатъчно за компютърното изображение...

Заля я нова вълна на безсилен гняв, когато осъзна, че това нямаше да помогне. Джо ѝ бе казал, че не знаят коя може да е Манди. Единствената ѝ надежда беше да изгради лицето и то да ги отведе до някой, който би могъл да я идентифицира. Но тази възможност бе унищожена от гадното копеле, което бе разбило нарочно черепа.

— Ив? — Майка ѝ идваше насреща по пътеката. — Обади се от застрахователната компания. Изпращат веднага човек.

— Така ли? — Очевидно Маргарет се бе справила успешно. — Как е мисис Добинс?

— По-добре. Мислиш ли, че бихме могли да ѝ подарим едно котенце?

— Не и в близките месеци. Нека да превъзмogne първата вълна на мъката.

Сандра отмести поглед към лабораторията.

— Съжалявам, Ив. Всичките ти файлове и документация отидоха.

— Ще ги възстановя.

— Съседите са толкова мили. Подобни неща никога не са се случвали тук. Човек започва да се плаши, като се замисли. — Намръщи се. — Дали ще трябва да си сложим някаква алармена система?

— Ще поговорим друг път за това. — Ив отвори вратата към кухнята. — Има кафе. Искаш ли?

— Не, вече пих с мисис Добинс. — Сандра направи пауза. — Обадих се на Рон. Предложи да излезем някъде за обяд, за да се разсея. Аз, разбира се, отказах.

Беше ясно, че ѝ се иска да отиде. И защо не. Имаше нужда от утеха.

— Няма причина да не ходиш. Тук не можеш да помогнеш с нищо.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Обади му се.

Майка ѝ все още се колебаеше.

— Той покани и теб. И без това ти искаше да се запознаеш с него.

— Не сега. Нали каза, че ще идват от застрахователната компания.

— Ще се върна скоро.

Ив постави кутията с Манди върху кухненския плот.

— Остани толкова дълго, колкото искаш.

Сандра поклати глава и заяви твърдо:

— Два часа. Не повече.

Младата жена изчака вратата след майка ѝ да се затвори. Чак тогава позволи на усмивката си да изчезне. Беше глупаво и егоистично да се чувства изоставена. Сандра бе направила всичко, каквото можа. Просто нямаше представа колко самотна се чувства дъщеря ѝ.

„Престани да хленчиш. Ти си сама, но вече знаеш как да се справяш с това.“ Нямаше да започне да се самосъжاليا само защото някакъв негодник се бе опитал да я изплаши.

„Фрейзър. Защо споменът за него се връщаше непрекъснато?“

Чувстваше се така безпомощна и ужасена, както през онези дни, когато той бе нахлул в живота ѝ. Уби дъщеря ѝ, а тя бе принудена да умолява властите да не го екзекутират. Дори бе стигнала дотам да отиде да го види в затвора и да го умолява да ѝ каже къде е Бони.

Той я бе дарил с очарователната си усмивка, примамила дванайсет деца към смъртта, бе поклатил глава и бе отказал. Копелето дори не поиска помилване. Изкушаваше се да го разкъса, но се чувстваше уловена в капана на думите, които той не бе произнесъл.

Сега обаче не беше безпомощна. Не беше жертва. Можеше да действа. Тази мисъл я изпълни с бурно удовлетворение. *Логан щеше да*

разбере кой бе разрушал лабораторията ѝ!

Ако тя си платеше цената.

Искаше ли го? Преди не бе сигурна. Щеше да размисли без емоции и тогава да му даде отговор.

Логан вероятно залагаше на факта, че точно сега тя не бе способна да разсъждава хладнокръвно. Той щеше да се възползва от всяка нейна слабост.

„В такъв случай никаква слабост! Вземи онова, което ти е нужно, и избегни уловките.“

Можеше да го направи. Умът ѝ не отстъпваше на неговия и освен това знаеше как да се защитава.

Вече не беше жертва.

— Ще го направя — заяви Ив, когато Логан вдигна телефона. — Но условията поставям аз. Половината от моя хонорар и цялата сума за фонд „Адам“ ще бъдат внесени на съответните банкови сметки, преди да съм напуснала тази къща.

— Дадено! Ще го направя по електронен път още днес.

— Искам доказателство. Ще се обадя във фонда след четири часа, за да се уверя, че са ги получили.

— Напълно основателно.

— И искам майка ми и домът ми да бъдат защитавани по време на отсъствието ми.

— Казах ти, че ще осигуря охрана.

— Обеща и да откриеш кой е разрушил лабораторията?

— Вече съм направил първите стъпки по този въпрос.

— И ако разбера, че сътрудничеството ми с теб ме прави съучастник в някакво престъпление, не разчитай повече на мен.

— О'кей.

— Както чувам, си изключително сговорчив.

— Казах ти да определиш цената. — По дяволите, беше готов да ѝ обещае целия свят! — Пригответи си един куфар. Ще мина да те взема днес следобед.

— Ако получа потвърждение от фонд „Адам“.

— Ще получиш.

— Но трябва да кажа на майка си къде отиваме.

— Кажи й, че ще бъдеш в движение и ще й се обаждаш през вечер.

— А ще бъдем ли в движение?

— Вероятно. Аз трябва да бъда там към десет вечерта.

Джон затвори телефона. Беше получил съгласието й. След срещата с нея бе преценил упорития й характер и бе заключил, че ще му бъде необходимо повече време, за да я убеди. И може би все още щяха да спорят, ако нахлуването с взлом не я беше разгневilo толкова. Може би трябваше да благодари на онова копеле Тимуик. Бе постъпил по възможно най-неудачния начин. Насилието бе достатъчно, за да ядоса Ив, но не и да я уплаши.

„Тимуик явно подозира нещо. Вероятно има вътрешен осведомител. Интересно...

Той е умен и рядко допуска грешки. Когато разбере, че не е успял да изплаши Ив, ще поправи стореното.

Следващия път убитият няма да бъде котка.“

Седнал удобно в автомобила си една пресечка след дома на Ив, Фиске извади усмихнат слушалчицата на подслушвателя от ухото си и я сложи на съседната седалка. Винаги си бе падал по подобни съвършени устройства, но този усилвател тип X-436 го изпълваше с особено възхищение. Възможността да чува през стените бе действително вълнуваща и даваше невероятното усещане за власт и контрол.

Ласкаеше го желанието на Ив Дънкан да получи главата му. Това показваше колко добре бе свършил работата си. Мъртвата котка бе истински шедевър. Краят на домашните любимци винаги улучваше целта. Беше го разбрал, когато в пети клас уби кучето на учителката си. После нещастницата бе ходила цяла седмица с подути очи.

Жалко че Тимуик бе дал нареждане за отстъпление. Трябваше да ударят по-силно, но онзи бе заявил, че засега няма нужда от такова нещо и може би в крайна сметка изобщо няма да се наложи да стигат дотам.

Страхливо копеле!

— Осветлението пред главния вход нещо не е наред — рече Логан, когато Ив отвори вратата. — Имаш ли крушка? Ще я сменя.

— Мисля, че имам една в някое от кухненските шкафчета. — Младата жена се обърна и тръгна по коридора. — Странно! Тази седмица я смених.

Когато се върна две минути по-късно с нова крушка, лампата пред входа вече светеше.

— Успя да я оправяш?

— Беше леко развинтена. Майка ти тук ли е?

— В кухнята. — Сбърчи нос. — Прие доста добре вестта за заминаването ми. Вече прави планове как щяла да пребоядиса лабораторията.

— Може ли да се запозная с нея?

— Разбира се. Ще отида да...

— Мистър Логан? — Сандра се приближи. — Аз съм Сандра Дънкан. Много се радвам, че ще отведете Ив по-далеч оттук. Тя има нужда от малко ваканция.

— Страхувам се, че това няма да бъде ваканция, но със сигурност ще бъде някаква промяна. Ще се постарая да не я преуморявам — усмихна се Джон. — Тя е късметлийка, че за нея се грижи човек като вас.

Логан бе пуснал в ход чара си и майка й направо се разтапяше.

— Ние се грижим една за друга — отбеляза Сандра.

— Ив ми каза, че ще боядисате лабораторията й?

Сандра кимна.

— Екипът, който изпратихте, е излъскал всичко до блясък. Като се върне, Ив няма да познае, че тук някога се е случвало нещо.

— Изпитвам известна вина, че я отвеждам, преди да са открили извършителя. Ив каза ли ви, че ще изпратя охрана?

— Да, но Джо ще се заеме с...

— Ще се чувствам по-добре, ако аз също прибавя моята лепта. Надявам се, че нямате нищо против да поръчам на моите хора да се обаждат всяка нощ и да правят проверка.

— Нямам нищо против, но не е необходимо. — Прегърна дъщеря си. — Не се преработвай. Почини си малко.

— Ще се справиш ли?

— Страхотно! Радвам се, че ще се отърва от теб. Сега ще мога да поканя Рон на вечеря тук, без да се страхувам, че ще му пишеш тройка.

— Никога не бих... — Ив се усмихна. — Е, може би щях да му задам някой и друг въпрос...

— Виждаш ли?

— Грижи се за себе си. Ще ти се обаждам при всяка възможност.

— Беше удоволствие да се запозная с вас, мис Дънкан. — Логан се ръкува с нея и взе куфара на Ив. — Ще се грижа добре за дъщеря ви и ще я върна вкъщи колкото се може по-скоро.

Отново неустоимият чар се разля и обгърна майка ѝ.

— Сигурна съм. Довиждане, мистър Логан.

Той се усмихна.

— Джон.

Сандра се усмихна в отговор:

— Джон.

Застана пред входа и ги изпрати с поглед, докато слизаха по външните стълби и продължиха по алеята. После им махна и се прибра.

— Каква бе целта на цялата тази сцена?

Логан ѝ отвори вратата на колата.

— Каква сцена?

— Изля толкова захарен сироп върху майка ми, че цялата залепна.

— Просто бях любезен.

— Беше очарователен.

— Имаш ли нещо против?

— Лъжи! Мразя ги!

— Защо... — Спря рязко. — Фрейзър? Разбрах, че е бил голям чаровник. По дяволите, аз не съм Фрейзър, Ив.

Знаеше, че не е. Никой, освен самият Луцифер, не можеше да бъде като Фрейзър.

— То не зависи от мен... Просто ми напомня... Неприятно ми е.

— Тъй като ще работим заедно, обещавам, че ще положя всички усилия да бъда възможно най-груб и арогантен.

— Добре.

— Не е чак толкова добре. Известен е не един случай, в който съм бил порядъчно неприятен. — Включи мотора на автомобила. — Попитай Маргарет.

— Ако съдя по описанието ти, съмнявам се, че тя би позволила подобно държание.

— Е, тя може да бъде много по-непоносима от мен. Но и аз ще се постарая.

— Къде отиваме?

— Къде каза на майка си, че отиваме?

— Не й казах. Обясних, че базата ти е разположена по Западното крайбрежие и тя реши, че сме тръгнали натам. Двамата с Джо Куин имат номера на цифровия ми телефон, в случай че изникне нещо спешно. Всъщност къде отиваме?

— На летището. Ще вземем моя самолет към къщата ми във Вирджиния.

— Ще ми бъде нужно оборудване. Почти цялата ми апаратура беше съсипана. Пропуснал е само няколко инструмента.

— Вече съм оборудвал лаборатория за теб.

— Какво?!

— Знаех, че ще ти трябва място за работа.

— А ако ти бях отказала?

— Щях да потърся втория най-добър. — Усмихна се и изсумтя мелодраматично: — Или щях да те отвлека и да те заключа в лабораторията, докато направиш това, което искам.

„Дали се шегуваше? Или говореше сериозно?“

— Извинявай. Прекалено лековато ли ти прозвуча? Просто изпитвах чувството ти за хумор. Но ти направо се провали. Така достатъчно грубо ли е?

— Имам чувство за хумор.

— Не съм забелязал. — В този момент излязоха на магистралата. — Но не се притеснявай, то не е необходимо за работата.

— Изобщо не съм се притеснявала. И не ми пука какво мислиш за мен. Искам само да приключа по-скоро. И ми писна да се движа опипом! Къде отива...

— Ще говорим за това, когато стигнем във Вирджиния.

— Сега!

— По-късно! — Логан хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. — Наел съм тази кола, така че не е подсигурена.

В първия момент Ив не разбра какво точно имаше предвид.

— Искаш да кажеш, че я подслушват?

— Не знам. Просто не искам да рискувам.

Младата жена замълча за момент.

— Твоите коли обикновено... специално подсигурени ли са?

— Да, защото понякога работя в тях, а изтичането на информация може да струва скъпо.

— Представям си. Особено когато човек си играе с някой заровен скелет.

— Аз не си играя. — Погледна отново в огледалото за обратно виждане. — Повярвай ми, Ив!

— Преследват ли ни?

— Може би. Не мога да кажа със сигурност.

— Ще ми кажеш ли, ако разбереш?

— Зависи дали няма да те уплаши и да те накара да се откажеш.

— Погледна я. — Как мислиш?

— Няма. Аз поставих моите условия и единственото, което би могло да ме накара да се откажа сега, е, ако разбере, че ме лъжеш. Това няма да приема, Логан.

— Разбрано.

— Говоря съвсем сериозно. Ти си близък с двуличните политици. Аз обаче не съм.

— О, истинска светица!

— Просто не искам да допуснеш грешка в отношенията си с мен.

— Разбрано. Уверявам те, че никой не би могъл да те сбърка нито с политик, нито с дипломат — отвърна сухо той.

— Приемам го като комплимент.

— Не обичаш политиците?

— Обича ли ги изобщо някой? Винаги избираме просто помалката от двете злини.

— Сред тях също има хора, които се опитват да си вършат добре работата.

— Ти ме разубеждаваш! По-хубаво забрави. Не харесвам нито демократите, нито републиканците.

— За кого гласува на последните избори?

— Чадборн. Но не защото е демократ. Успя да ме убеди, че ще бъде почтен президент.

— И мислиш ли, че се прояви като такъв?

Ив сви рамене.

— Успя да прокара закона за нуждаещите се деца, въпреки несъгласието на Конгреса.

— Подобно несъгласие е като задънена улица. Човек просто трябва да хвърли нещо избухливо, за да разчисти пътя.

— Това обаче не може да се каже за набираните от теб фондове.

— Зависи от гледната точка. Правя каквото мога. Винаги съм смятал, че трябва да имаш позиция. Ако желаеш да промениш нещата, трябва да работиш в и със системата.

— На мен не ми се налага. И нямам нищо общо с нея, освен в деня на изборите.

— Е, нали ти си се погребала в своята костница.

— И защо не? — Изглежда го предизвикателно. — Предпочитам компанията на мъртвите пред повечето политици.

За нейна изненада той не ухапа стръвта.

— Може би все пак имаш някакво чувство за хумор. — Изсмя се. — Баща ми винаги ме е учил да не споря за политика или за религия с жени.

— Колко назадничаво!

— Беше страхотен човек, но живееше в друг свят. Той не би имал представа как да се справи с жени като теб или Маргарет.

— Жив ли е?

— Не, почина, докато бях в колежа.

— Аз ще се срещна ли с Маргарет?

Джон кимна.

— Обадох ѝ се днес следобед и ѝ казах да бъде в къщата.

— Не е ли малко неделикатно? Тя трябва да долети от Калифорния, нали така?

— Имам нужда от нея.

Явно се преструваше на напласен, но очакваше от сътрудничката си да скочи веднага щом я повика.

— Помолих я най-любезно. Не размахвах камшик пред очите ѝ.

— Понякога той е невидим.

— Е, обещавам, че няма да използвам никакъв вид принуда с теб. Нито видима, нито невидима.

Ив насочи студения си поглед към лицето му и срещна очите му.

— Дори не се опитвай, Логан.

— Сега се качват на самолета — рече Фиске. — Какво искаш от мен? Да го последвам ли?

— Не. Секретарката му казала на баща си, че отива в къщата във Вирджиния. Предохранителните мерки, които е взел там, са повече, отколкото във Форт Нокс. Отпред сме поставили хора, които държат сградата под наблюдение, но не можем да го пипнем с пръст, щом влезе вътре.

— В такъв случай трябва да действам бързо.

— Той е прекалено известна фигура. Нека не се заемаме директно с него, докато не стане абсолютно наложително.

— В такъв случай се връщам в къщата. Майката е все още...

— Тя няма да ходи никъде. Може да дръпнеш тази струна по-късно, ако решим, че трябва да им отклоним вниманието. За теб сега имаме друга задача. Връщай се веднага тук!

ГЛАВА 5

Самолетът се приземи на малка частна писта край Арлингтън, Вирджиния. Багажът им тутакси бе прехвърлен в дългата лимузина, паркирана край хангара.

„Всички удобства, които могат да се купят с пари“ — помисли си криво Ив. Сега несъмнено шофьорът щеше да се държи с типичната за герой на Удхаус официалност.

— Здравей, Джон. Добре ли пътува?

Беше с лунички, червеносок, с приятна външност, на не повече от трийсет, облечен с дънки и карирана риза.

— Горедолу. Гил Прайс, Ив Дънкан.

Гил се ръкува с нея.

— Дамата с костите? Видях ви в „60 минути“. На живо сте похубава. Трябваше да се съсредоточат върху вас, а не върху онзи череп.

— Благодаря, но аз не изгарях от желание да се показвам по националната телевизия. Наситила съм се на камери.

— Джон също не ги обича. Миналата година в Париж се наложи да счупя една. — Направи гримаса. — А после Джон трябваше да се оправя в съда с копелето, което твърдеше, че съм счупил не камерата, а главата му. Мразя папараците!

— Е, мен папараци обикновено не ме преследват...

— Ако постоите известно време с Джон... — Отвори задната врата. — Влизайте. Ще ви откарам в „Барет Хаус“.

— „Барет Хаус“? Много Дикенсово!

— Било е странноприемница по време на Гражданската война. Джон я купи миналата година и напълно я преустрои.

— Маргарет пристигна ли? — попита Логан и последва младата жена в колата.

— Преди два часа. С дяволски кисела физиономия. Трябва да ми плащаш вредни. — Гил зае шофьорското място. — Не я разбирам. Как може да не ме обича? Всички ме обичат.

— Трябва да е от характера ѝ — отвърна Логан. — Със сигурност причината не е в теб.

— Така мисля и аз.

Гил включи мотора и натисна бутона на CD плейъра. Лимузината се изпълни с горестните звуци на „Фийд Джак“.

— Прозореца, Гил — обади се Логан.

— О, да! — Усмихна се през рамо на Ив. — Джон използваше един джип, но не понася кънтри музика, затова взе тази катафалка — да дърпа при нужда прозорчето и да си остава на спокойствие.

— Обичам кънтри — възпротиви се Логан. — Просто не издържам тези жалейки, към които толкова си привързан. Изцапани с кръв сватбени рокли, кучета край гробове...

— Така е, защото си много сантиментален, а не искаш да го показваш. Мислиш ли, че не съм виждал как ти се насълзяват очите? Да вземем „Фийд Джак“. Това е...

— Ти го вземи! Прозореца!

— О'кей.

Стъклото се плъзна безшумно и музиката заглъхна.

— Надявам се, нямаш нищо против.

— Не, не си падам по тъжните песни. Но не мога да си те представя разплакан от такава мелодия над бутилка бира.

Логан сви рамене.

— Аз съм човек, а авторите на кънтри музиката знаят точно как да те разчувстват.

Погледът на младата жена политна към тила на шофьора.

— Симпатичен е. Не мога да кажа, че съм го очаквала от някой от твоите служители.

— Гил е добър шофьор.

— И бодигард?

— Това също. Бил е във Военновъздушната полиция, но е скаран с дисциплината.

— А ти?

— И аз, само че аз обикновено заобикалям препятствията, вместо да се спускам с рогата напред. — Посочи към страничното стъкло. — След няколко минути сме на моя земя. Тя е красиво място с гори и ливади.

— Предполагам. — Беше тъмно и невъзможно да се види нещо повече от неясни силуети. Съзнанието ѝ все още бе погълнато от сравнението, което Логан бе направил между самия себе си и Прайс. — А как действаш, когато не успееш да се справиш по заобиколния начин?

— И аз се спускам с рогата напред. — Усмихна се. — Затова се разбираме с Гил. Близки сме по душа.

Взеха следващия завой и пред тях се изпречи претенциозна шестметрова ограда от ковано желязо.

Ив забеляза как шофьорът натиска един бутон върху контролното табло и портата се отваря бавно.

— Оградата също ли е електрифицирана?

Спътникът ѝ кимна.

— И един човек от охраната наблюдава с помощта на камери земите.

Младата жена усети ледени тръпки.

— Високотехнологично! Искам и аз да разполагам с дистанционно устройство за тази порта.

Джон я погледна.

— Вратите, които пропускат хората отвън, не би трябвало да ги изолират вътре. Не ми допада идеята да бъде затворена в клетка.

— Не се опитвам да те направя затворничка, Ив.

— Вярвам, че е така, ако получиш онова, което желаяш. Но какво ще стане, ако не успееш?

— Не мога да те принудя да работиш.

— Така ли? Ти си много умен човек, Логан. Искам лично дистанционно устройство за входната врата.

— Утре. Ще трябва да бъде програмирано. — Джон се усмихна саркастично. — Според мен може да си спокойна, че през следващите двайсет и четири часа няма да те тероризирам.

— Утре. — Младата жена се приведе напред, когато къщата се появи пред погледите им. Луната се бе показала иззад облаците и осветяваше всичко наоколо. „Барет Хаус“ беше обширна двуетажна каменна постройка. Наистина приличаше на странноприемница от деветнайсети век. В нея нямаше нищо претенциозно, а бръшлянтът по стените омекотяваше камъка. Когато Гил спря автомобила пред главния вход, Ив попита: — Защо е трябвало да купуваши

странноприемница, която после да подновяваш и преустройваш? Защо просто не изгради нова къща?

Логан изскочи от лимузината и й подаде ръка.

— Имаше си някои уникални особености, които много ми допаднаха.

— Не ми казвай! Искам да позная! Имаше си свое гробище?

Джон се засмя.

— Гробището на семейство Барет е отвъд хълма. Но не това бе причината да я купя. — Отвори високата махагонова входна врата. — Тук няма непрекъснато прислуга. Наел съм хора, които два пъти седмично идват от града да чистят. Ще трябва да се оправяме сами в кухнята.

— Няма значение. Не съм свикнала с прислуга, а храната не е сред най-важните неща в живота ми.

Погледът му я обгърна.

— Виждам. Слаба си като хрътка.

— Аз обичам хрътките — обади се Гил, който точно отнасяше багажа й към вестибюла. — Много са грациозни и имат огромни, изпълнени с копнеж очи. Някога си имах хрътка. Бях съсипан, когато умря. Къде да й отнеса нещата?

— Първата врата срещу стълбището — отвърна Логан.

Гил заизкачва стълбите.

— Неприятна работа. Аз самият обитавам постройката до гаража, Ив. Би трябвало да го помолиш да настани и теб там. Много по-интимно е.

— Тук е по-близо до лабораторията — рече Джон.

„И по-удобно за теб самия да ме държиш под око“ — допълни наум младата жена.

— Маргарет трябва да си е легнала. Ще се запознаеш с нея утре. Мисля, че ще намериш всичко необходимо в стаята си.

— Искам да видя лабораторията.

— Сега?!

— Да. Може да не е оборудвана както трябва.

— Да вървим. Тя е в една от пристройките отзад. Аз лично не съм я виждал. Казах на Маргарет да я снабди с всичко, от което според нея би могла да се нуждаеш.

— Отново експедитивната Маргарет!

— Не само експедитивна. Изключителна!

Последва го през огромна дневна, чиято камина бе достатъчно голяма човек да влезе прав в нея, дървеният под беше покрит с конопени килими, а мебелите бяха с великански размери. Приличаше точно на фойе на странноприемница.

Джон я поведе по някакъв къс коридор и отвори една врата.

— Пристигнахме.

Студенина. Стерилност. Блясък на неръждаема стомана и стъкло.

— Уф! — Логан направи гримаса. — Очевидно това е представата на Маргарет за научен рай. Ще се опитам да го постопля за теб.

— Без значение. Няма да работя кой знае колко време тук.

Приближи се до поставката. Беше здрава и подвижна. Трите камери бяха последна дума на техниката, както и компютърът, смесителят и видеото. Приближи се до бюрото. Измервателните уреди бяха от най-високо качество, но тя предпочиташе онези, които си бе донесла. Взе дървената кутия от полицата над стола. От нея се взираха шестнайсет чифта очи. Всички вариации на лешниково, сиво, зелено, синьо, кафяво.

— Синьо и кафяво щеше да бъде достатъчно — рече тя. — Кафявото е най-често срещаният цвят.

— Казах ѝ да набави всичко, което би могло да ти потрябва.

— Е, точно така е и сторила. — Обърна се и го погледна. — Кога мога да започна?

— След един-два дена. Чакам новини.

— И аз да стоя и да си въртя палците?

— Ако искаш мога да изровя някой представител на семейство Барет, за да практикуваш?

— Не, искам да си свърша работата и да се прибирам.

— Ти ми даде две седмици. — Обърна се. — Хайде, уморена си. Ще те заведа в стаята ти.

Наистина беше уморена. Струваше ѝ се, че са изминали хиляда години от мига, в който бе влязла в лабораторията си тази сутрин. Внезапно я обзе носталгия. *Какво правеше тук? В тази непозната къща? В компанията на човек, на когото нямаше доверие?*

Фонд „Адам“! Нямаше значение дали мястото ѝ бе тук. Тя имаше работа и цел. Приближи се до него.

— Няма да извърша нищо престъпно.

— Знам.

Ив изгаси осветлението в лабораторията и излезе в коридора.

— Ще ми кажеш ли защо ме доведе тук и защо трябва да го направя?

Джон се усмихна.

— Патриотичен дълг.

— Глупости! — Впери очи в лицето му и ги присви. — Политика?

— Защо мислиш така?

— Ти си известен и със задкулисни действия.

— Би трябвало да се радвам, че вече не ме мислиш за сериен убиец.

— Не съм казвала такава неща. Просто оглеждам всички възможности. Политика?

— Не е изключено.

Внезапно я осени друга мисъл.

— Божичко! Опитваш се да очерниш някого?

— Не вярвам в подобни кампании. Аз вярвам във възтържествуването на истината.

— Ако е в твоя полза.

Той кимна шеговито.

— Разбира се.

— Не желая да бъда част от това.

— Ти не си част от него... освен ако не съм прав. Ако греша, ти се прибираш вкъщи и забравяме, че някога си била тук. — Тръгна пред нея нагоре по стълбите. — Справедливо, нали?

— Ще видим.

— Да, ще видим. — Отвори вратата към стаята ѝ и застана встрани. — Лека нощ, Ив.

— Лека нощ.

Влезе и затвори вратата след себе си. Стаята беше уютна, в селски стил, с балдахин над леглото, застлано с юрган в кремаво и ръждиво, и семпли борови мебели. Телефонът стоеше върху малка странична масичка. Седна на леглото и набра номера на Джо Куин.

— Ало — отвърна сънено той.

— Джо, Ив е.

От гласа му изчезна всякаква следа от сънливост.

— Всичко наред ли е?

— Напълно. Извинявай, че те събудих, но исках да ти кажа къде се намирам и да ти дам телефонния си номер тук. — Изрече номера върху телефонния апарат.

— Записах го. Къде, по дяволите, си?

— В „Барет Хаус“. Къщата на Логан във Вирджиния.

— И това не можеше да почака до сутринта?

— Вероятно можеше. Исках обаче да знаеш. Чувствам се... откъсната от целия свят.

— Звучиш смутено. Прие ли работата?

— Защо иначе ще съм тук?

— И какво те плаши?

— Не съм уплашена.

— Разбира се, че си. Не си ми се обаждала посред нощ, откакто Бони...

— Не се страхувам. Просто исках да знаеш. — Дойде ѝ нова идея. — Логан има един шофьор, Гил Прайс. Бил е във Военновъздушната полиция.

— Искаш да направя справка?

— Така... ми се струва.

— Няма проблем.

— И ще държиш под око майка ми, докато ме няма?

— Разбира се, знаеш, че ще го направя. Ще помоля Даян да отиде да пие кафе с нея утре следобед.

— Благодаря, Джо. Заспивай.

— Това и ще направя. — Помълча за момент. — Бъди внимателна, Ив.

— Няма за какво. Чао.

Затвори телефона и се изправи. Щеше да си вземе душ, да си измие косата и след това да си легне. Наистина не трябваше да събужда Джо, но след като чу познатия му глас, се почувства наистина по-добре. Всичко в тази къща бе приятно и гостоприемно, в това число и чаровният Гил Прайс, но въпреки това нервите ѝ бяха опънати. А и не ѝ допадаше тази изолираност.

Сега обаче вече имаше връзка с външния свят.

Джо щеше да бъде спасителната ѝ мрежа, докато се движи по опънатото над бездната въже.

— Ив? — Даян Куин се завъртя и подпря глава на дланта си. — Всичко наред ли е?

Съпругът ѝ кимна.

— Така смятам. Но не съм сигурен. Захванала се е с работа, която може би не е... Забрави. Вероятно няма за какво да се тревожим.

Даян обаче знаеше, че той щеше да се тревожи. Винаги се тревожеше за Ив.

Младият мъж легна отново и се зави.

— Ще отидеш ли утре при майка ѝ?

— Разбира се. — Изгаси светлината и се сгуши по-близо до него. — Както кажеш. А сега заспивай.

— Заспивам.

Но нямаше да заспи. Щеше да лежи в мрака и да се притеснява за Ив. „Забрави!“ Бракът им беше добър. Джо бе наследил от родителите си достатъчно, за да осигури и за двамата охолен живот, дори без заплата. Беше грижлив, великодушен и страхотен в леглото. Още преди да се оженят, тя бе наясно, че двамата с Ив са много близки. Не ѝ бе нужно кой знае колко време, за да разбере, че връзката им бе прекалено силна и здрава, за да може да бъде разрушена. Понякога единият довършваше изречението, започнато от другия.

Връзката им обаче не беше сексуална. Още не. И може би никога нямаше да стане.

„Затова не се поддавай на ревността. Бъди приятелка на Ив и съпруга на Джо.“

— Преди трийсет минути се обади на Джо Куин. — Гил постави един лист върху бюрото на Логан. — Това е разпечатката на разговора ѝ, която направи Марк.

Логан се усмихна леко, докато преглеждаше текста.

— Струва ми се, че тя не ни вярва, Гил.

— Умна жена. — Гил се плъсна върху фотьойла в другия край на стаята и праметна единия си крак върху страничната облегалка. — Изобщо не се изненадвам, че не вярва на теб. Ти си направо прозрачен, но човек трябва да бъде свръхпрозорлив, за да заподозре мен.

— Това не се дължи на твоите действия, а на проклетите ти лунички. — Джон се намръщи. — Опитвах да се свържа със Скот Мейрън в Йордания. Някой да се е обаждал?

— Никой. — Но веднага щракна с пръсти. — Освен адвокатът ти, Новак.

— Той може да почака.

— Искаш ли Марк да прекъсне връзката, ако тя опита да се обади отново?

Логан поклати глава.

— Това само ще я накара да използва цифровия си телефон. Не е изключено да го направи и ако заподозре, че телефонът в стаята ѝ се подслушва.

— Както кажеш. — Направи пауза. — Кога тръгваме?

— Скоро.

Той повдигна едната си вежда.

— Да не би да криеш и от мен?

— Трябва да съм сигурен, че всичко ще мине добре. Тимуик се приближи прекалено много до мен.

— Можеш да ми имаш доверие, Джон.

— Казах, че чакам.

— Добре, необщително копеле. — Гил се изправи и тръгна към вратата. — Но не ми харесва да се движа слепешката.

— Няма да се наложи.

— Приемам го като обещание. Гледай да поспиш.

— Ще гледам.

Когато вратата се затвори след бодигарда, Логан сведе отново поглед към листа с извадката, а след това го захвърли. Джо Куин. Не можеше да си позволи да подценява детектива. Той беше безкрайно предан на Ив. Приятелски чувства и какво още? Куин беше женен, но това не значеше нищо.

По дяволите, не бе негова работа, стига да не заставаше на пътя на онова, което трябваше да свърши Ив Дънкан. А и си имаше предостатъчно грижи.

Скот Мейрън сега се разхождаше някъде из Йордания и можеха да го спипат всеки момент.

Нищо чудно Тимуик да бе прозрял намеренията му и да си бе направил съответните заключения. А те щяха да го уплашат дотолкова,

че да вземе нужните мерки, за да подсигури позицията си.

Нямаше търпение да се свърже с Мейрън.

Извади личното си тефтерче и го отвори на последната страница. На нея имаше само три имена със съответните им номера.

Дора Бенц.

Джеймс Кадро.

Скот Мейрън.

Телефоните на Бенц и Кадро може би се подслушваха, но въпреки това трябваше да позвъни, за да види дали всичко при тях е наред. После щеше да прати някой да ги вземе.

Посегна към телефона и набра първия номер.

Дора Бенц.

Телефонът звънеше.

Фиске привърза краката на жената към долната табла на леглото и повдигна нощницата ѝ над кръста.

Беше над петдесетгодишна, но имаше дяволски хубави крака. Жалко, че коремът ѝ бе като торба. Коремните преси са щели да свършат добра работа. Той самият правеше по двеста дневно и коремът му бе като желязо.

Извади от килера метла и се върна до леглото.

Телефонът продължаваше да звъни.

Натика горната част от дръжката в мъртвата. Убийството трябваше да прилича на изнасилване, но нямаше да рискува да еякулира в нея. Спермата бе неоспорим доказателствен материал. А много серийни убийци имаха проблеми с еякулацията, така че метлата бе добро хрумване с привкус на женомразство.

Нещо друго?

Шест дълбоки жестоки рани върху гърдите, лепенки на устата, отворен прозорец...

Работата бе съвсем чиста.

Искаше му се да остане известно време, за да се възхити на своето творение, но телефонът не спираше да звъни. Онзи, който опитваше да се свърже, можеше да се разтревожи и да повика полиция.

Последна проверка. Приблужи се до горната част на леглото и се вгледа в лицето ѝ.

Тя сякаш отвърна на погледа му. Очите и бяха широко отворени със същото ужасено изражение както в мига, в който бе забил ножа в сърцето ѝ.

Извади плика със снимките и списъка, който бе получил на летището от Тимуик. Обичаше списъците — те поддържаха реда.

Три снимки. Три имена. Три адреса.

Зачеркна името на Дора Бенц.

Телефонът продължаваше да звъни, когато напусна апартамента.

Никакъв отговор.

Беше три и трийсет сутринта. Трябваше да му отговори.

Логан остави бавно слушалката.

Това не означаваше непременно нещо лошо. Дора Бенц имаше женени деца, които живееха в Бъфало, Ню Йорк. Може би бе отишла да ги посети. Или е заминала някъде да си почине.

Но можеше и да е мъртва.

Тимуик бе способен да действа бързо, за да премахне всяка заплаха.

Може би пък просто правеше прибързани заключения.

Винаги обаче се бе доверявал на инстинктите си, а в този момент те направо крещяха.

Но ако изпратеше Гил да провери какво става с Дора Бенц, все едно че даваше безценна информация на врага. Тимуик щеше да знае със сигурност онова, което сега можеше само да подозира. Трябваше да избере дали да опита да спаси Дора Бенц, или да остане в прикритие още няколко дена.

Вдигна слушалката и набра номера на Гил в стаята му.

Светлини. Движещи се светлини.

Ив спря да си суши косата, изправи се бавно и се приближи до прозореца.

Черната лимузина, която ги бе докарала от летището, се плъзгаше по алеята към портата.

Логан?

Гил Прайс?

Беше почти четири сутринта. Къде щяха да ходят по това време?

Съмняваше се, че биха ѝ казали, ако ги попиташе на сутринта.

Въпреки това щеше да го направи.

ГЛАВА 6

Ив заспа едва в пет, но сънят ѝ бе неспокоен. Събуди се в девет и си наложи да остане в леглото почти до десет, когато някой задумка по вратата ѝ.

Преди да успее да отговори, в стаята влезе дребна пухкава жена.

— Здравей, аз съм Маргарет Уилсън. Ето дистанционното устройство, което си искала. — Постави го на нощното шкафче. — Извинявай, ако съм те събудила, но Джон каза, че съм оплескала работата с лабораторията. Откъде, по дяволите, можех да зная, че си падаш по хубавото? Какво трябва да добавя? Възглавници? Килими?

— Нищо. — Ив седна в леглото и се взря с любопитство в жената. Бе вероятно в началото на четирийсетте. Сакото и панталонът от сив габардин правеха пухкавата ѝ фигура по-слаба и много отиваха на тъмната ѝ лъскава коса и лешниковите очи. — Няма да остана тук толкова дълго, така че това не е от значение.

— От значение е. Джон обича нещата да се вършат както трябва. Аз също. Кой е любимият ти цвят?

— Зелено, струва ми се.

— Трябваше да се досетя. Червенокосите са напълно предсказуеми.

— Аз не съм червенокоса.

— Добре де, почти. — Огледа стаята. — Обстановката тук допада ли ти?

Ив кимна, отметна завивките и стана от леглото.

— Хубаво. В такъв случай хващам телефона и поръчвам някои неща. Би трябвало да бъде... О, Боже, ти си истински великан!

— Какво?

Маргарет я оглеждаше открито.

— Колко си висока, по дяволите?

— Един и седемдесет и седем.

— Гигант! Покрай теб ще се чувствам като фъстък. Мразя високите кльоцави жени. Те влияят върху психиката ми и ставам

свърхагресивна.

— Ти не си чак толкова дребна.

— Сега пък се държиш покровителствено. — Маргарет направи гримаса. — А аз пък заех отбранителна позиция. Ще трябва да се преборя с това. Просто ще си повтарям, че съм много по-умна от теб. Облечи се и слез в кухнята. Ще хапнем някаква зърнена закуска и после ще те разведа наоколо.

— Не е необходимо.

— Разбира се, че е. Джон иска да си щастлива и казва, че точно сега нямаш работа. Ако си като мен, ще се побъркаш. — Тръгна към вратата. — Ние обаче ще се погрижим. Петнайсет минути?

— Чудесно.

Запита се каква щеше да бъде реакцията на Маргарет, ако не се бе съгласила.

Беше трудно обаче да не я харесаш. Не беше се усмихнала нито веднъж, но въпреки това излъчваше омайваща енергия и жизнерадост. Беше откровена до грубост, самоуверена и не приличаше на никого от познатите ѝ. Беше като свеж полъх след мрачното напрежение, което бе усетила у Логан.

— Гробището на семейство Барет. — Маргарет посочи с ръка. — Последният гроб датира от 1922 година. Искаш ли да влезем?

Ив поклати глава.

— Слава Богу. Гробищата ми действат депресиращо, но реших, че теб може да те заинтригува.

— Защо?

— Не знам. Сигурно заради костите, с които работиш.

— Аз не вися из гробищата като вампир, макар че не ме притесняват. — Особено пък семейните гробища, а това тук бе изключително добре поддържано. Всеки гроб бе покрит със свежи карамфили. — От кого са всички тези цветя? Живеят ли наоколо още от семейство Барет?

— Не, последният им пряк наследник е умрял преди двайсетина години. — Посочи към една надгробна плоча. — Ето тук почива Рандолф Барет — последният. Умрял е през 1922 година. Гробището беше в плачевно състояние, когато Джон купи мястото. Той нареди да бъде разчистено и всяка седмица да се носят свежи цветя.

— Изненадана съм. Не бих предположила, че Логан е толкова сантиментален.

— Човек никога не знае какво ще направи Джон. Радвам се, че нае специален градинар. Както казах, гробищата ме депресират.

Ив се обърна и тръгна надолу по хълма.

— Мен не ме депресират. Може би ме натъжават. Особено детските гробове. Преди да се развие съвременната медицина, толкова много деца са умирали. Имаш ли деца?

Маргарет поклати глава.

— Някога бях омъжена, но и двамата градяхме своята кариера и бяхме прекалено заети, за да мислим за деца.

— Работата ти сигурно изисква да ѝ се отдадеш всецяло.

— Да.

— А ако се окаже опасна?

— Джон няма да позволи да загазя.

— И преди ли се е занимавал с това?

— С кости ли? Не, но понякога се е движил наистина по ръба.

— И ти му вярваш?

— По дяволите, да!

— Дори ако не знаеш какво търси? Или може би знаеш?

Маргарет се усмихна широко.

— Престани да ме подпитваш. Не знам нищо за нищо и не бих ти казала, ако знаех.

— Дори няма да ми кажеш дали онзи, който потегли неизвестно къде посред нощ, е бил Логан?

— Джон си е тук. Видях го, преди да се завре в кабинета си тази сутрин. Гил замина.

— Защо?

Маргарет сви рамене.

— Питай Джон. — И додаде безцеремонно: — Дошла си, защото Джон те е убедил, че си заслужава. Аз направих трансфера до фонд „Адам“. Той сам ще ти каже всичко, когато реши, че е дошъл подходящият момент. Довери му се!

— Аз не му вярвам. — Погледна към гаража. — Оттам ли се следи входният портал?

Маргарет кимна.

— Доста сложна система с камери из цялото имение. С наблюдаването се занимава Марк Слейтър.

— Още не съм се запознала с него.

— Той не идва често в къщата.

— Къщата на Логан на Западното крайбрежие пак така ли се охранява?

— Разбира се. Побъркани, колкото щеш. Хора като Джон са примамливи мишени. — Ускори крачка. — Имам малко работа. Ще си недоволна ли, ако те оставя сама днес следобед?

— Не. Не е нужно да ме забавляваш, Маргарет.

— Доставя ми удоволствие. Не си това, което очаквах. Представях си някоя много студена и делова особа. Оттам и грешката ми с лабораторията. Но не си признах пред Джон за нея. Заявих, че всичко е по негова вина, тъй като не ми даде възможност да разбере предварително с кого си имам работа. Не е добре да знае, че не съм свършена. Така ще се чувства несигурен.

Ив се усмихна.

— Не мога да си го представя.

— Всеки си има своите мигове на несигурност, дори аз самата. — И додаде унило: — Но само когато стоя до великани като теб. Дължи се на факта, че аз, дете съм голяма колкото скарида, израснах сред четирима почти двуметрови братя. Майка ти висока ли е?

— Не, средна.

— Значи ти си аномалия и аз великодушно ти прощавам. Няма да споменавам повече за това.

— Благодаря. Ценя...

— Чудех се къде сте! — Логан изникна от къщата и тръгна към тях. — Добре ли спа? — обърна се той към Ив.

— Не.

— Имам да довърша онези доклади — побърза да събщи Маргарет. — Доскоро, Ив.

Младата жена кимна, без да отделя очи от Логан. С черните дънки и памучната блуза той изобщо не приличаше на мъжа, с когото се бе запознала.

— Ново легло?

— Отчасти. Защо Гил Прайс замина нанякъде снощи?

— Дадох му задача.

— В четири сутринта?

— Беше спешно. Ще се върне тази нощ. — Замълча за момент.
— Надявах се, че ще разполагаш с един-два дена за аклиматизиране, но изглежда ще се наложи да побързаме.

— Не ми е нужна аклиматизация. Само ми донеси костите и ме остави да си върша работата.

— Може да се наложи ние да отидем при тях.

Ив замръзна.

— Какво?!

— Може да се наложи да направиш оглед непосредствено след изкопаването и да прецениш дали си заслужава да ги носим тук. Моят източник току-виж е излъгал и черепът се окаже дотолкова пострадал, че лицето не може да бъде възстановено.

— И ти искаш аз да бъда там, докато копаете?

— Може би.

— Забрави! Аз не съм крадец!

— Ще поговорим по-късно. Може и да не се наложи. Хареса ли ти гробището?

— Защо всички смятат, че си падам по гробища... — Впери поглед в лицето му и присви очи. — Откъде знаеш, че съм била там?
— Погледна към пристройката до гаража. — А, видеокамерите. Не обичам да ме шпионират, Логан.

— Камерите следят цялото имение. Случайно са ви уловили с Маргарет.

Можеше и да е така, но младата жена се съмняваше, че има нещо „случайно“ в живота на Логан.

— Харесаха ми свежите цветя.

— Аз живея в къщата на семейство Барет. Сметнах, че това е най-малкото, което мога да направя.

— Сега вече къщата е твоя.

— Така ли? Семейство Барет са построили странноприемницата, живели са и са работили тук в продължение на повече от сто и шейсет години. Тук са станали свидетели на много исторически събития. Знаеш ли, че Ейбрахам Линкълн е отседнал на това място непосредствено преди края на Гражданската война?

— Още един републиканец! Нищо чудно, че си купил имението.

— Някои от местата, където е бил Линкълн, дори не бих докоснал. Прекалено много ценя удобството си. — Отвори входната врата пред нея. — Обади ли се на майка си?

— Не. Ще ѝ се обадя тази вечер, когато се върне от работа. — Усмихна се. — Стига да не излезе някъде. Напоследък си прави компания с един адвокат от канцеларията на областния прокурор.

— Късметлия! Тя ми се стори много симпатична.

— Освен това е и умна. След раждането на Бони завърши гимназия, а после и съдебна журналистика.

— Завършила е училище, след като дъщеря ти се... — Логан спря рязко. — Извинявай, сигурен съм, че не би искала да говориш за дъщеря си.

— Нямам нищо против да говоря за Бони. Много се гордея с нея. Тя се появи в живота ни и промени всичко. Любовта може да го направи.

— Така съм чувал и аз.

— Истина е. Отдавна опитвах да откажа майка си от дрогата, но все безуспешно. Може би бях прекалено огорчена и обидена. Господ ми е свидетел, понякога я мразех. Но Бони се появи и аз се промених. Цялата горчивина изчезна. Майка ми също се промени. Боже, как само обичаше тя Бони! А и можеше ли човек да не я обича!

— Видях снимката ѝ...

— Нали е много красива? — Ив се усмихна сияйно. — Толкова щастлива. Винаги беше толкова щастлива. Обичаше всеки буден час от своя... — Наложих се да преглътне, за да се успокои, след което заяви рязко: — Извинявай, трябва да спра! Започва да боли.

— Боже милостиви, престани да се извиняваш — възкликна почти грубо Логан. — Аз съжалявам, че те накарах да говориш за нея.

— Ти не си ме накарал да правя каквото и да било. Много е важно да я задържа до себе си, да не си позволя никога да я забравя. Тя съществуваше. Тя се превърна в част от мен, може би най-добрата част. — Извърна се от него. — А сега мисля да отида в лабораторията и да видя дали мога да направя нещо за Манди.

Джон я изгледа изненадано.

— Носиш си парченцата?

— Разбира се. Не се предавам, преди да съм опитала.

Усети погледа му върху себе си, докато се отдалечаваше. Май не трябваше да му показва колко е уязвима, но се получи от само себе си. Той я бе слушал напрегнато и със симпатия и я бе накарал да се чувства така, сякаш наистина милее за нея. Може би пък не му беше безразлична. Може би не я манипулираше.

Или беше точно това. Какво значение имаше, по дяволите? Тя не се срамуваше от онова, което изпитваше към Бони, а и нямаше начин той да извърти думите и и да ги използва срещу нея. Единственото предимство за него сега бе фактът, че го чувстваше някак си по-близък. Разговорът за Бони бе станал причина помежду им да възникне някаква връзка. Крехка и неопределена.

Младата жена отвори вратата на лабораторията и се насочи право към дипломатическото куфарче, което бе оставила върху бюрото. Отключи го и заизважда парченцата. Събирането им щеше да прилича на подреждане на пъзел с повишена трудност. Беше истинска лудост.

Ако обаче разсъждаваше по този начин, наистина нямаше да успее. Откриването на Манди бе нейна работа и тя щеше да я свърши. Все пак можеше да разчита и на връзката, която бе създавала с момичето.

— Здравей, Манди. — Седна зад бюрото и вдигна една носова кост, най-голямото запазено парче от черепа. — Мисля да започнем оттук. Не се притеснявай. Може да ни бъде необходимо повечко време, но пак ще се справим.

— Дора Бенц е мъртва — заяви без заобиколки Гил, когато Логан вдигна телефона.

— Дявол да го вземе!

Ръката му стисна несъзнателно слушалката.

— Наръгана смъртоносно и изнасилена. Открила я сестра и, около десет тази сутрин в собствения ѝ апартамент. Мислели да ходят заедно на аеробика. Имала ключ и влязла, след като никой не отговорил на настоятелното ѝ звънене. Прозорецът бил отворен и полицията смята, че е просто случай на изнасилване с убийство.

— Как не!

— Ако е така, значи е извършено много добре — заяви Гил. — Изключително добре.

Като вандализма в лабораторията на Ив в Атланта.

— Проследиха ли те?

— Няма съмнение. Ти знаеше, че ще ме проследят.

— Можеш ли да разбереш от някой от старите си колеги кого е наел Тимуик?

— Ще пусна пипала. Да се връщам ли?

— Не. Цяла сутрин опитвам да се свържа с Джеймс Кадро. От офиса му казаха, че отишъл със съпругата си на къмпинг в Адирондакс. — Замълча за момент. — Побързай. Аз не бях първият, който се е интересувал от него.

— Къде в Адирондакс?

— Около Джоунсбърг.

— Страхотно! Точно така обичам. Точни указания. Тръгвам.

Логан остави телефона. Дора Бенц беше мъртва. Можеше да я спаси, ако бе действал по-бързо. Но, по дяволите, смяташе, че всички те ще бъдат в по-голяма безопасност, ако не прояви никакъв интерес към тях, ако се престори, че не знае за тяхното съществуване.

Очевидно се бе лъгал. Дора Бенц беше мъртва.

За нея бе вече прекалено късно, но може би не и за другите.

Но не можеше да действа бързо без Ив Дънкан. Ключът беше тя. Трябваше да бъде търпелив и да я накара да му повярва.

Създаването на доверие щеше да бъде дълъг процес. Ив беше умна и по някое време щеше да открие, че тази работа е много опасна за нея самата и за семейството ѝ.

Джон се облегна на стола и започна да разиграва наум различните възможности.

— Здравей. — Маргарет пъкна глава в лабораторията. — Декораторите на „затоплянето“ са тук. Можеш ли да излезеш за един час и да ги оставиш да си свършат работата?

Ив се намръщи.

— Казах ти, че не е необходимо.

— Аз никога не си върша половинчато задълженията.

— Само един час?

— Предупредих ги, че не желаяш да те притесняват и че ако се забавят повече от уговореното време, просто няма да получат нищо. А и ти все пак трябва да се храниш. — Погледна часовника си. — Почти седем е. Какво ще кажеш за една супа и сандвич?

— Ей сегичка. — Младата жена премести внимателно дъската с костите на Манди в горното чекмедже на бюрото. — Кажим им, че ако пипнат бюрото, аз лично ще ги убия.

— Добре.

И Маргарет се обърна и изчезна.

Ив свали очилата и разтърка очи. Малко почивка вероятно щеше да ѝ се отрази добре. За няколко часа бе напреднала съвсем малко и усещането ѝ за безсилие се увеличаваше. Въпреки това, щеше да продължи работата си, след като се нахрани.

Срещна шестима мъже и две жени в коридора, които носеха акцентиращи възглавници, столове и килими. Дори ѝ се наложи да се долепи до стената, за да се разминат.

— Оттук! — Маргарет я хвана за ръката, помогна ѝ да се промъкне покрай двамата, които носеха навит на руло килим, и я поведе към кухнята. — Направих доматиена супа и сандвичи със сирене. Доволна ли си?

— Много! — Ив седна, взе салфетката и я постла на скута си. — Не съм чак толкова гладна.

— Аз пък умирам от глад, но съм на диета и се опитвам да се държа прилично. Ти очевидно никога в живота си не си се подлагала на диети.

Ив се усмихна.

— Съжалявам.

— Така и трябва. — Маргарет посегна към дистанционното управление на телевизора, поставено върху кухненския плот. — Имаш ли нещо против? Президентът ще дава пресконференция. Джон ме кара да ги следя и да му докладвам, ако има нещо интересно.

— Нямам нищо против. — Младата жена започна да се храни. — Стига ти да не се разсърдиш, че няма да обърна никакво внимание на пресконференцията. Политиката не е моята стихия.

— Нито пък моята. Но Джон е направо обсебен от нея.

— Чух за изграждането на фондовете. Мислиш ли, че той иска лично да се занимава с политика?

Маргарет поклати глава.

— Няма да издържи на глупостите им. — Вгледа се за момент в екрана. — Чадборн е дяволски добър. От него буквално струи топлота. Знаеш ли, че го наричат най-обаятелния президент след Рейгън?

— Работата обаче е изключително отговорна и само обаяние не стига.

— Но може да стане причина да те изберат. — Маргарет кимна към телевизора. — Виж го. Всички казват, че този път ще убеди и Конгреса.

Ив погледна. Бен Чадборн бе едър мъж в края на четирийсетте, с красиво лице и сиви искрящи очи. Отговори на въпроса с добродушно сръгване в ребрата. Залата избухна в смях.

— Впечатляващо! — заяви Маргарет. — Лайза Чадборн също си я бива. Видя ли костюма ѝ? „Валентино“, бас държа.

— Нямахше да позная.

— Нито пък да се впечатлиш. — Маргарет направи гримаса. — Е, мен пък това ме вълнува. Някой ден и аз ще бъда достатъчно слаба, за да нося подобни костюми.

— Много е привлекателна — съгласи се Ив. — И се справя чудесно със задачата да събира пари за малтретирани деца.

— Така ли? Този костюм наистина трябва да е на „Валентино“.

Младата жена се усмихна развеселена. Никога не би предположила, че динамо като помощничката на Логан може да се вълнува така от дрехи.

Въпросният костюм подчертаваше всичко най-привлекателно в слабото атлетично тяло на Лайза Чадборн. Мекият му бежов цвят отиваше на смуглата ѝ кожа и лъскавата тъмнокестенява коса. Тя се усмихваше на своя съпруг и изглеждаше едновременно влюбена и горда.

— Много е хубава.

— Мислиш ли, че си е правила пластична операция на лицето? Трябва да е на четирийсет и пет, но не изглежда на повече от трийсет.

— Може би. — Ив довърши супата си. — Или може би просто остарява бавно.

— Защо и аз нямам такъв късмет. Тази седмица видях две нови бръчки на челото си. Пазя се от слънцето. Използвам овлажнители. Правя всичко както трябва и въпреки това слизам все по-надолу и по-надолу. — Маргарет угаси телевизора. — Депресирам се, като я гледам. Чадборн повтаря все едно и също. Намаляване на данъците. Повече работни места. Помощ за децата.

— В това няма нищо лошо.

— Кажи го на Джон. По дяволите, Чадборн казва и прави всичко както трябва, а съпругата му се усмихва нежно, участва в благотворителни мероприятия като някоя Евита Перон и си пече сама сладките. Няма да бъде лесно за партията на Джон да измести администрация, навсякъде наричана „втория Камелот“^[1].

„Освен ако не намереше начин да хвърли петно върху нея.“ Колкото повече Ив мислеше за това, толкова по-вероятно ѝ се струваше и определено никак не ѝ допадаше.

— Къде е Логан?

— Цял следобед си е в кабинета и води телефонни разговори. — Маргарет се изправи. — Кафе?

— Не. Преди около час пих в лабораторията.

— Е, очевидно все пак съм направила нещо както трябва, като съм я оборудвала с кафеварка.

— Свършила си страхотна работа. Разполагам с всичко, което ми е необходимо.

— Щастливка! — Наля кафе за себе си. — Малко са хората, които могат да го кажат. Повечето от нас не са такива късметлии. Трябва да правим компромиси и да... — Вдигна поглед, като поразена от гръм. — Божичко, извинявай. Не исках да кажа, че ти...

— Забрави. — Ив също се изправи. — Струва ми се, че разполагам с още двацет минути, докато твоите декоратори свършат с лабораторията. Мисля да отида в стаята си и също да проведа няколко телефонни разговора.

— Аз ли те прогоних?

— Не съм чак толкова чувствителна.

Маргарет се взираше в лицето ѝ.

— Не мисля така. — Замълча, след което добави смутено: — Възхищавам ти се. На твое място сигурно нямаше да мога... — Сви рамене. — Във всеки случай не съм искала да те огорча.

— Не си ме огорчила — отвърна меко Ив. — Наистина. Трябва да се обадя по телефона.

— Тогава върви. Ще си допия кафето и ще отида да досадя на декораторите, за да ти разчистя пътя.

— Благодаря.

Ив излезе от кухнята и забърза към стаята си. Онова, което бе казала на Маргарет, бе отчасти вярно. С времето кървящите рани се

бяха превърнали в белези, а тя действително бе щастлива с някои неща. Имаше ценна професия, майка, която обичаше, и добри приятели.

И бе крайно време да се свърже с един от тях. Дали Джо бе успял да изнамери нещо повече за Логан? Не ѝ харесваше развитието на ситуацията.

Но първо трябваше да се обади на майка си.

Сандра вдигна едва на шестото позвъняване. Смееше се.

— Ало?

— Както разбирам, не е нужно да те питам дали си добре. Кое е толкова смешно?

— Рон току-що разля боя върху... — Не успя да довърши, тъй като се разкисна отново. — Трябваше да бъдеш тук!

— Боядисвате ли?

— Казах ти, че искам да боядисам лабораторията. Рон предложи да ми помогне.

— Какъв цвят? — попита предпазливо Ив.

— Синьо и бяло. Небе с облаци. Опитваме се да постигнем онези финални щрихи, характерни за боклукчийските кофи.

— Боклукчийските кофи ли?

— Видях го по телевизията. — В този момент очевидно покри с длан слушалката. — Недей, Рон. Ще развалиш облациите. Тъгълчетата трябва да се изрисуват различно. — Откри отново слушалката. — Как си?

— Добре. Работех върху...

— Така е хубаво. — Сандра се разкиска отново. — Без херувимчета, Рон. Ив ще си изкара акъла.

— Херувимчета ли?

— Само облаци!

„Боже мили, херувимчета и облаци!“

— Виждам, че си заета. Ще ти се обадя отново след няколко дена.

— Радвам се, че си прекарваш добре. Наистина постъпи правилно, като се откъсна за малко оттук.

Очевидно този факт не създаваше никакви проблеми за майка ѝ.

— Всичко наред ли е вече?

— Вече ли? А, имаш предвид нахлуването с взлом. Напълно. Джо се отби след работа и донесе храна от китайски ресторант, но си тръгна, щом се появи Рон. Оказа се, че се познават. Всъщност това не е чак толкова странно, след като Рон работи в канцеларията на областния прокурор, а Джо... Рон, трябва да сложиш повече бяло. Ив, налага се да вървя. Той ще съсипе облаците ми.

— Довиждане, мамо. Грижи се за себе си.

— Ти също.

Младата жена остави усмихната слушалката. Сандра не ѝ се бе струвала никога толкова млада. Причината, разбира се, беше Рон. А е хубаво да си млад. В бедняшките коптори децата порастват бързо и може би сега Сандра най-сетне щеше да си открадне малко от магията на неизживяното детство.

Защо тази мисъл я накара да се почувства неизразимо стара? Сякаш бе на хиляда години...

Защото беше глупава, егоистка и... може би дори завиждаше малко.

Джо!

Вдигна отново слушалката, но се спря.

Логан бе разбрал, че е ходила на гробището. Никак не ѝ допаднаше мисълта за електронната апаратура за следене.

Обземаше я май параноя. Видеокамерите не винаги вървяха ръка за ръка с подслушването на телефони.

Но това не бе изключено. Откакто бе тук, имаше смътното усещане, че е уловена в мрежа.

Изправи се, извади цифровия телефон от дамската си чанта и набра номера на Джо.

— Точно се канех да ти звънна. Как вървят нещата?

— Не вървят. Преливаме от пусто в празно. Той иска да ме замеси повече, отколкото ми се ще. Трябва да знам с кого си имам работа. Успя ли да научиш нещо?

— Доста е странно.

— Кое?

— Изглежда напоследък е обсебен от личността на Джон Кенеди.

— Кенеди?!

— Да. А Логан е републиканец. Посетил е библиотека „Кенеди“. Поръчал е да му преснемат доклада на комисията „Уорън“ за убийството. След това е ходил в книгохранилището в Далас и после — в Бетезда. — Джо направи пауза. — Дори е разговарял с Оливър Стоун във връзка с разследванията му за филма „JFK“. И всичко това — тихомълком. Без да бърза. Човек никога не би направил връзката, ако не разполага с по-подробна информация.

— Кенеди. — Наистина беше странно. — Това не може да има нещо общо с моето присъствие тук. Друго?

— Засега нищо. Ти поиска само по-необичайните факти. Но ще продължавам да търся. — Джо промени темата. Тази вечер се срещнах с настоящата звезда на майка ти. Симпатията!

— Благодаря ти, че я наглеждаш.

— Не мисля, че ще се наложи да продължа да го правя. Рон ми се стори порядъчно покровителствено настроен.

— Все още не съм се срещала с него. Мама се страхува, че ще го изплаша.

— Не е изключено.

— Какво искаш да кажеш? Знаеш добре, че искам най-доброто за нея.

— И няма да престанеш да риеш, докато не го получиш.

— Толкова ли съм лоша?

Гласът на младия мъж се смекчи.

— Не, толкова си добра. Трябва да вървя. Даян иска да хванем някакъв филм от девет. Ще ти се обадя, когато науча нещо повече.

— Благодаря ти, Джо.

— Забрави. Не съм ти помогнал кой знае колко.

Най-вероятно е точно така, помисли си Ив, след като затвори. Интересът на Логан към Джей Еф Кей може би беше просто съвпадение. Каква връзка можеше да има между бившия президент и предстоящата ѝ работа?

Логан беше прекалено умен и прекалено здраво контролираше всичко около себе си. Издирванията му във връзка с Кенеди обаче бяха съвсем скорошни, за да не събуждат съмнения, а ако е искал да не дава гласност на този си интерес, сигурно е имал причина.

Каква? Не можеше да бъде!

Ив замръзна на място от силния шок.

— О, Боже!

---

[1] Мястото, където легендарният крал Артур свиква своите рицари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Библиотеката беше празна.

Затръшна вратата след себе си, запали лампата и тръгна към бюрото. Отвори дясното чекмедже. Само някакви хартии и бележничета с телефонни номера. Затвори го и дръпна лявото.

Книги. Извади ги и седна зад бюрото.

Най-отгоре беше докладът на комисията „Уорън“. Под него — книга, посветена на аутопсията на Кенеди и най-отдолу — някакво доста прелиствано томче със заглавие: „Конспирацията срещу Кенеди — въпроси и отговори“.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Логан стоеше на вратата.

— Луд ли си, Логан? Кенеди? Трябва да си се побъркал!

Той прекоси стаята и седна.

— Изглеждаш малко разстроена.

— Само защото ме домъкна тук заради най-безумното гонене на вятъра, замисляно някога? Кенеди? Що за откачалка си?

— Защо не си поемеш дълбоко въздух. — Джон се усмихна. — Плашиш ме, когато надвиснеш по този начин над мен.

— Дрън-дрън! Изобщо не е смешно, Логан.

Усмивката му се изпари.

— Не, не е смешно. Надявах се, че няма да се стигне до това. Опитах се да бъда много предпазлив. Предполагам, че не си решила да преровиш кабинета ми просто така, от едното любопитство. Джо Куин?

— Да.

— Чувал съм, че е изключително умен. — Поклати глава. — Ти си обаче тази, която ми го натресе. Защо трябваше да се захващаш с това?

— Да не би да очакваше да вървя опипом в тъмното?

Той помълча за момент.

— Исках да се заемеш с тази работа съвсем на чисто, за да не се влияеш от нищо.

— Не бих се влияла. В противен случай не бих вършила тази работа. Но не мога да повярвам, че искаш да ти помогна да извадим Кенеди от гроба му!

— От теб не се изискват физически усилия. Трябва просто да провериш...

— И да бъда застреляна. За Бога, Кенеди е погребан в Арлингтън!

— Така ли?

Тя замълча за момент.

— Какво, по дяволите, намекваш?

— Седни.

— Не желая да сядам. Искам да разговаряме.

— О'кей. — Логан направи пауза. — Ами ако Кенеди не е погребан в Арлингтън?

— Само не поредната теория за конспирация.

— Да, според мен става дума точно за това. Защо застреляният в Далас да не е един от двойниците на Кенеди? Ами ако Кенеди е умрял, преди пътуването до Далас?

Младата жена го изглежда невярващо.

— Двойниците на Кенеди ли?

— Повечето обществени фигури ги имат. Предполага се, че Саддам Хюсеин разполага поне с шестима.

— Той е диктатор на страна от третия свят. Никой не би могъл да направи такова нещо тук.

— Не и без нечия помощ.

— Чия помощ? — попита саркастично тя. — На брат Боби? — Дланите ѝ бяха свити в юмруци. — Ти си откачил. По-скандално нещо не съм чувала. И кого, по дяволите, обвиняваш?

— Просто оглеждам различните възможности. Нямам представа как е умрял. Имал е всевъзможни здравословни проблеми, които не са били публично достояние. Смъртта му би могла да се дължи и на естествени причини. Дявол да го вземе, не знам. Единственото, което знам, е, че измама с подобни мащаби трябва да включва повече от един човек.

— Конспирация на Белия дом. — Усмихна се подигравателно. — Не е ли доста удобно за теб, че Кенеди е бил демократ? Да обрисуваш опозицията като безскрупулна банда. Подобно петно може да доведе до победа за твоята партия.

— Не е изключено.

— Копеле! Не си падам по кампаниите за очерняне на противника. И не ми харесва да бъда използвана, Логан.

— Напълно разбираемо. А сега, ако вече си дала отдушник на недоволството, ще ме изслушаш ли за момент? — Приведе се напред. — Преди осем месеца ми се обади един човек на име Бърнард Донели, притежател на малък погребален дом в околностите на Балтимор. Помоли ме да се срещнем. Каза ми достатъчно, за да ме заинтригува, така че на следващия ден отлетях за Балтимор. Бил уплашен, затова се срещнахме на един паркинг в пет сутринта. — Сви рамене. — Липса на всякакво въображение. Така или иначе, оказа се по-алчен, отколкото уплашен, и предложи да ми продаде информация. — Замълча за миг. — И един предмет, който смяташе, че ще оцеля. Череп.

— Само череп?

— Останалата част от тялото била кремирана от бащата на Донели. Изглежда мафията и Коза Ностра в продължение на десетилетия са използвали погребална къща „Донели“, за да се отърват от неудобните трупове. Семейството се прочуло сред престъпниците като достатъчно дискретно. Една от доставките обаче притеснила особено много Донели-старши. Късно през нощта в дома му се появили двама мъже с някакво мъжко тяло и въпреки сумата, която му платили, смущението му не изчезнало. Това не били обичайни клиенти. Опитали се да скрият от него лицето на трупа, но той успял да го зърне и си изкарал акъла. Страхувал се, че ще се върнат и ще му прережат гърлото, за да го елиминират като свидетел. Затова спасил черепа и го скрил, така че да се застрахова.

— Спасил го?

— Малцина знаят, че е необходима температура от две хиляди и петстотин градуса и горене в продължение на поне осемнайсет часа за пълното унищожение на един скелет. Донели успял да разположи трупа така, че черепът да остане недосегаем за пламъците. Когато двамата посетители си тръгнали четирийсет и пет минути по-късно, Донели го извадил, а изгорил останалото. Използвал го като средство

за изнудване и преди да умре, казал на сина си Бърнард къде го е заровил. Мрачно, но богато наследство.

— Донели умрял ли е?

— Той бил стар и с болно сърце.

— А кого е шантажирал?

Логан сви рамене.

— Не знам. Донели-младши не ми каза. Сделката беше за черепа.

— И ти не си го натиснал?

— Разбира се, че опитах да изкопча нещо от него. За разлика от баща си, той не обичаше да живее на ръба. Предложи ми тази история срещу достатъчно пари, с които се установи в Италия с ново лице и документи за самоличност.

— И ти прие сделката?

— Плащал съм и повече за по-мъгляви перспективи.

— А сега искаш аз да помогна да бъдат обрани плодовете?

— Ако онова, което ми каза Донели, е истина.

— Не е. Цялата история е ненормална.

— Защо тогава не дойдеш с мен? Какво ще ти навреди? Ако не е вярна, ти си тръгваш с пълни джобове, а срамът остава за мен. — Усмихна се. — И двете перспективи би трябвало да ти доставят изключително голямо удоволствие.

— Губиш ми времето.

— Плащам ти добре.

— Но ако в историята има дори трошица истина, няма да бъде особено разумно от моя страна да ходя да се ровя...

— Но ти сама каза, че тук няма абсолютно нищо вярно.

— Налудничаво е да се мисли, че това е Кенеди, но би могъл да бъде Джими Хофа или някой друг мафиот.

— Стига да не съм платил скъпо и прескъпо за някаква вълшебна приказка.

— Което и най-вероятно си сторил.

— В такъв случай ела с мен и ще разберем. — Замълча за момент. — Освен ако не мислиш, че не би могла да свършиш работата както трябва, защото вече имаш някаква идея чий може да е черепът. В никакъв случай не бих искал да му сложиш лицето на Джими Хофа.

— Прекалено съм добра, за да го направя. Не се опитвай да ме манипулираш, Логан!

— Защо? Аз пък съм добър в това. Всички правим онова, в което сме добри. Не си ли поне мъничко любопитна да разбереш дали Донели е казал истината?

— Поредното гонене на Михаля.

— Не е точно така, след като се опитаха да те сплашат. Или може би предпочиташ да простиш и да забравиш какво се случи с лабораторията ти?

— Нищо не съм забравила, но не съм сигурна, че вярвам на...

— Удвоявам сумата за фонд „Адам“.

— Плащаш прекалено много за прекалено малко. Дори да е вярно, всичко това е станало отдавна. Ами ако на никой не му пука, че демократите са осъществили грандиозен заговор?

— Ами ако им пука? На хората им е писнало до смърт да бъдат манипулирани от политиците.

— Каква точно цел преследваш, Логан?

— Реших, че вече съм ти станал ясен като на длан. Ще помислиш ли върху това, което чу?

— Не!

— Напротив, ще помислиш. Не можеш да постъпиш другояче. А утре сутрин ще ми кажеш какво си решила.

— И ако не се съглася?

— Защо мислиш съм купил собственост с гробище?

Младата жена замръзна.

— Само се шегувам. — Усмихна се. — Ще те изпратя вкъщи, разбира се.

Ив тръгна към вратата.

— И няма да искам да ми връщаш парите за фонд „Адам“. Дори да не изпълниш своята част от сделката. В резултат на което ще изглеждам много по-почтен от теб.

— Няма да правя нищо незаконно.

— Не се опитвам да те замеса в нищо незаконно. Нито в нападение срещу Арлингтън, нито в разравяне на гроб. Само в кратко посещение до едно поле в Мериленд.

— Незаконно?

— Но ако се окаже прав, нашето малко прегрешение ще заукае на роза. — Логан сви рамене. — Помисли. Преспи една нощ. Ти си

разумна жена и смятам ще се съгласиш, че не те моля да правиш каквото и да било, което е в разрез с твоя морал.

— Ако ми казваш истината.

Той кимна.

— Ако ти казвам истината. Нямам намерение да те убеждавам. Ще бъде безполезно. Ти сама трябва да вземеш решение. — Издърпа горното чекмедже на бюрото и извади оттам подвързано с кожа тефтерче с адреси. — Лека нощ. Уведоми ме за решението си веднага щом го вземеш.

Ив осъзна, че я подканват да излезе. Топката остана в нея.

Или само така си мислеше?

— Лека нощ.

Напусна кабинета и заизкачва припряно стълбите към своята стая.

Кенеди!

Невъзможно! Кенеди лежеше в Арлингтън, а не в някаква дупка в пшеничено поле в Мериленд. Логан бе платил за нищо.

Той обаче бе всичко друго, но не и мухльо. И ако смяташе, че в историята на Донели има известна истина, това бе достатъчна причина и за нея самата да провери как стоят нещата в действителност.

И да подпомогне плана му. И да хвърли кал в противниковия лагер. Напълно възможно бе да я лъжеше и да ровеше отчаяно в миналото с надеждата да открие онова, което иска.

Тя обаче бе сключила сделка с него и той бе спазил своята част от уговорката.

О, дяволите да го вземат! Беше прекалено уморена, за да вземе решение точно сега. Ще си легне и ще се надява, че на сутринта умът ѝ ще се проясни.

Прозорецът...

Замръзна на място и си пое рязко въздух. Това бе само плод на въображението ѝ. Нямахше да позволи да ѝ играе номерца. Беше изтощена и обезкуражена и вече ставаше жертва на собствената си фантазия. Нямахше да се остави да...

Прозорецът...

Прекуси бавно стаята, застана до стъклото и се вгледа навън в мрака.

Тъмнина. Комари. Буболечки. Змии.

Скъпите обувки се съсипват от влажните гниещи листа по пътеката, осъзна с досада Фиске.

Никога не си бе падал по горите. Помнеше как веднъж, още като дете, бе изпратен в един шибан лагер в Мейн и бе принуден да остане в него две седмици. Родителите му все го изпращаха някъде. Копелета!

Той обаче им бе дал да се разберат. Погрижи се никога повече да не го приемат в този лагер. Не можеха да докажат нищо, но ръководителят им знаеше. О, да, бе разбрал. Беше станало ясно по уплашеното лице на мухльото, с което отбягваше погледа му.

Онова лято го бе научило на няколко неща. По-късно бе успял да ги приложи в работата, която си бе избрал.

Някъде напред съзря отблясъци от огън.

Мишената!

Дали да се приближи, или да изчака, докато заспят?

Адреналинът започна да бушува в кръвта му.

Директно настъпление. Нека да го видят! Да го усетят!

Разроши коси и нацапа с кал бузите си.

Сивокосият старец седеше край огъня и се взираше в пламъците. Съпругата му се показа от палатката, засмя се и му рече нещо. От тях се излъчваше особена близост и привързаност, които се сториха досадни на Фиске. Но всъщност всичко около това убийство му се струваше досадно. Не обичаше да упражнява уменията си сред пустошта и щеше да направи нужното старците да го разберат.

Спря, пое си дълбоко въздух и се спусна на полянката.

— Слава Богу! Можете ли да ми помогнете? Съпругата ми пострада. Точно си правехме лагер край пътя и тя падна и си счупи...

— Знам къде лагеруват — рече Гил. — Отивам там. Но съм закъснял с два часа. Горският каза, че по-рано тази сутрин вече са го разпитвали за същите хора.

Логан стисна несъзнателно слушалката.

— Бъди предпазлив!

— На глупак ли ти приличам? Разбира се, че ще бъда предпазлив. Особено когато става дума за Фиске.

— Фиске ли?

— Обадих се на моя човек в Министерството на финансите. Известно било, че при нужда Тимуик използвал услугите на Албърт Фиске — убиец на ФБР, и то дяволски добър. Винаги искал най-трудните задачи, най-престижните мишени. Гордее се невероятно със способностите си и с факта, че успява да свърши дори неща, които никой друг не е в състояние да направи. Вече е скъсал с ФБР и работи самостоятелно. Движи се бързо, познава системата достатъчно добре и я кара да работи за него. — Направи кратка пауза. — И това му харесва, Логан. Наистина му доставя удоволствие.

— По дяволите!

— Ще ти се обадя по-късно, когато ги открия.

Джон остави бавно слушалката.

„Движи се бързо.“

Колко бързо?

И в каква посока?

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Мис Дънкан излезе от къщата преди три минути рече Марк.

— Накъде се е запътила?

— Нагоре по хълма.

— Идвам веднага!

Няколко минути по-късно беше в пристройката до гаража.

— В гробището е — поясни Марк.

Логан се приближи до стената от монитори.

— Какво прави?

— Тъмно е, а тя е застанала на сянка. Доколкото виждам нищо не прави. Просто си стои.

„Просто си стои в гробището посред нощ?“

Марк натисна някакви бутони върху контролното табло и внезапно лицето на Ив изпълни екрана пред тях.

То не му каза нищо. Ив се взираше в покритите с цветя гробове абсолютно непроницаема. Какво очакваше? Напрежение? Терзания?

— Доста неестествено, а? — обади се Марк. — Голяма откачалка!

— По дяволите, не е откачал... — Не довърши мисълта си, изненадан не по-малко от Марк от внезапния си изблик на гняв. — Извинявай, но тя изобщо не е луда. Просто носи върху плещите си доста багаж.

— О'кей, о'кей. Само си помислих, че е неестествено. Аз лично не бих тръгнал да се разхождам из гробища, и то посред нощ. Струва ми се, че тя... — Изведнъж избухна в смях. — По дяволите. Прав си, напълно е нормална.

Ив гледаше нагоре към короните на дърветата, вдигнала ръка в неприличен жест.

— Показва ни среден пръст — заяви Марк, като продължаваше да се киска. — Започва да ми харесва, Джон.

Логан усети, че също се усмихва. Той също я харесваше, дяволите да го вземат. Харесваше нейната сила, интелигентност и устойчивост. Дори инатът и непредсказуемостта ѝ го интригуваха. При други обстоятелства щеше да я направи с удоволствие своя приятелка... или дори любовница.

Любовница. До този момент не си бе дал сметка, че гледа на нея сексуално. Тя бе привлекателна, но той се бе впечатлил повече от ума и личността ѝ, отколкото от високото ѝ грациозно тяло.

Как ли пък не! Кого заблуждаваше? Сексът бе винаги от значение и, ако беше честен със себе си, щеше да признае, че почти всичко в Ив го възбуждаше.

Което го правеше още по-голям негодник.

„По-добре забрави! Съсредоточи се върху най-важното, заради което я доведе тук. И върху отговора на въпроса защо тя продължаваше да стои в проклетото гробище.“

Топлият вятър разклащаше карамфилите върху гробовете и разнасяше почти недоловимото им уханье.

Беше казала на Маргарет, че не е вампир, който се навърта около гробищата. Защо тогава беше тук? Защо не си бе легнала, както възнамеряваше, а се подчини на безумния импулс?

А това наистина бе импулс.

Да вярва, че нещо я е повикало тук, бе лудост, а тя не беше побъркана. Вече бе водила битката с лудостта през нощта, в която бяха екзекутирали Фрейзър и трябваше да внимава много да не се хлъзне по наклонената плоскост към безумието. Щеше да бъде толкова лесно. Беше позволено нощем да сънува Бони, но не и да си представя в будно състояние, че Бони я има.

Пък и Бони не можеше да бъде тук. Тя не бе идвала никога на това място.

Логан бе говорил за смърт и гробове, а умът ѝ бе свършил останалото. Никой не я бе повикал.

Това бе само един импулс.

Изобщо не се изненада да види, че Логан я очаква, когато влезе в къщата час по-късно.

— Уморена съм. Не искам да разговарям, Логан.

Мина покрай него и заизкачва стълбите.

Той се усмихна.

— И аз така предположих по доста грубия ти жест.

— Не трябваше да ме наблюдаваш. Не обичам да ме следят.

— Гробището не е най-приятното място за разходка. Защо точно там?

— Какво значение има?

— Любопитен съм.

Младата жена стисна несъзнателно парапета.

— Престани да се опитваш да откриеш някакво особено значение във всичко, което казвам или правя. Отидох там, защото беше тъмно и знам пътя. Не исках да се изгубя, като отида някъде другаде.

— Това ли е всичко?

— Ти какво очакваше? Че съм правила спиритичен сеанс?

— Не се дръж така с мен. Надявах се, че разходката ти е прояснила главата и си взела решение за...

— Не я проясни. — Тръгна отново нагоре по стълбите. — Ще поговорим сутринта.

— Ще работя през по-голямата част от нощта, ако стигнеш до някакво...

— Успокой топката, Логан.

— Както кажеш. Тъй като очевидно си наясно, че те държа под око, реших, че е справедливо да те информирам за собственото си местонахождение.

— Благодаря!

Затръшна вратата на стаята си и се запъти към банята. Топлият душ щеше да я освободи от напрежението. А после може би щеше да

слезе в лабораторията и да поработи върху Манди. Знаеше, че тази нощ няма да спи спокойно, затова бе по-добре да свърши нещо.

Не се страхуваше да заспи, защото може да сънува Бони. Никога не бе възприемала Бони като заплаха. Как би могъл един изпълнен с толкова обич сън да бъде опасен?

И това бе само импулс, както повикът на Бони, който я бе отвел в гробището.

Двете тела лежеха в един спален чувал, сплели ръце в последна прегръдка. Бяха голи и с широко отворени очи. Всеки се бе вгледал с ужас в лицето на другия.

През телата минаваше дълъг прът за палатка.

— Кучи син!

Не само ги бе убил. Гил чувстваше, че има нещо неприлично в позата, в която бе разположил възрастната двойка. Тя лишаваше смъртта им от достойнство.

Огледа лагера. Никакви следи от стъпки. Никакви видими улики. Фиске се бе постарал.

Гил извади телефона и позвъни на Логан.

— Прекалено късно.

— И двамата?

— Да. Грозна картинка. Какво искаш да направя?

— Връщай се. Не успях да се свържа с Мейрън. Той е някъде в пустинята. Но това може да е за добро. Ако ние не се доберем до него, съмнявам се, че и Фиске ще успее. Да се надяваме на отсрочка.

— Не разчитай. — Погледна към двата трупа. — Фиске няма да бездейства.

— Не разчитам на нищо, но да тръгнеш за Йордания е последното ми желание. Може да ми потрябваш.

Гил настръхна.

— Черепа?

— Не мога да чакам повече. Всичко се задвижи прекалено бързо. Връщай се!

— Тръгвам!

Абсолютно задоволително.

Всичко бе извършено съвсем чисто, дори си бе позволил малка прищявка.

Фиске си тананикаше тихо, когато отключи колата и влезе вътре. Набра веднага номера на Тимуик.

— Кадро е готов. Тръгвам за Йордания. Нещо друго?

— Засега забравяш за Мейрън. Ще се присъединиш към екипа, който наблюдава „Барет Хаус“.

Фиске се намръщи.

— Не си падам по наблюденията.

— С това обаче ще се заемеш. Искам да знаеш за всяко кихване на Логан и Дънкан.

— Защо да се появявам там, преди да съм си свършил работата. Веднъж да пипна Мейрън...

— Проследихме Гил Прайс, когато вчера сутринта напусна „Барет Хаус“. Отиде право в апартамента на Дора Бенц.

— Е, и? Оставих всичко абсолютно чисто.

— Не разбираш. Той знаеше за Дора Бенц, а това означава, че и Логан знае. Не можем... — Тимуик си пое дълбоко въздух. — Логан, Прайс и Дънкан са ни нужни мъртви.

— Каза, че било прекалено рисковано?

— Това беше, преди да се убедим, че Логан е на вярна следа. Сега вече не може и дума да става да ги оставим живи.

Най-после Тимуик проявяваше характер.

— Кога?

— Ще те известя.

Фиске натисна бутона за прекъсване на връзката. Нещата определено вървяха към добро. И предизвикателството, и паричното възнаграждение нарастваха. Затананика си отново, когато отвори жабката и извади списъка. Прокара съвсем права черта през второто име, а под името на Мейрън написа грижливо с печатни букви „Джон Логан, Гил Прайс и Ив Дънкан“.

Винаги беше добре да държи нещата в ред.

Включи мотора и се ухили, тъй като внезапно си даде сметка коя песничка си тананика:

Направи си списък, провери го два пъти,

И ще откриеш кой е добър, и кой — лош...

ГЛАВА 8

— Събуди се! За Бога, нима трябва да спиш с тези кости, Ив? Младата жена повдигна сънено глава.

— Какво? — Маргарет я разтърси, за да се разсъни. — Колко е часът?

— Почти девет. Снощи Джон ми каза, че няма да работиш повече.

— Промених си намерението. — Сведе поглед към Манди, която беше върху бюрото пред нея. — Сглобих още няколко парченца от пъзела.

— И заспа, докато работеше?

— Затворих очи само за няколко минути. — В устата си имаше ужасен вкус. — Вероятно съм била изморена. — Избута назад стола си. — Трябва да отида да си измия зъбите и да взема душ.

— Не и преди да ми кажеш каква хубава работа съм свършила тук.

Ив се усмихна.

— Извинявай. Наистина е прекрасно!

— Ентусиазмът ти си го бива. — Маргарет въздъхна. — Знаех си, че мога да им кажа да използват зебло.

— Казах ти, че няма значение. — Ив се изправи и тръгна към вратата. — Но ценя усилията ти.

— Джон иска да те види. Изпрати ме да те намеря.

— Ще се видя с него, след като се изкъпя и преоблека.

— Можеш ли да побързаш? Струва ми се много напрегнат, откакто Гил се е върнал.

Младата жена се извърна.

— Върнал ли се е?

Маргарет кимна.

— Преди около час и половина. Очакват те в кабинета.

Очакваха решението ѝ. Очакваха да разберат дали щеше да се втурне да гони Михаля заедно с Логан.

Кенеди.

Боже мой, на дневна светлина тази идея ѝ се струваше още по-странна.

— Джон ме упълномощи да приведа по банков път останалото за фонд „Адам“ — обясни Маргарет. — Обадох се в банката и след час ще можеш да направиш справка за трансфера.

Не се беше съгласявала за новата сума. Логан упражняваше натиск, подкупваше я, без да настоява да му връща парите. Е, нека си ги пилее. Това нямаше да повлияе върху решението ѝ, а децата щяха да имат полза.

— Вярвам ти.

— Провери. Джон настоява.

Нека си настоява. Снощната работа върху Манди ѝ се бе отразила добре. Сега чувстваше, че контролира положението.

— Ще се видим след малко, Маргарет.

— Дадохме ти достатъчно време — намръщи се насреща ѝ Логан, когато влезе в кабинета. — Чакаме те.

— Трябваше да си измия и изсуша косата.

— Изглеждаш много добре — обади се от ъгъла Гил. — Заслужаваше си чакането.

Тя му се усмихна.

— Не вярвам, че Логан е на същото мнение.

— Не съм. Невъзпитано е да караш хората да те чакат.

— Зависи дали имаш уговорена среща с тях, или си повикан.

Гил се изсмя.

— Не трябваше да изпращаш Маргарет, Логан.

— По дяволите, не исках да изглеждам прекалено настоятелен.

Младата жена повдигна вежди.

— О, нима?

— Е, поне да не се набива на очи. — Логан посочи към стола. — Седни, Ив.

Тя поклати глава.

— Няма да ни отнеме много време.

Всяко мускулче от тялото му се напрегна.

— Виж, не искам да...

— Млъкни, Логан. Ще го направя. Ще отида на проклетото ти поле за онзи череп. Ще го донесем тук и аз ще свърша работата, която искаш от мен. — Погледна го право в очите. — Но ще го направим веднага. Искам да приключим с това.

— Тази нощ.

— Чудесно.

Ив тръгна към вратата.

— Защо? — попита внезапно Джон. — Защо го правиш?

— Защото грещиш и единственият начин да го докажа е, като свърша работата. Искам да приключа с тази история и да се върна към онова, което е от значение за мен. И искам да те видя с натрит нос и посрамен. Толкова силно го желая, че дори може да се заема на доброволни начала с кампанията за преизбирането на Чадборн.

— Това ли е всичко?

Младата жена внимаваше лицето ѝ да остане все така безизразно. „Не му позволявай да види нищо. Не му позволявай да разбере за паниката, с която трябваше да се пребориш снощи. Не му давай оръжие, което по-късно да използва срещу теб самата.“

— Това е. Кога тръгваме?

— След полунощ. — Усмихна се криво. — Както подхожда за нечестиво деяние. Ще вземем лимузината. Само на час път с кола оттук е.

Ив погледна към Гил.

— Ти ще дойдеш ли?

— Не бих го пропуснал. Не си спомням откога не съм изравял череп. А и обещава да бъде интересно. — Намигна. — „Уви, бедни ми Йорик. Аз го познавах, Хорацио.“

Ив се насочи към вратата.

— Всъщност много по-вероятно е този череп да принадлежи на Шекспировия Йорик, отколкото на Кенеди.

— Те се раздвижват, Тимуик — изрече в телефонната слушалка Фиске. — Прайс, Логан и Дънкан. Сега излизат от двора.

— Бъди внимателен. Ще провалиш всичко, ако разберат, че ги следите.

— Няма проблем. Не е нужно да се приближаваме, преди да е станало необходимо. Кенър постави сигнално устройство в

лимузината, докато Прайс беше в апартамента на Бенц. Ще изчакаме да стигнат до пуст участък от пътя и тогава ще ги...

— Не, ще ги оставите да отидат там, накъдето са тръгнали.

— Да не пропуснем идеалната ситуация. Аз бих...

— Зарежи идеалната ситуация. Чу ли ме, Фиске? Остави Кенър да се оправя. Дал съм му точни инструкции. Ти ще изпълняваш, каквото той ти каже.

Фиске затвори телефона. Кучи син! Сякаш не стигаше, че ще трябва да изтърве мишената заради страхливостта на Тимуик, ами сега трябваше да слуша и Кенър. През изминалите двайсет и четири часа наистина му беше дошло до гуша от този педераст.

— Аз командвам парада — обади се от шофьорското място Кенър. — Ти само ще се возиш, докато не дам други нареждания. — Кимна с глава към двамата на задната седалка. — Също като тях.

Фиске се взираше в светлините на лимузината отпред. Пое си дълбоко въздух и опита да се отпусне. Всичко щеше да се нареди. Щеше да успее да си свърши работата, въпреки Кенър. Щеше да ги убие и да зачеркне имената им от списъка.

А после щеше да състави свой списък. И на първо място в него щеше да фигурира името на Кенър.

Царевичната нива напомни на Ив за някакъв филм на ужасите, в който група вампиряса ли деца живееха наред подобно поле.

Тук обаче нямаше деца.

Само смърт.

И череп, погребан под плодородната кафява пръст.

Чакаш.

Излезе бавно от колата.

— Там ли е?

Логан кимна.

— Полето изглежда добре обработвано. Къде е домът на фермерите?

— На около пет мили северно оттук.

— Големичко е. Надявам се, че Донели ти е дал съвсем точни указания.

— Запомнил съм ги наизуст. — Логан излезе също от колата.

Гил отвори багажника и измъкна оттам две лопати и голям електрически фенер. — Копаенето не е най-приятният начин за прекарване на времето. Едно лято, докато бях в колежа, работих на строеж на пътища и си дадох дума никога повече да не го правя.

— Така ти се пада. — Логан взе фенера и едната лопата. — Никога не казвай „никога“.

И тръгна.

— Идваш ли? — попита Гил.

Ив не помръдна.

Усещаше мириса на земя.

Чуваше шепота на вятъра във високата царевица.

Замая се при мисълта да потъне, да се удави в това полюшващо се море от царевица.

— Ив? — Гил чакаше. — Джон иска да бъдеш с нас.

Младата жена облиза устни.

— Защо?

Той сви рамене.

— Питай него.

— Глупаво е дори това, че дойдох тук. Не мога да кажа нищо, преди да се върна в лабораторията.

— Съжалявам, но той иска да бъдеш там, когато изкопае черепа.

„Престани да спориш. Направи го. Приключи с тази работа. Махни се от това място.“

Последва го.

Тъмнина.

Чуваше движението на Гил, но не го виждаше. Не виждаше нищо друго освен високи царевични стъбла. Чувстваше се като погребана. Не можеше да си представи как тук Логан щеше да открие нещо, дори да разполагаше с карта и указания.

— Виждам светлина — достигна до нея гласът на Прайс.

Тя не я виждаше, но ускори крачка.

„Приключи с тази работа. Махни се от това място.“

Съзря светлината. Логан бе поставил фенера на земята и вече копаше. Лопатата се забиваше в пръстта и разкъсваше коренищата на царевицата.

— Тук ли? — попита Гил.

Логан вдигна поглед и кимна.

— Бързо. Заровен е доста дълбоко, да не би фермерът да го открие случайно. Не е нужно да внимаваме. Би трябвало да е поставен в обкована с олово кутия.

Прайс също започна да копае.

След пет минути вече ѝ се искаше да бяха дали и на нея една лопата. Щеше да бъде по-добре да се занимава с нещо, отколкото да стои тук и да наблюдава. Напрежението ѝ нарастваше с всяка следваща секунда.

— Ударих нещо — обади се Гил.

Джон го изгледа.

— Еврика!

Започна да копае още по-бързо.

Ив се приближи до дупката и видя ръждясал метал.

— Божичко...

Защо се чувстваше така разтърсена? Това, че Донели не бе излъгал относно местонахождението, не означаваше, че и останалата част от историята е вярна. В кутията можеше даже да няма череп, а шансът той да е на Кенеди бе нулев.

Логан вече се бореше с ключалката.

Само че това не беше кутия, осъзна внезапно Ив. Беше ковчег.

Бебешки ковчег.

— Престани!

Джон я изгледа.

— Какво има, по дяволите?

— Това е ковчег. Бебешки...

— Знам. Донели беше собственик на погребално бюро.

— Ами ако вътре няма череп?

Лицето на Логан стана сурово.

— Губим си времето в празни приказки.

Счупи ключалката.

Младата жена се надяваше да е прав. Мисълта, че тук може да лежи някое бебе, само и изгубено, бе направо смазваща.

Логан отвори ковчег.

Нямаше бебе.

Дори през дебелията найлонова обвивка успя да различи, че е череп.

— Бинго! — Джон приближи фенера. — Знаех си, че...

— Чувам нещо.

Гил вдигна глава.

Ив също го чу.

Вятърът?

Не, не беше вятърът.

Някой се движеше из засятата нива. Шумоленето се приближаваше.

— По дяволите — измърмори Логан, затвори рязко ковчега, сграбчи го и скочи на крака. — Да се махаме!

Ив погледна през рамо. Нищо. Само заплашителният шум.

— Може да е фермерът?

— Не е той. Повече от един са. — Логан вече бягаше. — Не я изпускай, Гил. Ще заобиколим и ще се върнем при колата.

Прайс я сграбчи за ръката.

— Бързо!

Не трябваше да говорят. Можеше да ги чуят. Но това бе лудост. Какво променяше мълчанието им? Вдигаха достатъчно шум, като тичаха сред царевицата.

Логан се движеше на зиг-заг и те го следваха.

Задушаваща тъмнина.

Шумолене.

Оставаше без дъх.

Дали онези не бяха вече по-близо?

— Вляво — извика някой зад тях.

Джон сви рязко вдясно.

— Стори ми се, че видях нещо.

Друг глас.

О, Боже, онези бяха съвсем наблизно!

Логан се обърна и тръгна обратно натам, откъдето бяха дошли.

Гил и Ив го следваха по петите.

По-бързо!

Младата жена бе изгубила напълно ориентация. Как Логан разбираше накъде върви?

Може би и той не знаеше и всеки момент щяха да се сблъскат със своите преследвачи. Може би трябваше...

Логан зави отново. Наляво.

И тримата се озоваха извън полето. Затичаха към пътя.

Лимузината!

Която обаче беше на повече от петдесет метра напред.

А до нея бе паркиран някакъв „Мерцедес“. Не можеше да види дали в него има човек.

Погледна през рамо към нивата.

Никой.

Почти стигнаха лимузината.

Вратата на мерцедеса се отвори рязко.

Гил пусна ръката ѝ.

— Вкарай ковчега в лимузината, Джон!

Обърна се, извади пистолета и се спусна към мъжа, който излизаше от мерцедеса.

Прекалено късно.

Изстрел.

Ив видя с ужас как Гил залитва напред, но успява да се задържи на колене и опитва да вдигне пистолета.

Онзи отново насочи оръжието си към Прайс.

Дори не осъзна, че се движи, докато не стисна пистолета. Успя да го избие встрани. Непознатият се обърна към нея и тя го удари там, където минаваше сънната артерия. Той изсумтя. Изцъккли очи. Падна.

— Аз ще карам. Влизай отзад с Гил. — Логан извлече Прайс до колата. — Опитай да спреш кървенето. Трябва да се измъкнем. Сигурно са чули изстрела.

Ив първо отвори вратата пред Логан, а после се хвърли на седалката до Гил.

Божичко, колко блед беше само! Разтвори рязко ризата му. Кръв! Високо на рамото. Ами ако...

— Идват! — изкрещя Джон и в същия момент колата полетя напред.

Ив погледна назад и видя трима мъже да излизат бежешком от нивата.

Изпод гумите на лимузината летеше чакъл.

Логан погледна в огледалото за обратно виждане.

— Как е?

— Ранен е в рамото. Не кърви кой знае колко. Дойде в съзнание. — Погледна отново назад. — Вече са на пътя. Не можеш ли да караш по-бързо?

— Опитвам се — отвърна през зъби Джон. — Все едно че карам някоя шибана яхта.

Достигнаха павирания път към магистралата, но мерцедесът беше прекалено бърз. Фаровете му светеха само на метри зад тях.

И тогава ги удари странично.

Опитваше се да ги изтласка от пътя, за да се катурнат в канавката.

Нов удар.

— Давай по-бързо! — възкликна Ив.

— Какво мислиш, че се опитвам да направя?

Слава Богу, магистралата бе съвсем близо.

Мерцедесът ги удари отново. Пак се завъртяха към канавката, но Логан трескаво удържаше колата.

— Сега са на другия край на пътя! Това е нашият шанс — възкликна Ив. — Възползвай се!

Логан натисна докрай педала на газта.

— Много са близо. — Гледаше в огледалото за обратно виждане. — Ще ни хванат, преди да стигнем магистралата.

— Ковчегът... — прошепна с усилие Гил. — Дай... им го...

— Не! — отсече Джон.

Ив сведе поглед към ковчега в краката си.

— Дай им...

Тя посегна към дръжката на вратата от своята страна.

— Какво правиш? — изкрещя Джон.

— Млъкни! Гил е прав. Те искат проклетия ковчег. И ще го получат. Не струва колкото живота ни!

— А ако не спрат за него? Ще си им го хвърлила напразно.

— Пет пари не давам. Гил вече бе прострелян заради някакъв си череп. Никой повече няма да пострада. Намали и задръж колата в тази лента. Каквото и да става.

— Наближават!

— Ти само задръж колата в тази лента. — Ив придърпа ковчега към вратата.

— Не мисля, че трябва...

— Млъкни!

Успя да го изхвърли. Ковчегът се преобърна два пъти и се плъзна в съседното платно.

— Сега ще видим. — Ив не откъсваше поглед от приближаващия „Мерцедес“. — Да се надяваме, че... Да!

Мерцедесът подмина ковчега. В първия момент помислиха, че ще продължи да ги преследва. Тогава обаче той намали и неочаквано направи обратен завой.

— Магистралата е пред нас — обяви Логан.

Миг по-късно вече бяха на нея.

Коли. Камиони. Поток.

Вълна на облекчение заля младата жена, когато се плъзнаха в него.

— В безопасност ли сме?

— Не. — Джон отби и се обърна към Прайс. — Как си?

— Драскотина. Даже не кърви.

— Ще се обадя на Маргарет и ще ѝ кажа да осигури медицинска помощ. Сигурен ли си, че не кърви? Ще издържиш ли до „Барет Хаус“?

— Разбира се. — Гласът на Гил бе слаб. — Щом като преживях твоето шофиране, всичко ще преживея.

„Слава Богу, достатъчно добре е, за да се шегува“ — помисли си с облекчение Ив.

— Справяш се забележително — отбеляза Логан. — А заради гадното изказване би трябвало да те изхвърля навън и да те оставя да се прибираш пеш.

— Млъквам. — Прайс затвори очи. — И тъй като това е непосилна работа за мен, мисля да си подремна.

— Идеята ти не е добра — отвърна Джон, вливайки се отново в движението. — Не заспивай! Трябва да разбера, ако изгубиш съзнание.

— Готов съм на всичко, за да заслужи благоволенията ти. Само ще си затворя очите, да ми починат.

Логан срещна погледа на Ив в огледалото за обратно виждане.

Тя кимна и кракът му натисна още по-силно педала на газта.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика зловещо Фиске. — Изпускаме ги!

— Млъквай — срязва го Кенър. — Знам какво правя. Кутията е по-важна.

— Идиот! След всичките тези усилия сега ги оставяш да се...

— Тимуик каза, че ако трябва да се избира между онова, за което са дошли, и хващането им, трябва да се спрем на първото.

— Можем да се върнем за кутията по-късно. Те просто се опитват да ни отвлекат вниманието.

— Не искам да поема този риск. Тя е насред пътя. А ако бъде повредена или открита от други?

— Посред нощ?

— Тимуик иска онова, което е вътре.

Гневът избухна като фонтан във Фиске. Сега вече нямаха никакъв шанс да хванат Логан. И то заради лудостта на Тимуик по проклетата кутия.

А Кенър бе също като него, толкова погълнат от дреболиите, че не виждаше истински важното.

Тази шибана кутия!

Двама мъже в бели престилки изскочиха от „Барет Хаус“ в мига, в който Логан спря лимузината. Гил бе поставен върху носилка и пренесен вътре.

Когато Ив излезе от колата, усети такава слабост в коленете, че трябваше да се подпре на бронята.

— Добре ли си? — попита Джон.

Тя кимна.

— Ще кажа на Маргарет да ти приготви кафе. — Каза го през рамо, вече тръгнал към къщата. — Трябва да се уверя, че всичко с Гил ще бъде наред.

Замаяна, Ив го проследи с поглед. Прекалено много се бе случило за прекалено кратко време, за да осъзнае, че вече бе свършило. А дали се бе случило в действителност?

Смачканата лява страна на лимузината обаче бе безмълвен свидетел на ужасяващата гонитба.

А и раната на Гил Прайс... Можеха да го убият. Можеха да убият и тримата, ако не бе изхвърлила ковчега.

— Кафе? — Маргарет пъкнаше голямата чаша в ръката ѝ. — Влез вътре и седни.

— След минутка. Краката като че ли нещо не ме слушат. — Отпи от кафето. — Как е Гил?

— В съзнание и дяволски словоохотлив. Лекарят няма да издържи дълго и ще му сложи намордник.

Кафето беше силно и кофеинът започваше да действа.

— Как успя да докараш тук лекар по това време на денонощието?

— Парите местят планини. — Маргарет се облегна на колата. — Уплаши ли се?

— По дяволите, да. Нима не е нормално да се уплаша? Ти може би си свикнала край теб да се стреля, но аз не съм.

— Аз също съм уплашена. Изобщо не съм предполагала... — Пое си пресежливо въздух. — Изобщо не съм очаквала такова развитие на нещата. Мислех... Не знам какво всъщност мислех.

— Но все още вярваш достатъчно на Логан, за да продължиш да работиш за него?

— Разбира се. — Изправи рамене. — Но ще поискам да ми увеличи заплатата и да прибави допълнителна сума за риск. Готова ли си вече да влезеш?

Ив кимна.

Сума за риск. Сега вече си обясняваше щедростта на Логан. Тук ставаше дума за убийство. Бяха опитали да убият Гил. Можеха да убият всички...

— По-добре ли си? — Логан стоеше на стълбите. — Възвърнала си си цвета.

— Така ли? — Отпи отново от кафето. — Как е Гил?

— Раната е мускулна. Брейдън казва, че ще се оправи. — Обърна се към Маргарет. — Все още не искам да се попълва доклада за полицията. Уговори Брейдън да отложи малко.

— И после да ме обвинят в укриване... — Въздъхна и тръгна към стълбището. — Ще се погрижа.

Тогавя Джон се обърна към Ив.

— Трябва да поговорим.

— Меко казано, ако питаш мен. — Насочи се към кухнята. — Но в момента чашата ми е празна, а имам нужда от още кафе.

Той я последва и се отпусна върху един стол край масата.

— Съжалявам, че трябваше да преживееш този ужас.

— Искаш да ми помогнеш да се почувствам по-добре? — Наля си с трепереща ръка кафе. — Не ми помага. В момента съм изплашена

до смърт, а като се съвзема, ще бъда бясна.

— Знам. Не мога да очаквам нищо друго. — Замълча за момент. — Беше изумителна тази вечер. Спаси живота на Гил. Къде си учила карате?

— Джо. След като Бони... Казах ти, че никога повече няма да бъда жертва. Джо ме научи как да се грижа за себе си.

Логан се усмихна.

— И за всички останали, очевидно.

— Някой трябваше да му помогне. Ти беше загрижен повече за проклетия ковчег, отколкото за приятеля си. Боже мой, направо си обсебен. Изненадана съм, че се съгласи да намалиш, за да го изхвърля.

Усмивката му изчезна.

— Гил също е обучен да се грижи за себе си. Той имаше своята задача, аз — моята.

— И аз — моята. — Ив се вгледа в очите му. — Но при пазарлъка ни никога не е ставало дума, че някой ще стреля по мен.

— Казах ти, че ще се опитат да ни спрат.

— Но не и че ще опитат да ни убият.

— Не, май не ти казах.

— Знаеш много добре, че не си ми казал. — Повиши разгневено глас. — Цялата работа беше пълен провал. Рисува живота си, за да гониш вятъра, и помъкна и мен със себе си. Едва не ме убиха заради теб!

— Да.

— Моето присъствие там изобщо не беше необходимо.

— Напротив, беше.

— И какво се очакваше от мен? Да работя върху черепа в проклетата царевична нива?

— Не.

— Защо тогава...

— Доктор Брейдън си тръгва — обяви Маргарет. — Мисля, че всичко ще мине по-гладко, ако го тупнеш по рамото и го изпратиш, Джон.

— Правилно. — Логан се изправи. — Ще дойдеш ли с мен, Ив? Не сме свършили.

— Със сигурност не сме.

Последва го във вестибюла. Наблюдаваше го как изпраща лекаря. Сладък като мед. Убедителен като Луцифер. Бяха му необходими само няколко минути, за да изпрати човека доволен.

— Добър е, нали? — прошепна Маргарет.

— Прекалено.

Внезапно гневът ѝ се изпари. Измести го умората. Какво значение имаше? Нека си крои пъклените планове и си тъче мрежите. Те вече не я засягаха.

Джон помахна на лекаря, а след това се обърна към нея. И присви предпазливо очи.

— Вече не си ядосана. Това може да бъде и добър, и лош знак.

— Защо да се разстройвам? Всичко е наред. Качвам се горе, за да си приготвя багажа. Всичко приключи и аз си тръгвам.

— Не е приключило.

Младата жена настръхна.

— Отивам да видя как е Гил — обяви припряно Маргарет и побърза да излезе.

Без да отделя поглед от лицето ѝ, Логан повтори:

— Не е приключило, Ив.

— Съгласих се да свърша една-единствена работа. Задачата ми приключи, когато изхвърлих черепа от лимузината. Ако мислиш, че ще вися тук, докато ти се опитваш да им го измъкнеш от ръцете, значи си луд.

— Не е нужно да опитвам да измъквам каквото и да било.

Очите ѝ се разшириха.

— Не разбирам...

— Ела с мен.

— Какво?!

— Добре ме чу.

Обърна се и тръгна.

ГЛАВА 9

Гробището.

Вече бе минал през вратичката от ковано желязо, когато тя го настигна.

Не го последва.

— Какво правиш?

— Измъквам черепа. — Спря пред гроба на Рандолф Барет и премести килима от карамфили. Взе лопатата, скрита под тях, и започна да копае. Земята беше мека, очевидно разравяна неотдавна, и работата вървеше леко. — Трябва ти череп, нали?

Младата жена го изгледа невярващо.

— Ти напълно ли се побърка? Да изравяш някакъв стар труп, за да... — Пое си рязко въздух. Внезапно я бе осенила смайваща мисъл. — Боже мой!

Логан я погледна и отговори на неизречения ѝ въпрос:

— Да, извадих черепа от онази царевична нива преди два месеца.

— И го погребя тук? Ето защо си покрил с цветя всички тези гробове. Искал си да заличиш следите.

Логан кимна.

— Има една стара поговорка, която гласи, че най-добрият начин да скриеш нещо, е да го оставиш на видно място. Аз обаче не можех да се задоволя с това, затова накарах Марк да инсталира аларма, която да се задейства, ако кутията бъде докосната, и сега, преди да тръгна насам, му казах да я изключи.

— А с какво замести черепа от царевичната нива? — Хвърли поглед към името върху надгробния камък. — С този на Рандолф Барет ли?

— Не. Барет е умрял на шейсет и четири. Имах нужда от по-млад, затова си го купих от едно медицинско училище в Германия.

Ив усещаше, че ѝ се завива свят.

— И защо си положил всичките тези усилия?

— Знаех, че в крайна сметка ще се досетят какво правя и ще ми потрябва нещо, с което да им отвлека вниманието. Надявах се, че няма да се наложи да го използвам. Но явно всичко се е объркало. Нещата се задвижиха прекалено бързо и аз трябваше да им подхвърля нещо, за да ги накарам да се успокоят временно.

— Какво искаш да кажеш с това, че „нещата се задвижиха прекалено бързо“? Не знам за какво говориш.

— Не е нужно да знаеш. Така е по-безопасно за теб. — Постави на земята лопатата, наведе се и измъкна четвъртитата оловна кутия от дупката. — Трябва само да свършиш работата, за която ти платих.

— Не е нужно да зная ли? — Гневът затрептя из цялото й тяло, когато осъзна размерите на измамата. — Кучи син! — Гласът й трепереше от ярост. — Закара ме на шибаната нива, макар да си знаел, че е за нищо.

— Не беше за нищо. Те разбраха, че съм те наел за определена работа и ти ми беше нужна за убедителност на акцията.

— И едва не ме убиха...

— Съжалявам, вярно, че бяхме на ръба.

— Съжаляваш ли? Само това ли ще кажеш? Ами Гил Прайс? Той бе прострелян. Той се опитваше да спаси черепа заради теб, а това дори не е бил нужният череп!

— Неприятно ми е да те разочаровам. Знам, че ти се иска да стовариш всичката вина върху моите рамене, но Гил беше наясно точно какво върши. Той уреди гонитбата.

— Така ли? Аз ли съм единствената, която е действала на тъмно?

— Да. — Логан остави лопатата и покри целия гроб с карамфили. — Не бих го оставил да се замеси в нещо подобно, без да го предупредя.

— Но мен ме остави!

— На теб гледахме като на страничен наблюдател. Гил беше този, който щеше да участва. Не знаех, че ще бъдеш въввлечена...

— Страничен наблюдател! — С всеки следващ миг яростта й нарастваше. — Чудех се защо искаш да дойда, но не съм и предположила, че си имал намерение да ме използваш като примамка!

— Примамката беше черепът. Ти просто придаваше достоверност на цялата работа.

— Искал си да ни преследват? Искал си да се приближат достатъчно, за да имаме основателна причина да изхвърлим онзи ковчег от лимузината.

Логан кимна.

— Трябваше да ги накарам да повярват, че единствено отчаянието би ме принудило да им дам черепа. Според плана аз трябваше да бъда този, който ще изхвърли ковчега, но раниха Гил и...

— И Гил ми каза да го направя. Божичко, ти дори започна да спориш с мен!

— Знаех, че така най-бързо ще те убедя.

— И рискува аз и Гил да бъдем убити само за да ги заблудиш?

— Аз също бях там.

— Ако искаш да се самоубиваш, това си е твой проблем. Но нямаш право да излагаш на опасност никого.

— Според мен това бе единственото решение.

— Решение? Боже мой, дотолкова си обсебен от проклетата си политика, че си готов да разиграеш театър, който може да струва живота на всички ни.

— Трябваше да ти осигуря време.

— Е, в такъв случай си се старал напразно. — Очите й искряха. — Ако мислиш, че ще се захвана с тази работа сега, значи си се побъркал. Иска ми се да те удуша и да те погребат тук, до Рандолф Барет. — Завъртя се на пети и му обърна гръб. — Не, бих искала да те погребат там, където няма да те открият. Ти го заслужаваш, гадно копеле!

— Ив?

Без да му обръща внимание, тя тръгна към къщата.

— Имаш пълното право да ми се сърдиш, но трябва да обмислиш някои неща. Ще ми позволиш ли да ти изясня ситуацията, така че...

Младата жена ускори крачка. Кучият син отново се опитваше да я манипулира. Побъркано, безскрупулно копеле!

Срещна Маргарет на стълбите.

— Гил заспа. Мисля...

— Уреди кола и полет за мен — нареди лаконично Ив. — Махам се!

— Оу! Както разбирам, Джон не е бил особено убедителен. — Маргарет направи физиономия. — Не те уговарям, но наистина можеш

да му се довериш...

— Забрави! Запази ми място за първия полет.

— Ще трябва първо да говоря с Джон.

— Помогни ми да се махна оттук, защото, ако се наложи, ще вървя пеш до Атланта.

Ив затръшна вратата на стаята си, запали лампата и тръгна към стенния гардероб. Измъкна куфара, захвърли го върху леглото и се отправи към скрина.

— Наистина трябва да ме изслушаш — обади се тихо Логан откъм вратата. — Знам, че е трудно положението да се прецени ясно, когато човек е така разстроен, но няма да те пусна да си вървиш, преди да знаеш на какво се излагаш.

— Не ме интересува онова, което възнамеряваш да кажеш. — Измъкна купчина бельо от скрина и я постави в куфара. — Защо да те слушам? Като това вероятно ще бъдат поредните лъжи. Не ти вярвам. Вече ме измами и за малко не ме убиха заради теб.

— Но не те убиха. Последното ми желание е да бъдеш убита.

Ив се върна при скрина и измъкна друго чекмедже.

— О'кей, нека огледаме ситуацията. Не си мислела, че онова, което искам от теб, е дотолкова опасно, че да причини сериозни проблеми на когото и да било. Изглежда си се лъгала. Те искаха черепа и бяха готови да убият заради него. Следователно го смятат за толкова важен, колкото и аз.

Ив изсипа съдържанието на второто чекмедже в куфара.

— Не е Кенеди.

— Докажи им го тогава. Докажи го и на двама ни.

— Не съм длъжна да доказвам каквото и да било.

— Страхувам се, че трябва.

Ив се завъртя рязко на пети и застана срещу Логан.

— Как ли пък не!

— Ако искаш да останеш жива. — Направи пауза. — И да запазиш майка си.

Младата жена настръхна.

— Заплашваш ли ме?

— Аз? Не. Просто ти обяснявам как стои положението. Сега ти остават само два пътя. Да докажеш, че съм прав, така че да разполагам с доказателства срещу онези мръсници. Или да докажеш, че греша, и

тогава да се обърнеш към медиите и да се отървеш от всички, които вече те следват по петите. — Погледна я право в очите. — Алтернативата е да ги оставиш да тръгнат след теб и да те убият. На тях не им пука дали историята на Донели е вярна. Те няма да си позволят и най-малкия риск.

— Мога да си осигуря защита от полицията.

— Това ще помогне за известно време. Но не е разрешение.

— Мога да накарам Джо да те задържи. Мога да им кажа всичко.

— Ще намеря начин да се измъкна. За това са адвокатите. — И додаде вече сериозно: — Не искам да бъда на нож с теб, Ив. Искам да те запазя жива.

— Дрън-дрън. Искаш само едно.

— Да, но то не изключва другото. Онова, което се случи в твоята лаборатория, беше предупреждение; станалото тази нощ показва, че са свалили ръкавиците.

— Може би.

— Помисли сама. — Вгледа се в лицето ѝ и поклати глава. — Все още не съм достатъчно ясен, нали? О'кей, не исках да ти го казвам, но други свидетели вече бяха елиминирани. През последните няколко дена убиха трима.

— Свидетели?

— Боже мой, случаят е пълен с необясними смъртни случаи от деня на убийството. Трябва да си чела за тях. — Замълча за момент. — И сега всичко започва отначало. Точно заради това поисках да им отвлека вниманието тази нощ. Надявах се убийствата да престанат, ако имат върху какво да се съсредоточат.

— Защо да ти вярвам?

— Мога да ти дам имената и адресите на жертвите. Направи справка в местните полицейски участъци. Господ ми е свидетел, че ти казвам самата истина.

Ив му повярва. Макар да ѝ се искаше да не е така, но думите му я разтърсиха.

— Няма защо някой да причинява зло на майка ми.

— Може да решат да я използват като заплаха, също като котката в лабораторията.

Кръв и ужас. Споменът беше жив и остър като нож и не можеше да бъде смекчен.

— Все говориш за „тях“. Уморих се да се движа със завързани очи. Кой върши всичко това?

Логан не отговори веднага.

— Името Тимуик говори ли ти нещо?

Младата жена поклати глава.

— Заема висок пост в Министерството на финансите.

— Той също ли беше там тази нощ?

— Не, не съм сигурен кои са били онези хора. Вероятно нямат официален статут. Тимуик не би допуснал директна връзка с него. Много по-лесно би било, ако можеше да използва огромната сила на правителството. Готов съм да се обзаложа обаче, че са наемни убийци.

„Наемни убийци.“ Като реплика от слаб уестърн.

— А кой направи онова с лабораторията ми?

— Гил казва, че може да е бил Албърт Фиске. Работил е и преди за Тимуик.

„Фиске. Кръвта и ужасът вече имаха име.“

— Искам да кажа на Джо. Той може да открие следите на гадното копеле.

— Наистина ли искаш да намесваш Куин, преди да разполагаш с доказателства? Тимуик е тежка категория. Само с едно телефонно обаждане ще съсипе живота на твоя приятел. — Понижи глас. — Дай доказателството, Ив. Свърши си работата. Ще направиш нещата по-лесни за Куин и по-безопасни за себе си.

— И ще направя, каквото ти искаш.

— Всеки медал си има и обратна страна. Но недей да правиш напук на себе си... за да направиш напук на мен. Сега мислиш, че греша. Ако докажеш, че е така, няма ли да ме накажеш за всичките проблеми, които ти навлякох?

— Опитът за убийство надали може да се нарече „проблем“.

— Готов съм на всичко, за да изкупя грешката си. И освен това те предупредих. Сега решението е в твои ръце.

— Винаги е било.

— Тогава вземи правилното решение. — Обърна се с намерението да излезе. — Ще ми бъде нужно малко време, за да осигуря охраната ти. Ще кажа на Маргарет да ти запази място за полета утре следобед.

— Ами ако искам да си тръгна веднага?

Логан поклати глава.

— Аз те превърнах в мишена и сега ще те защитавам с всички сили. Ще удвоя и охраната около майка ти. — Обърна се, за да я погледне. — Промени си намеренията, Ив. Забрави колко си ми ядосана и направи онова, което е най-добро и за теб, и за майка ти.

Вратата се затвори след него, преди тя да успее да му отговори. Удряй и бягай. Мръсен манипулатор.

„Запази майка си жива.“

Опита да се пребори с паниката. Той подбираше умно думите и улучваше точно. Трябваше да забрави всичко, което ѝ бе казал, и да си обира крушите. Логан я бе заблудил умишлено и я бе замесил в нещо, което...

„Успокой топката. Забрави за желанието си да му извиеш врата. Какво мога да направя при създалото се положение?“

„Докажи, че греша.“

Изкусителна примамка. Ако работеше усилено, след два дни щеше да разполага с доказателството.

И да се предаде пред Логан след всичкия ужас, който бе изживяла заради него?

В никакъв случай.

„Направи онова, което е най-добро и за теб, и за майка ти.“

Приблужи се бавно до прозореца. Започваше да се развиделява. Следобед щеше да бъде на път за вкъщи. Господи, как само ѝ се искаше да се върне там, където всичко бе безопасно и познато.

Но може би и там вече не беше толкова безопасно. Нищо чудно решението да приеме предложената ѝ от Логан работа да бе разрушило мира и спокойствието, които бе култивирала така грижливо след нощта на екзекуцията на Фрейзър. Ето че отново я бяха дръпнали в онова кошмарно тресавище, в което за малко не се бе удавила след смъртта на Бони.

Нямаше да се удави и сега. Бе преживяла края на дъщеря си, значи можеше да преживее всичко.

„*Барет Хаус*“

Вторник следобед

Логан стоеше във вестибюла, когато Ив слезе по стълбите. Беше малко след един.

Лицето му бавно се озари от усмивка.

— Не си с куфара.

— Махам се в мига, в който приключача. Но реших, че най-добрият начин да прережа всички връзки с тази каша, е, като си свърша работата. — Тръгна към лабораторията. — Къде е черепът?

— Вървиш право към него. Кутията е върху бюрото ти. — Джон я последва. — Но не мислиш ли, че ще бъде по-добре първо да поспиш малко?

— Вече спях. Взех си душ и дремнах, след като реших да сложа край.

— Можеше да ми съобщиш, за да ми олекне.

— Нямам желание да се грижа за душевното ти състояние.

— Разбирам те. Но държа да ти кажа, че постъпваш по най-интелигентния начин.

— Ако не мислех така, сега щях да се насочи към изхода, а не към лабораторията. — Изгледа го хладно. — И нека се изясним. В мига, в който докажа, че този череп не принадлежи на Кенеди, ще се свържа с вестниците, за да ги уведомя що за глупак си.

— Напълно справедливо.

— И няма да стоя откъсната от света. Ще се обаждам всеки ден на мама и на Джо.

— Опитвал ли съм някога да те спра? Ти не си затворничка. Надявам се, че можем да работим заедно.

— Не съществува подобна вероятност. — Отвори рязко вратата към лабораторията. Оловната кутия стоеше на бюрото. Ив тръгна припряно към нея. — Работя сама.

— Може ли да те попитам колко време ще отнеме?

— Зависи от състоянието на черепа. Ако не е като пъзел, вероятно два-три дни.

— Стори ми се напълно здрав. — Замълча за момент. — Опитай се да ги направиш за два дни, Ив.

— Не ми давай зор, Логан.

— Налага се. Не знам колко време успях да откопча със снощната акция. Тимуик ще се усъмни, че черепът, който е в ръцете

му, е онзи, който му трябва. Ще накара някой от твоите колеги да се заеме с него. Следователно ще открие, че не е истинският.

— Ако се съди по думите ти досега, той не би рискувал черепът да бъде идентифициран.

— Така е, но няма друг избор. Няма да рискува с проби за ДНК или зъбни характеристики, но скулптура със сигурност ще направи. Винаги има начин да се отървеш от хората, които знаят прекалено много. Така че, ако съдебният скулптор е добър... Два дни?

— Зависи дали ще работи върху отливка, или върху самия череп. И дали ще има желание да си дава зор.

— Тимуик ще му даде зор. Кой е достатъчно добър?

— В цялата страна има само четири-пет наистина добри съдебни скулптори.

— Разбрах го, когато аз самият започнах да издирвам специалист в тази област. На адвоката, на който възложих да направи списъка, не му бе никак трудно.

Младата жена отвори оловната кутия.

— Как само ми се иска да се беше спрял на някой друг.

— Но ти си най-добрата. Трябваше ми най-добрият. Кой е следващият?

— Саймън Допрел. Той има усет.

— Усет?

Ив сви рамене.

— Човек измерва и преценява, но когато се стигне до последните стадии на скулптирането, действа в голяма степен инстинктивно. Все едно че усеща кое е вярното. Някои от нас го притежават, други — не.

— Интересно. — Направи гримаса. — И малко свръхестествено?

— Не ставай глупав — смъмри го студено Ив. — Това е талант, не някаква паранормална идиотщина.

— И Допрел го притежава?

— Да.

Извади внимателно обгорения череп. От бялата раса. Мъж. С почти напълно запазени лицеви кости. Затова пък липсваше доста от задната част.

— Не е много привлекателен, нали? — обади се Джон.

— И ти няма да бъдеш красив, ако преживееш това, на което е бил подложен той. Мозъкът е можел да експлодира напред, а не назад,

и тогава нямаше да има изнудване... или реконструкция.

— Огънят ли е причината за експлодирането?

Тя кимна.

— Става почти с всички жертви на пожар.

Логан се върна към започнатия преди малко разговор.

— Значи най-вероятният избор би бил Допрел?

— Ако Тимуик успее да го привлече. Той работи предимно за Нюйоркската полиция.

— Тимуик може да го привлече. — Погледна към черепа. — Два дни, Ив. Моля те!

— Ще бъде готов, когато бъде готов. Не се тревожи, няма да си пилея времето. Аз също искам бързо да приключа. — Приблужи се до поставката и разположи черепа в центъра ѝ. — А сега излез. Ще правя измервания и ми е нужно да се съсредоточа.

— Тъй вярно!

И след секунда вратата се затвори.

Младата жена не бе отделила очи от черепа. Искаше да се изолира от Логан. Да не позволи нищо да застане на пътя ѝ. Всяко измерване трябваше да бъде точно.

Но не още. Първо трябваше да установи връзка, както правеше обикновено. Вероятно щеше да бъде по-трудно, тъй като това не бе дете. Не биваше да забравя обаче, че той също бе изгубен. Направи измервания на различни места по черепа и записа цифрите в бележника си:

— Ти не си онзи, за когото те представя той, но това няма значение. Ти си важен по свой начин, Джими.

Джими ли? Откъде ѝ бе хрумнало това име?

„Може да е Джими Хофа или някой друг важен мафиот.“

Усмихна се, като се сети за доводите си да не се захваща с тази работа.

А Джими бе име като всяко друго.

— Ще правя най-недостойни неща с теб, но всичко е в името на добрата кауза, Джими — промърмори Ив. — Само стой тук с мен. Съгласен ли си?

Чеве Чейс, Мериленд

Вторник вечерта

— Нямам време, Тимуик — рече Саймън Допрел. — Измъкваш ме от важен случай, който отива пред съда идния месец. Намери някой друг.

— Става дума само за два-три дни. Ти се съ согласи да го направиш.

— Не съм се съгласявал да напускам Ню Йорк и да идвам тук в провинцията. Твоите хора буквално ме отвлякоха. Защо просто не ми донесе черепа?

— Работата е поверителна. Не се отказвай. Много по-важно е да разберем дали това е терористът, когото търсим, отколкото да се занимаваш с някакъв банален случай на убийство.

— Откога Министерството на финансите преследва терористи?
— попита кисело Саймън.

— Винаги се намесваме, когато е заплашен Белият дом. Ако ти е нужно нещо, просто се обърни към Фиске. Той ще бъде най-близко до теб. — Тимуик се усмихна. — Искаме да се чувстваш възможно най-удобно, докато си с нас.

С тези думи излезе от стаята и затвори вратата.

„Още по-добре, че Допрел не иска да свърши тази работа — помисли си мрачно той. — Така ще работи максимално бързо, а ние точно от това се нуждаем.“

Когато му казаха как черепът бил хвърлен от лимузината, веднага бе обзет от съмнения. Операцията се бе оказала прекалено лесна. Страхът и желанието да спаси живота на тримата може наистина да бе накарал Логан да пожертва съкровището, но не бе изключено и цялата работа да бе само за замазване на очите. Защо просто не са извадили съдържанието, преди да го изхвърлят? Паника?

Логан не беше от хората, които се паникьосват, но тогава той бе шофирал. Кенър бе казал, че жената метнала ковчега. Скоро щяха да разберат каква е истината.

А междувременно щяха да продължат наблюдението на „Барет Хаус“.

— Събудил си се? — Логан влезе в стаята и се отпусна на стола до леглото на своя приятел. — Как се чувстваш?

— Щях да съм много по-добре, ако онзи доктор не ме бе упоявал — изръмжа Гил. — Рамото ми е добре, но главата ми се пръска.

— Трябваше да си починеш.

— Не и дванайсет часа. — Изправи се с мъка до седнало положение. — Какво става?

Джон се приведе напред и намести възглавниците му.

— В момента Ив работи върху черепа.

— Изненадан съм. Смятах решението ти да я вземеш за грешка. Можеше да я изплашиш дотолкова, че да я прогониш.

— Или да я ядосам така, че да се запъне като магаре на мост. Нямах избор. Трябваше да ги накарам да помислят, че се готвим да вършим нещо важно. Не очаквах, че ще се приближат толкова.

— Искаш да кажеш, че си се надявал да не го направят? — На лицето му се появи саркастична усмивка. — Не ме заблуждавай.

— Това не ми пречи да съжалявам, че позволих ти да го отнесеш.

— Точно затова бях там. Бяхме се разбрали кой какво ще прави и че ти ще се погрижиш за примамката. — Гил направи физиономия. — Но аз се оказах непохватен. Спукана ми беше работата, ако я нямаше нашата дама с костите. Дяволски добра!

— Да, наистина много добра. Очевидно Куин е преценил, че тя трябва да знае как да се защитава от Фрейзърците по света.

— Пак ли Куин?

Логан кимна.

— Той като че ли винаги присъства зад кулисите. — Изправи се. — Слизам долу, за да отнеса един сандвич на Ив. Все още не е напускала лабораторията.

— Ще ти бъде благодарна, че ѝ позволяваш да се наяде, убеден съм.

— Остави ирониите.

— Но аз говорех напълно сериозно. Сега, след като най-после я убеди да се захване с работата, ще размахваш камшика във въздуха, докато не получиш каквото желаш.

— Тя няма да ми го позволи. Искаш ли нещо?

— CD плейър и компактдискове. — Ухили се до уши. — Дебели ли са стените тук? Смятам да те поизмъча с „Дъщерята на въглищаря“ на Лорета Лин.

— Ако го направиш, ще накарам Маргарет да дойде и да влезе в ролята на Флорънс Найтингейл^[1].

— Да не си посмял! — Усмивката на ранения изчезна. — С колко време мислиш, че разполагаме?

— Максимум три дни. Щом разберат, че онова не е истинският череп, ще ни обявят открита война. Дотогава вече не би трябвало да сме тук. — Тръгна към вратата. — Така че оправяй се бързо и ставай на крака!

— Утре ще функционирам напълно нормално и ще се върна в пристройката. Изкушавам се да се гушкам в леглото с Лорета и Гарт Брукс, но не си заслужава риска.

Логан слезе в кухнята. Петнайсетина минути по-късно почука на вратата на лабораторията. В ръцете си държеше поднос със зеленчукова супа и сандвич с шунка.

Никакъв отговор.

— Може ли да вляза?

— Махай се. Заета съм.

— Нося храна. Трябва да хапнеш!

— Остави я долу. Ще си я взема по-късно.

Джон се поколеба, а след това постави подноса на масата до вратата.

— Гледай да е по-скоро. Супата ще изстине.

Божичко, звучеше като досадна съпруга. Залезът на боговете. Добре че Маргарет не беше наблизо, за да чуе колко лаконично бе отпратен.

---

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — англичанка, медицинска сестра, посветила живота си на подобряване здравните грижи на войниците на фронта, а след това отдала силите си на опитите да подобри общественото здравеопазване и болничните грижи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Не си си изяла вечерята. Не можеш да работиш, ако не се храниш, мамо!

Ив повдигна бавно глава от бюрото.

Бони седеше на пода край вратата, прегърнала колене.

— И е глупаво да спиш така, а не в леглото.

— Мислех да затворя очи само за минутка — побърза да се оправдае младата жена. — Имам работа.

— Знам. — Момиченцето погледна към черепа. — Хубава работа.

— Хубава ли?

— Така смятам. — Бони набърчи озадачено чело. — Не съм сигурна. Мисля, че е важно. Затова те повиках в гробището.

— Не си ме викала. Това бе импулс.

Детето се усмихна.

— Така ли?

— Или може би всичките онези цветя върху гробовете са ми изпратили някакво подсъзнателно послание. Вече бях разбрала дяволската природа на Логан и подозирах, че... Престани да се усмихваш.

— Извинявай. Всъщност много се гордея с теб. Хубаво е да имаш толкова умна майка. С погрешна представа, но въпреки това — умна. — Погледна отново към черепа. — Разбираш се добре с Джими, нали?

— Да. Но има известни проблеми.

— Ще ги разрешиш. Аз ще ти помогна.

— Какво?

— Винаги се опитвам да ти помогна.

— О, сега в мой ангел хранител ли се превърна? Предполагам, че си се грижила за мен и онази нощ, когато бях в лимузината.

— Не, не можах да сторя нищо. Цялата ситуация ме уплаши. Искам да бъда с теб, но още не е дошъл моментът. В противен случай ще се наруши равновесието.

— Глупости. Ако имаше някакъв смисъл или равновесие в света, никога нямаше да ми бъдеш отнета.

— Не знам защо, но понякога нещата се объркват. Аз обаче не искам те да се объркат и за теб, мамо. Трябва да бъдеш много внимателна.

— Внимателна съм и полагам всички усилия да се измъкна от тази каша. Затова и работя върху Джими.

— Да, Джими е важен. — Бони въздъхна. — Искан ми се да не беше. Щеше да бъде по-лесно. — Облегна се на стената. — Виждам как през следващите дни ще работиш до пълно изтощение. Ако няма да си лягаш, поне си сложи главата върху бюрото, преди да заспиш.

— Спя ли?

— Разбира се, че спиш. Понякога и аз забравям, че съм само сън. Е, ще ми направиш ли услугата да си положиш главата обратно върху бюрото? Малко неестествено е човек да спи изправен.

— Ти си неестествената! — Ив облегна глава на ръцете си. След малко попита приглушено: — Тръгваш ли си вече?

— Още не. Ще остана малко. Обичам да те гледам като спиш. Всичките ти притеснения отлитат. Хубаво е да те види човек такава.

Ив усети паренето на сълзи и затвори клепачи.

— Странно дете...

*„Барет Хаус“
Сряда сутринта*

— Снощи не си яла нищо. — Логан отвори вратата и влезе в лабораторията с поднос. — Неприятно ми е, когато усилията ми отиват на вятъра. Ще остана, за да видя как ще си изядеш закуската.

Ив вдигна поглед от черепа.

— Загрижеността ти е трогателна. — Приблужи се до мивката и си изми ръцете. — Само дето знам много добре, че просто не желаяш да се катурна и да губиш време.

— Точно така. — Настани се на стола срещу нея. — Затова ми повдигни духа.

— Как ли пък не! — Младата жена се настани отново на мястото си и вдигна салфетката от подноса. — Ще ям, защото съм гладна и това е най-разумното. Точка.

— Постави ме окончателно на място. Не ми пука, стига да ядеш.
— Продължаваше да се взира в лицето ѝ. — Изглеждаш изненадващо отпочинала.

— Дремнах тук. — Пресуши чашата с портокалов сок. — Стой далеч от спалнята ми, Логан. И без това вече нахлу в прекалено много области на живота ми.

— Чувствам се отговорен. Искам да помогна.

— За да ускориш работата?

— Донякъде. Не съм чак такъв мръсник.

Тя взе хапка от омлета.

Логан се засмя.

— Тежко мълчание! Е, поне не ме атакува открито. Дрямката ти се е отразила добре. Усещам дори лека дружелюбност.

— Значи се лъжеш. Наистина нямам време да анализирам твоите добри и лоши черти. Достатъчно съм заета.

— И това е отстъпка. — Погледът му се отмести към поставката.
— Както виждам си на стадий вуду-кукла. Даде ли и на него име?

— Джими.

— Защо точно... — Засмя се. — Това не е Хофа, Ив.

— Ще видим. — За собствена изненада усети, че се усмихва. След напрежението от многочасовата работа беше добре да се поотпусне за малко... Дори с Логан. — Макар да не вярвам, че би се замесил с профсъюзен лидер.

— Е, нека приемем, че просто не гледам на неговото възкресяване като на нещо от първостепенна важност. — Погледът му се върна към поставката. — Интересно. Струва ми се невъзможно да възстановиш едно лице по толкова малко материал. Как го правиш?

— Какво те интересува?

— Прокълнат съм с любознателен ум. Толкова ли е странно?

Ив сви рамене.

— Струва ми се, че не е.

— Как се наричат тези малки клечици?

— Маркери на дълбочината на тъканта. Правят се от най-обикновени гумички за молив. Срязвам всеки маркер на нужната височина и го залепвам на съответното място на лицето. Върху черепа има повече от двацет точки, чиято тъканна дълбочина е известна. Доказано е, че тя е постоянна при хора от една и съща възраст, раса,

пол и тежест. Съществуват антропологични карти, които дават специфичните мерки за всяка такава точка. Така например при мъж от бялата раса със средно тегло дебелината на тъканта в средата на филтрума е...

— Къде?

— Извинявай. Имах предвид пространството между носа и горната устна. Та то е десет милиметра. Структурата на костта под тъканите определя дали някой има издадена брадичка, или изпъкнали очи.

— И после?

— Поставям ивици пластелин между маркерите, за да възпроизведа точната дебелина на съответните места.

— Прилича на играта, при която човек трябва да съедини определен брой точки, за да получи фигурата.

— Нещо такова, само че тук се прави триизмерно и е много, много по-трудно. Докато запълвам с пластелиновите ивици, трябва да се концентрирам върху научните елементи за изграждането на лицето — да не се отклонявам от определените мерки, да се съобразявам с разположението на лицевите мускули и тяхното влияние върху контурите.

— Ами носът? Старият Джими нямаше нос.

— Трудничко е. Широчината и височината се определят отново чрез измервания. При един представител на бялата раса, какъвто е Джими, измервам носовото отворстие в най-широката му част и добавям пет милиметра от всяка страна за ноздрите. Това ми дава широчината. Дължината, или изпъкналостта, зависи от размерите на малката кост в основата на носовото отворстие, наречено „носков гръбнак“. Много е просто. Умножавам размерите му по три и прибавям тъканната дълбочина в средата на филтрума.

— А, отново плашещият филтрум.

— Искаш ли да научиш нещо?

— Да. Винаги се шегувам, когато се окажа извън мои води. — Направи физиономия. — Продължавай.

— Носовият гръбнак определя и ъгъла на носа. От него разбирам дали е бил вирнат, увиснал надолу или съвсем прав. Получиш ли веднъж носа, ушите са по-лесни. Обикновено са дълги колкото носа.

— Изглежда доста точно.

Ив сви рамене.

— Де да беше. При всички формули, мерки и научна информация за това, кое определя носа, никога няма как да бъде сигурна, че възпроизвеждам оригинала. Просто правя най-доброто, което мога, и се надявам, че съм близо до истината.

— Ами устата?

— Отново измервания. Височината на устните се определя от разстоянието между линията на горния и долния венец. Широчината е обикновено колкото между кучешките зъби. Дебелината пък се фиксира чрез специални антропологични карти. Формата обаче няма как да се определи. Тук трябва да се доверя на инстинктите си. — Отмести подноса и се изправи. — Ще се захващам отново за работа.

— А аз съм изпъден? — Логан стана и взе таблата. — Ще имаш ли нещо против да дойда и да те погледам? Или това ще бъде равносилно на нахлуване в твоето пространство?

— Защо? Нима смяташ, че наистина ще го накарам да изглежда като Джими Хофа?

— Не. Може ли да се случи подобно нещо?

Ив поклати глава.

— Не ме ли слуша какво ти говорих? Всичко се определя от костната структура.

— Ами процесът на запълването и заглаждането? А личната преценка за носа и устата?

— Добре де, ако човек има предварително някаква представа, тя може да му повлияе. Точно затова никога не гледам снимки предварително. На този етап не си позволявам никакво творчество. Чистата наука трябва да ръководи определянето на основните моменти в структурата на лицето. След като привърша с техническата част, мога да дам воля на артистичната си преценка. Ако не постъпвах винаги по този начин, продуктът щеше да бъде само една скулптура, а не реконструкция на лице. — Сви устни. — Можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че не бих позволила да се случи такова нещо. Джими няма да изглежда като Хофа, освен ако наистина не е Хофа. Затова не е нужно да ме държиш под око, Логан.

— Изобщо не съм имал такова намерение. Ако призная, че съм напрегнат и може би малко разтревожен, би ли ми позволила да дойда?

— Съмнения? Мислех, че си абсолютно сигурен. Нали беше убеден, че е на Кенеди?

— Искам да видя как черепът оживява, Ив — отвърна простичко Джон. — Знам, че не заслужавам да се съобразяваш с мен, но все пак ще ми позволиш ли?

Ив се поколеба. Все още му бе сърдита. След всичко, което бе направил, трябваше да му каже да отиде да се хвърли в езерото. От друга страна, може би беше необходимо да сключат примирие, за да се измъкнат по-лесно от този кошмар.

— Не ми пука, стига да мълчиш. Вероятно ще забравя, че си в стаята. Ако си отвориш устата, излизаш.

— Нито дума. — Насочи се към вратата. — Дори няма да разбереш, че съм тук. Ще ти донеса храна и кафе и после ще се свия в ъгъла като послушна котка.

— Не знам да има послушни котки. — Тръгна към поставката и с това вече го изолира. — Само пази тишина...

Чеве Чейс

Сряда следобед

— Както виждам не напредваш много бързо, Допрел — рече Фиске. — Ти дори не работиш върху черепа.

— Никога не работя направо върху черепа — отвърна Допрел. — Правя отливка.

— Струва ми се чиста загуба на време.

— Аз предпочитам този начин — заяви раздражено Саймън. — По-безопасно е. С черепа трябва да бъда много по-внимателен.

— Тимуик иска бърза работа. Тази отливка...

— Аз работя така — отсече хладно Допрел.

— Тимуик не го интересува дали черепът ще пострада. Нямаме време за отливка. Мислех, че и ти искаш да приключиш по-бързо и да се прибереш.

— Но аз не действам никога по този... — Поколеба се. — Майната му! Какво, по дяволите, съм се закахърлил да не би проклетото нещо да се счупи? Ще работя направо върху черепа. А сега ме остави на мира, Фиске. Доколкото знам задачата ти е да ми носиш храна и да ми доставяш необходимото, а не да ме критикуваш.

Арогантен пръч. И преди беше виждал подобни учени особи. Мислеха се за по-добри и по-умни от останалите. Допрел, с всичките си знания и умения, никога нямаше да може да прави това, което правеше Фиске. Просто никога нямаше да му стиска.

И може би скоро щеше да разбере грешката си. Тимуик каза, че съдбата на Допрел зависела от резултата. Фиске се усмихна.

— Не съм искал да те засегна. — Понечи да излезе, но в последния момент се спря. — Ще ти направя кафе.

„Барет Хаус“

Сряда

22:50 часа

Готово.

Ив отстъпи. Свали очилата и потърка парещите си очи. Врътката работа около лепенето на ивиците пластелин бе приключена. Чувстваше се уморена. Не смееше да прави каквото и да е повече; не можеше да рискува да допусне грешка. Щеше да си почине около час и тогава да продължи.

Приблужи се до бюрото, отпусна се тежко върху стола, облегна се назад и затвори очи.

— Добре ли си? — попита Логан.

Младата жена подскочи и погледът ѝ политна към ъгъла. Изобщо беше забравила за присъствието му. През последните двайсет и четири часа той бе влизал и излизал като призрак, но тя не си спомняше дори да бе говорил с нея.

Съзнанието ѝ бе погълнато до такава степен от Джими, че последните часове ѝ се губеха. Помнеше смътно, че се бе обадила веднъж на майка си, но нямаше представа какво ѝ бе казала.

— Добре ли си? — повтори Логан.

— Разбира се, че съм добре. Просто си почивам. Не мога да се похваля с най-доброто зрение на света и очите ми са пренапрегнати.

— Не съм виждал друг да работи така интензивно. Вероятно и Микеланджело не го е правил, когато е създавал своя „Давид“.

— Имал е повече време.

— Как върви?

— Не знам. Никога не знам, преди да свърша окончателно. Приключих с робската работа. Сега идва трудното.

— Малко почивка?

Логан седеше видимо невъзмутим, но внезапно Ив усети напрежението му.

— Точно това се опитвах да направя — отвърна сухо тя.

— Извинявай. А аз исках да помогна. — Усмихна се криво. — Очаквах да се строполиш всеки момент.

— Но не ме спря?

— Не мога. Часовникът тиктака неумолимо. — Направи пауза. — Колко остава?

— Дванайсет часа. Може би малко повече. — Уморено се облегна. — Не знам. Колкото отнеме. Не ми досаждай, дяволите да те вземат.

— Правилно. — Изправи се рязко. — Оставям те да почиваш. Защо не легнеш на кушетката? Кога искаш да те събудя?

— Не искам да спя. Трябва само да дам малко почивка на очите си.

— Тогава по-късно ще дойда пак. Ако нямаш нищо против.

— За мен е без значение. — Ив затвори отново очи. — Каж ми, Логан, цялата тази сервилност и любезност... не ти ли засядат на гърлото?

— Малко. Но ще ги преживея. Отдавна съм научил, че ако не си най-важният чип в компютъра, просто смазваш колелата и гледаш да не препречваш пътя.

— Струва ми се, че не съм чувала по-ужасна смесица от метафори.

— Умът ти сигурно е замъглен и не можеш да мислиш ясно.

— Не е нужно да мисля. Отсега нататък действам само по инстинкт. Просто трябва да виждам.

— Мога да те нахраня, но...

— Никой не може да ми помогне за това.

Вратата се затвори след него.

— Никой — прошепна Ив. — Това е само между нас двамата, нали, Джими?

Чев Чейс

Сряда вечерта
23:45 часа

— Той почти привършва, Тимуик — обяви Фиске. — Каза, че работата била по-лесна, отколкото смятал. Може би още дванайсет часа.

— Видя ли черепа?

— Нищо не разбирам от това. Дори още няма нос и очи. Мисля, че си губиш времето.

— Аз преценявам. Обади ми се, когато свърши, и ще дойда веднага.

Фиске затвори телефона. Още дванайсет часа и щеше да знае кой ще бъде мишената: Допрел или Логан и Дънкан. Почти се надяваше да бъде Допрел. Логан и Дънкан бяха по-голямо предизвикателство, но Допрел започваше неимоверно да го отегчава.

„Барет Хаус“
Четвъртък
6:45 часа

Заглади глината.

Деликатност.

Чувствителност.

Остави върховете на пръстите да се движат сами.

Не мисли.

Помогни ми, Джими.

Глината беше прохладна. Усещаше ръцете си топли, почти горещи, докато я мачкаха и заглаждаха.

Традиционни уши. Нямахше представа дали стърчаха или имаха по-дълги лобове.

По-дълъг и тънък нос.

Устата?

Отново традиционна. Знаеше ширината ѝ, но не и формата. Направи устните леко стиснати, без изражение.

Очите.

Толкова важен момент. Толкова труден. Никакви мерки и съвсем малко научни индикатори. Не прибързвай. Огледай формата и ъгъла на

орбитите. Те почти не се променяха от детството до зрелостта. Дали да направи очите на Джими изпъкнали, хлътнали или нещо средно? Тъгълът на орбитите и костната издатина над тях щяха да ѝ помогнат да реши.

Но не още. Очите винаги бяха спойката. Повечето съдебни скулптори работеха отгоре надолу. Така очите идваха почти в началото. Но тя никога не успяваше да го направи. Беше открила, че започва много да бърза, ако очите вече я гледаха.

„Заведи ме у дома.“

Повечко заглаждане около скулите. Не прекалено дълбоко.

Не гледай лицето като цяло. Вземай всеки участък и отличителна черта поотделно.

Заглади!

Запълни!

По-спокойно. Не позволявай мозъкът ти да ръководи напълно ръцете. Не визуализирай. Изграждай. Измерванията са все още критично важни. Провери ги отново.

Широчина на носа 32 мм. О'кей.

Издаденост на носа 19 мм. О'кей.

Височина на устната 14 мм. Не, би трябвало да бъде 12 мм. Намали горната устна, тя обикновено е по-тънка от долната.

Продължи да изграждаш още малко около устата; там има един важен мускул.

Дооформи ноздрите.

Малки бръчки от двете страни на носа. Колко дълбоки?

Каква е разликата? Никой никога не е идентифицирал друг човек по бръчките.

Издълбай леко областта около долната устна.

Защо? Няма значение. Направи го.

Изглади!

Оформи!

Запълни!

Леки бръчици около очите. И около устата.

Сега вече работеше трескаво. Дланите ѝ летяха по лицето на Джими.

Почти бе свършила.

Кой си ти, Джими? Помогни ми. Почти приключихме. Ще направим снимка, ще я пуснем по всички медии и някой ще те познае и ще те отведе у дома.

Заглади!

Оформи!

Спри! Няма какво повече да правиш.

Отстъпи няколко крачки и си пое дълбоко въздух. Беше направила всичко, което можеше.

С изключение на очите.

Какъв цвят? Логан вероятно щеше да предпочете синьо. Сините очи на Кенеди бяха прочути като усмивката му. Да върви по дяволите Логан. Това не можеше да е Кенеди. Отстъпи още една крачка и за първи път си позволи да погледне лицето като цяло. Щеше да използва кафявото, което обикновено...

— О, Боже!

Стоеше като закована, вперила поглед в творението си. Имаше усещането, че някой я е ритнал в стомаха.

Не!

Това беше лъжа!

Тръгна бавно и тежко, към масата, където стоеше отворената кутия с очите. Сини, кафяви, сиви, лешникови, зелени.

Отнесе ги до поставката.

Беше изтощена. Умът ѝ сигурно ѝ правеше номера. Очите можеха да променят всичко. Кафяви? Сложи кафяви.

Ръката ѝ трепереше, когато взе първото кафяво око и го постави в лявата очна кухня. След това намести и второто.

— Не използваш очите, които трябва — обади се от ъгъла Джон.
— И ти го знаеш, Ив.

Тя се взираше право в кафявите очи пред себе си, изправила напрегнато гръбнак.

— Не го знам!

— Сложи истинския цвят.

— Това е грешка. Някъде съм допуснала грешка.

— Ти не си позволяваш грешки. Сложи очите, които знаеш, че принадлежат на това лице.

Младата жена извади кафявите очи и ги върна в кутията. Остана известно време, вперила немиждащ поглед в съдържанието ѝ.

— Знаеш кои да използваш, Ив.

— Добре.

Взе нужните очи и ги постави в очните кухни на черепа.

— А сега отстъпи и го погледни.

Подчини се. Невероятно! Боже мили, това не можеше да е вярно!

— Копеле! — Гласът ѝ трепереше. Цялата трепереше. Струваше ѝ се, че цялото земно кълбо трепери. — Това е Бен Чадборн! Президентът.

Чеви Чейс

— Е? — попита кисело Допрел. — Това ли е вашият терорист?

Тимуик се вгледа в черепа.

— Сигурен ли си, че имам действителния му образ?

— Сигурен съм. Сега мога ли да си вървя?

— Да. Благодаря за бързо свършената работа. Ще наредя да те върнат веднага в Ню Йорк. Естествено, трябва да запазиш всичко в тайна. Не бихме искали изтичане на информация.

— Нямам желание да говоря за тази работа. Тя не е сред звездните мигове в кариерата ми. Отивам да си приготвя багажа.

Допрел излезе от стаята.

— Да го закарвам ли до тях? — попита Фиске.

— Не. — Тимуик се обърна с гръб към поставката. — Това не е черепът, който ни трябва. Послужил е само за отвличане на вниманието. Допрел вече е без значение. За теб имам друга работа. Ще трябва да действаме бързо. — Приближи се до телефона. — Остави ме сам.

Изчака Фиске да излезе, преди да набере секретния номер на Белия дом.

— Не е той. Същата възраст. Същата най-обща структура на лицето. Но не е той.

„Барет Хаус“

— Значи си ме излъгал — прошепна Ив и се завъртя към Логан.
— Излъгал си ме!

— Да. Това е последната лъжа, която ти казах и която ще ти кажа някога, Ив.

— И очакваш да ти повярвам? Непрекъснато откривам, че ме лъжеш. Никога не си мислел, че това е Кенеди. Боже мили, дори си поставил върху бюрото си всички онези книги и доклади за него, за да ме заблудиш.

— Положих огромни усилия, за да придам достоверност на тази лъжа. Трябваше да прикрия с нещо истината. Затова и измислих фалшивата диря към Кенеди. За да не им дам възможност да разберат дали наистина подозирам нещо, или съм просто чужак. Освен това започнах да правя дискретно проучвания за съдебен скулптор, тъй като само той би могъл да потвърди или да отхвърли историята на Донели.

— Т.е. моята особа.

— Да, ти беше ключовият играч, от който се нуждаех.

Младата жена премести отново поглед към Джими. Не, това вече не бе Джими. Бен Чадборн, президент на Съединените щати. Тръсна глава.

— Всичко това е пълна лудост. Когато ми разказа за случилото се в дома на Донели, аз останах с впечатлението, че оттогава са минали десетилетия. Ти точно това искаше и да си помисля.

— Да. В действителност е станало само преди две години.

— Лъжи!

— Трябваше да бъдеш напълно непредубедена и нищо да не влияе на работата ти. Само така имаше абсолютната гаранция, че ще пресъздадеш истинското лице. — Проследи погледа ѝ. — Беше чудо да те наблюдавам как работиш, как му вдъхваш живот. Бях почти сигурен, че това е той, но всеки твой следващ жест като че ли...

— Как е умрял? Убийство?

— Вероятно.

— И човекът в Белия дом е един от неговите двойници?

Джон кимна.

Ив поклати глава.

— Много е странно. Струва ми се невъзможно подобно нещо да бъде направено както с Чадборн, така и с Кенеди. Все пак президентът е публична фигура.

— Но са го направили.

— Тимуик?

— Той стои отпред.

— Пред кого?

— Съпругата на Чадборн. Тя трябва да е тази, която дърпа конците. Само тя има властта да пази един двойник и да го обучи.

Лайза Чадборн. Ив си я спомни от пресконференцията: стоеше встрани, вперила любящ поглед в съпруга си.

— И най-вероятно тя го е убила?

— Може би. Не можем да бъдем сигурни, преди да разберем какво се е случило с Бен Чадборн.

— Какъв мотив може да е имала?

— Не знам. Амбиция? Тя е умна и схватлива и знае как да манипулира всяка ситуация. Завършила е право и е станала съдружник в престижна правна кантора. След като се омъжила за Чадборн, започнала да го подтиква напред, така че най-накрая той се озовал в Белия дом. Влязла веднъж там, тя станала — усмихна се саркастично, — съвършената първа дама.

— Не вярвам, че може да е тя.

— Аз също смятах, че няма да го повярваш. И на мен ми бе доста трудно. Срещал съм се няколко пъти с нея и тя определено ми допадна. Подобна комбинация от чар и интелигентност действа изключително обезоръжаващо.

Младата жена поклати отново глава.

— Затрупах те наведнъж с прекалено много информация. Искане ми се да можеш да ти дам повече време, за да я асимилираш, но, за съжаление, не мога. Времето ни почти изтече. — Изправи се. — Добре, не вярвай, че извършителката е Лайза Чадборн. Мисли, че зад цялата работа стои някой друг. Но все пак не може да не се съгласиш, че и тя трябва да е замесена в конспирацията, иначе няма как да проработи?

— Звучи... разумно. — Погледна отново към черепа. — Ами ако това не е Чадборн? Ако е двойникът?

— Чадборн е.

— Защото така искаш?

— Защото е истина. Има логика. — Направи пауза. — Тъй като именно Джеймс Тимуик е доставил тялото на Донели.

— И ти си сигурен? Бащата на Донели може да е излъгал.

— Разбира се. Бил е достатъчно голям негодник, за да го направи. Но не е бил глупав. Имал е вземане-даване с големи риби, затова се е нуждаел от някакви мерки, за да се предпази. Оборудвал е крематориума си с устройство за правене на аудиозаписи. Гласът на Тимуик е записан на лентата. — Усмихна се криво. — Това е било част от наследството, което оставил на сина си. Заради този запис накарах Гил да провери достоверността на историята.

— Ако си имал една дотолкова изобличаваща касета, защо са ти повече доказателства. Можеше да я занесеш на някои представители на властта или на медиите и да им...

Логан заклати глава.

— Не беше достатъчно изобличителна. Нямаше детайли. Нищо от рода на: „Здравейте, аз съм Джеймс Тимуик и сега изгарям президента на Съединените щати.“ Бяха най-общии приказки по време на престоя им в крематориума. Тимуик нарежда на един от своите хора да му помогне да пренесе тялото. Моли Донели за стол. Очевидно бедният е имал тежка вечер и е бил изморен. Все неща от този род.

— Откъде тогава знаеш, че е Тимуик?

— Срещал съм се с него и преди. Той е шеф на Тайните служби и присъстваше на много от деловите срещи на Чадборн и...

— Тайните служби? Ти каза, че заемал висок пост в Министерството на финансите. — Ив стисна устни. — О, да, Тайните служби са част от Министерството на финансите. Още едно малко бягство от истината.

— Съжалявам — промълви Логан и продължи: — Тимуик изгражда главоломна кариера и е ключов играч в избирането на Чадборн. Той е от Масачузетс, акцентът му не може да бъде сгрешен. Когато Донели-младши ми изпрати касетата, аз прослушах някои от видеозаписите, които бях направил на предизборната кампания на Чадборн. Сравних ги. Не беше трудно. Тимуик не е от хората, които обичат да стоят в сянка. Мисля, че е бил разочарован, задето Чадборн не му е дал цяло министерство.

— Не мога да повярвам, че са оставили Донели жив, за да ги изнудва. Защо просто не са го принудила да предаде записа и черепа?

— Казал им, че е дал копие от лентата и обяснение на някакъв адвокат и той щял да ги изпрати незабавно на медиите, ако изчезне или умре от неестествени причини.

— И тогава той умрял от сърдечен удар, а синът му изчезнал.

— Но те не били отговорни за случилото се и е трябвало да предположат, че Донели-младши е решил да постъпи по-умно от баща си. Вероятно усилено са го преследвали. Аз самият действях изключително предпазливо, но явно е станало нещо, което ги е накарало да помислят, че Донели се е свързал с мен. — Сви рамене. — А може и да не е точно така. Възможно е да са се оглеждали подозрително и аз сам да съм задвижил алармения звънец.

— Това е невероятно! Защо ще убиват Чадборн?

— Нямам представа. Мога само да гадая. — Поклати глава. — Лайза Чадборн е уникална жена. Някои твърдят, че от нея щяло да излезе по-добър президент, отколкото от съпруга ѝ. Всеобщо е мнението обаче, че страната все още не е готова да приеме жена-президент, затова е трябвало тя да работи зад кулисите. Това може би е и измъчвало. От своя страна, Бен Чадборн бе силен човек. Вероятно Лайза е искала да упражнява по-голям контрол и върху него, и върху страната.

— Станаха много „може би“.

— Те са единственото, което мога да ти дам. Ще ти кажа само едно: убеден съм, че това се е случило. Направи ми една услуга. Иди в библиотеката и вземи трите видеоленти от горното чекмедже на бюрото; те са от последните речи и пресконференции на Чадборн. Използвал съм ги за сравнение. Ще ти бъда благодарен, ако опиташ да ги изгледаш без предубеждение.

— И какво очакваш да видя?

— Просто ги гледай.

— Това е лудост. Като някой...

— С какво ще ти навреди?

Младата жена замълча, а после кимна рязко.

— О'кей. — Тръгна към вратата. — Ще ги изгледам.

Щом Ив излезе, Логан се приближи до бюрото и набра номера на Гил в пристройката.

— Тя свърши. Черепът е на Чадборн.

Гил изруга под нос.

— Вестта ме шокира, въпреки че знаехме, че най-вероятно ще е той.

— По дяволите, аз я наблюдавах, докато работеше, и се почувствах по същия начин, като го видях.

— Как го прие тя?

— Умножи собствената си реакция по един милион и ще добиеш представа. Все още не знае дали да ми вярва. Не я виня. Аз самият не бих повярвал след всички лъжи, които ѝ наговорих. Поне се съгласи да изгледа записите. След като свърши, имам още нещо за нея.

— С колко време разполагаме?

— Един Господ знае. Но идентифицирането на черепа е само първата стъпка. Ив все още ни е необходима и трябва да повярва, че това е Чадборн. После всичко ще си дойде на мястото. Готов ли си за път?

— Да.

— Кажете на Марк и на Маргарет да си приготвят багажа. Измъкваш ги оттук при първа възможност.

— Дадено.

Логан затвори телефона и се приближи до черепа на Чадборн. Бедният. Не заслужаваше такава съдба. Никога не бе одобрявал политиката му, но го харесваше като човек. Просто нямаше как да не харесаш Бен Чадборн. Той имаше своите мечти и опитваше да ги превърне в действителност. Липсваше му практичност.

ГЛАВА 11

Не може да е вярно.

Чадборн...

Ив бе приковала поглед в телевизионния екран. Последната лента бе почти към края си. Лицето, маниерите, дори гласът и интонацията изглеждаха идентични.

От ноември по-миналата година Лайза Чадборн присъстваше почти на всяка публична изява и Ив бе започнала да се фокусира върху нея.

Неизменно очарователна, без да губи и за момент любящата си усмивка, вперила неотстъпно поглед в съпруга си. Той, от своя страна, поглеждаше често към нея с обич и уважение, дори наред...

Младата жена се изправи рязко.

Наблюдава записа още няколко минути, скочи на крака, прекоси припряно стаята и превъртя лентата с намерението да я изгледа още веднъж от началото.

— Тя му дава знаци — заяви без предисловия Ив, когато се върна в лабораторията. — Цяла поредица от знаци. Щом приглади полата си, той пуска някоя шега. Ако кръстоса длани в скута си, той отговаря отрицателно. Да оправи якичката на костюма си, за него означава съгласие. Съвсем очевидно е. Всеки път, когато той не е сигурен какво да стори, тя му дава отговора.

— Да.

— Ти си го знаел. Защо не ми каза какво да гледам?

— Надявах се, че сама ще го откриеш.

— Тя го води като кукла на конците — произнесе бавно Ив.

Логан я погледна и присви очи.

— Смяташ ли, че Бен Чадборн, който беше избран за президент, би оставил някой друг да дърпа конците?

Младата жена помълча за момент, преди да отговори.

— Не!

— В такъв случай е напълно разумно да се помисли, че този човек не е Бен Чадборн, нали?

— Не е разумно. Истинска лудост е! — Ив направи пауза. — Но би могло да бъде истина.

— Слава Богу. — Въздишката на облекчение се изтръгна дълбоко от гърдите му. Джон се насочи към вратата. — Опаковай черепа. В стенния шкаф има кожена пътна чанта. Трябва да се омитаме.

— Не и преди да поговорим. Не си ми казал всичко?

— Ще поговорим по-късно. Не знам с колко време разполагаме. Единствената причина да рискувам да останем толкова дълго, е необходимостта да си осигуря сътрудничеството ти.

— Имаме време. За Бога, нима очакваш някой да пробие електронната охрана?

— Да. — Присви мрачно устни. — Не е изключено да се случи. Помисли си каква власт има президентството. Малко са нещата, които могат да бъдат прикрити, ако противникът разполага с достатъчно винчета и бурмички. Докато вярват, че черепът на Чадборн е в ръцете им, ще действат бавно. Но веднага щом открият, че това не е истинският череп, ще предположат, че истинският е при нас. Тогава ще свалят ръкавиците. И ще направят всичко, за да си го върнат и да заличат следите.

Обзе я паника. Ако смяташе, че черепът на поставката бе действително на Бен Чадборн, тогава трябваше да повярва, че заплахата е смъртоносна.

Бе създавала лицето на Чадборн със собствените си ръце и ум. Ако вярваше на своите умения и знания, трябваше да повярва, че и черепът е на Бен Чадборн.

Тръгна припряно към поставката.

— Да действаме. Ще го опаковам.

Чеву Чейс

— Кенър и шестима от неговите хора ще пристигнат с вертолет след десет минути. Отиваш в „Барет Хаус“.

Фиске настръхна.

— Няма да се навеждам повече на оня педераст Кенър.

— Няма да се налага. Сега дойде твоят ред. Единствените инструкции за Кенър са да ти помага и да изчисти след теб.

Крайно време беше!

— Логан и Дънкан?

— И всички останали, които са там. Маргарет Уилсън и хората, които се занимават с охранителната електронна апаратура, заминаха за летището по-рано днес. После ще трябва да ги намерим. Те са сравнително маловажни, в противен случай Логан нямаше да ги остави да си тръгнат. Прайс, Дънкан и Джон обаче са все още в „Барет Хаус“. Те са твоите мишени. Разправи се с тях така, както намериш за добре.

Чисто и подредено. Онзи, на когото се бе обадил преди малко Тимуик, който и да бе той, определено бе по-интелигентен от него.

— Без свидетели?

— Без.

— Какво, по дяволите, правиш? Трябваше вече да си го опаковала!

Ив намести отново фотоапаратите.

— Още няколко снимки. Може да ни потрябват.

— Ще ги направим по-късно.

— Гарантираш, че ще разполагаме с нужното оборудване?

Той се поколеба.

— Не.

— Тогава млъквай. — Младата жена направи още две снимки. — Бързам колкото мога.

— Трябва да се махнем оттук, Ив!

Направи три снимки на левия профил.

— Това би трябвало да е достатъчно. Къде са снимките на Бен Чадборн, които каза, че имаш?

Джон бръкна в торбата и извади някакъв кафяв плик.

— Скорошни ли са?

— Най-старата е отпреди четири години. Сега може ли да вървим?

Ив пхна плика в дамската си чанта, постави черепа в кожения сак и пристегна ремъците. После посочи към малката метална кутия до фотоапаратите.

— Пхни го в торбата. Може да ми потрябва.

— Какво е това?

— Смесителят. Той е нещо по-специализирано и следователно — по-трудно за осигуряване. Може да не...

— Няма значение. Забрави, че съм питал. — Логан взе смесителя и го пъхна в торбата. — Нещо друго?

Младата жена поклати глава.

— Вземи чантата с Бен. Аз ще взема Манди.

— Манди ли?

— Ти имаш твоите приоритети, аз — моите. Манди е не по-малко важна за мен от Бен Чадборн.

— Вземай каквото искаш. Само да се махаме.

Гил ги пресрещна на главния вход.

— Съжалявам, взех само една чанта за теб, Ив. С това рамо не мога да нося нищо повече.

— Няма значение. — Насочи се към изхода. — Да вървим.

— Чакай. Има още... По дяволите!

Тя също го чу. Ниско буботене, което се усиливаше с всяка следваща секунда. Хеликоптер.

Логан се приближи до прозореца.

— Ще кацнат след няколко минути.

Хукна към кухнята.

Ив го последва.

— Къде е Маргарет? Трябва да...

— С Марк тръгнаха преди около час — отвърна Гил. — Вече сигурно са на летището. След три часа ще бъдат в безопасност в една къща в Сейнибел, Флорида.

— Къде отиваме? Да опитаме да се доберем до колата!

— Няма време. Пред портата със сигурност има техни хора. — Логан отвори вратата към килера. — Хайде! — Пресегна се под една от долните лавици, повдигна майсторски замаскирания капак и хвърли торбата си в мрака. — Без въпроси! Просто слизаш по стълбата.

Ив се подчини и се озова в нещо като мазе с пръстен под. Логан я последва.

— Затвори вратата на килера, Гил.

— Сторено. Те са в къщата, Джон.

— Тогава идвай, по дяволите, и сложи на място капака!

— Отдръпнете се. Хвърлям куфара.

Миг по-късно настъпи мрак, тъй като Прайс затвори капака.

По дървения под над главите им отекнаха стъпки.

И викове.

— Къде сме? — промълви Ив.

— В тунел — прошепна Джон и ги поведе. — Пита ме защо съм купил точно тази къща. Преди Гражданската война са я използвали за нелегално извеждане на роби от южните щати. Подсилих гредите. Тунелът е половин миля и минава под оградата към гората. Не мога да рискувам да използваме фенерче, преди да свием зад следващия завой.

Вървеше толкова бързо, че Ив и Гил почти тичаха, за да го настигат.

Трябва да бяха излезли от къщата. Ив осъзна, че не чува повече стъпки над главата си.

Джобното фенерче на Логан внезапно разцепи мрака.

— Бягайте! Те ще претърсят къщата и скоро ще открият тайния изход.

Ив дишаше тежко.

Чу тихата ругатня на Гил зад гърба си. Той беше ранен. Колко ли още щеше да издържи в това темпо?

Изведнъж Логан отвори някаква врата. Слава Богу!

Заизкачваха се по някаква стълба.

Дневна светлина.

Гъст храсталак криеше изхода.

Свеж въздух.

На открито.

— Бързо — изкрещя Джон. — Само още малко...

Последваха го в гората. Изведнъж пред очите им се появи кола, полющен модел „Форд“.

— Сядайте отзад!

Логан постави чантата с Чадборн пред седалката до шофьора и се хвърли зад кормилото.

Ив и Гил седнаха припряно отзад. Тя постави кутията с Манди в краката си. Едва бе затворила вратата, когато се понесоха по неравния терен.

— Къде отиваме?

— След три мили има един черен път. Стигнем ли там, ще заобиколим гората и ще излезем на магистралата. — Удариха се в някаква издатина. — Би трябвало да спечелим малко време. Те вероятно ще използват хеликоптера, за да ни открият, но дори така не биха могли да свържат номера на тази кола с мен.

„Само да стигнем пътя“ — помисли си Ив, когато се натъкнаха на поредния храст.

— Всичко е наред. — Гил бе вперил поглед в лицето ѝ. — Поръчах да сложат най-стабилните гуми и съвсем нов мотор на това сладурче. Не е толкова грохнала, колкото изглежда.

— Как ти е рамото? — попита Ив.

— Добре. — Усмихна се закачливо. — Но щях да се чувствам още по-добре, ако на кормилото не беше Джон.

— Няма никой в тунела. — Кенър се изкачваше обратно към килера. — Води към гората. Изпратих двама да търсят.

— Ако Логан се е подсигурил с таен изход, несъмнено е подготвил и транспорт. — Фиске излезе от килера. — Ще огледам района с вертолета. Ти остани тук ѝ изгори къщата до основи. Нищо не е по-чисто от огъня.

Кенър сви рамене.

— О'кей. Тогава ще поставя експлозиви.

— Никакви експлозиви. Подпалваш. Без газ. Да изглежда като злополука.

— Ще отнеме време.

— Заслужава си, ако човек иска да си свърши чисто работата. — Тръгна към хеликоптера. — Погрижи се!

Беше във въздуха вече десет минути, когато извади цифровия си телефон и набра номера на Тимуик.

— В къщата нямаше никой. Оглеждаме района, но засега — без резултат.

— Кучият му син!

— Може би ще ми бъде нужен списък с местата, където Логан би могъл да отиде.

— Ще го имаш.

— Наредих къщата да бъде изгорена до основи, за да се заличат всякакви възможни доказателства.

— Добре. Това е част от резервния план, който получих. — Тимуик замълча за момент. — И още нещо. Нужно ми е тяло в руините.

— Какво?

— Човешки труп, обгорял така, че да не може да бъде разпознат.

— Кой?

— Който и да е. Стига да е висок приблизително колкото Логан.

Фиске прибра клетъчния телефон. За първи път Тимуик показваше, че той също получава заповеди. Интересно. Искана да създадат впечатление, че Логан е мъртъв. Питаше се точно какво...

Внезапно се ухили, а след това се обърна към пилота.

— Тръгвай веднага към къщата.

Адреналинът и удоволствието течаха из вените му, докато размишляваше върху думите на Тимуик.

„Който и да е. Стига да е висок приблизително колкото Логан.“

Кенър.

— Движим се на юг — заяви Ив. — Прекалено лекомислено ли ще е да се надявам, че ме водиш у дома в Атланта?

— Да. Отиваме в Северна Каролина, в една къща на морския бряг. — Джон я погледна през рамо. — Ако се замислиш, ще си дадеш сметка, че не би искала да създадеш неприятности на майка си, като си отидеш у вас.

Наистина нямаше такова желание. Беше попаднала във водовъртеж от измама и смърт и не трябваше да позволява и майка ѝ да се озове в него.

— И какво точно ще правим в Северна Каролина?

— Нужна ни е някаква база — отвърна Гил. — Въпросната къща е на самия бряг, в скъп туристически район. Наши съседни ще бъдат все хора във ваканция, които изобщо няма да се интересуват от нас.

— Всичко сте планирали — усмихна се криво Ив. Толкова сигурни ли сте били, че това е Чадборн?

— Достатъчно. Правех плановете си на базата на предположения и умозаклучения.

— В момента не съм сигурна в нищо друго, освен че ме използваш най-безсъвестно. Умишлено ме хвана в капан, така че да нямам друг избор, освен да се опитам да изоблича смъртта на Чадборн.

— Да. — Срещна погледа ѝ. — Умишлено.

— Копеле!

— Права си.

— Можеш ли да хванеш някоя от моите станции за кънтри музика, Джон? — помоли Прайс. — Трябва ми нещо успокоително. Аз съм болен човек и цялото това напрежение ми е противоположно.

— Можеш само да мечтаеш — беше отговорът на Логан.

Ив се обърна към Гил.

— А ти не си някое добро селско момче, станало шофьор, нали?

— Точно такъв съм. — Сви рамене. — Освен това съм работил в Тайните служби при предишната администрация и още шест месеца в администрацията на Чадборн. Накрая ми писна да се разправам с режима на Тимуик и пожелах да избягам колкото се може по-далеч от Вашингтон. Реших, че ще осъществя мечтите си чрез някоя хубава, спокойна службица на „Севънтийн Майл Драйв“. — Направи гримаса. — Не се получи, както го бях предвидил, но връзките ми явно са ме издигнали в очите на Джон.

— А Маргарет?

Прайс направи физиономия.

— Тя е точно това, което изглежда. Сержант в света на бизнеса.

— Тя не знае ли за Чадборн?

Логан поклати глава.

— Постарах се да не я забърквам, доколкото е възможно. Тя не знае дори за къщата на морския бряг. Сам уреждах всичко.

— Колко мило!

— Не съм чак такъв мръсник. Не желая никой да се подлага на ненужен риск.

— Аз обаче бях рискувана. Кой те е направил Господ, Логан?

— Постъпих така, както трябваше.

— Заради проклетата си политика.

— Не, заради нещо много повече от нея. Човекът в Белия дом може и да се държи като Бен Чадборн, но няма нито неговия морал, нито неговия тренинг. Не искам този човек да има възможността да натисне бутона, който ще сложи началото на Третата световна война.

— А, значи не си политически опортюнист, а чист патриот?

— Просто искам да отърва кожата.

— Това вече мога да го повярвам.

— Не е нужно да ми вярваш. Трябва обаче да знаеш, че сме на една и съща страна.

— О, да. Ти доста се погрижи за това. Захвърли ме право в центъра на тази каша. — Облегна се назад и затвори очи. — И знаеш ли кой е този човек в Белия дом?

— Предполагаме, че е Кевин Детуил, един от тримата двойници, използвани през първата година от управлението на Чадборн — отговори Прайс. — Детуил бе използван само два пъти за кратки публични появи и след това си даде оставката. Каза, че трябвало да се прибере у дома в Индиана по лични въпроси, но всъщност отиде в Южна Америка, където са му направили още хирургически операции.

— Още ли?

— Трябвало е да му направят няколко във Вашингтон, преди да започне тази работа. Когато го привлекли в заговора, вече се налагало да изглежда досущ като Чадборн, включително и белезите в долната част на гърба. Освен това трябвало да премине още по-сериозно обучение за имитиране на жестовете и интонацията. Нуждаел се и от специална подготовка по въпросите на политиката, управлението и всекидневието в Белия дом.

— Всичко това са само предположения.

Гил сви рамене.

— Другите двама двойници са живи и здрави и се появяват от време на време. Детуил никога не се е връщал в Индиана. Аз обаче успях да открия следите му в една частна клиника в Бразилия. Там имало някой си д-р Ернандес, известен със способността си да дава нови лица на всякакъв вид закононарушители, убийци и терористи. Детуил влязъл в клиниката под името Херберт Шварц. Малко след като мистър Шварц напуснал, злочестият д-р Ернандес паднал от терасата на луксозния си апартамент.

— Кевин Детуил — повтори бавно Ив. — Трябва да е някой по-неуравновесен човек, за да направи подобно нещо. Ами задължителната предварителна психо-емоционална проверка?

— В такива случаи проверката се ограничава единствено до това да се реши дали обектът е достатъчно дискретен, за да пази тайната, и дали няма да застреля някого и да постави в затруднено положение администрацията — рече Гил и продължи: — Миналото на Детуил показва, че е бил стабилно, обикновено дете с умерена интелигентност,

което се превръща в по-скоро тъп и обикновен човек. Не е женен, отгледан е от майка си и е живял с нея до смъртта ѝ, преди пет години.

— Ами бащата?

— Разделил се с майката, когато Кевин бил още малък. Очевидно майка му го е държала под чехъл.

— Което го е подготвило прекрасно за Лайза Чадборн обади се Логан. — Мъж с такова минало би позволил без проблеми да бъде моделиран от доминираща жена.

— Но би ли поел подобен риск? Каза, че бил тъп и най-обикновен.

— Нали видя видеозаписите? Това му харесва. Направо цъфти — отвърна Джон. — Представи си, че цял живот си бил мижитурка. И изведнъж се превръщаш в най-силния човек на света. Всички те уважават, всички те слушат. Той е мъжкият вариант на Пепеляшка и Лайза Чадборн му е подала стъклената пантофка.

— С конци за управление — вметна натъртено Ив.

— Вероятно не би я получил по друг начин. А той е свикнал да бъде марионетка Някои дори така се чувстват по-сигурни. Понякога може да е нервен, но не и когато тя е край него, а Лайза Чадборн определено не го изпуска от погледа си. Вероятно се е превърнала в най-важното нещо в живота му.

— Достатъчно важно, за да убие Чадборн заради него?

Логан сви рамене.

— Тя вероятно не би рискувала да го замесва в самото престъпление. А и на него не би му стискало.

— Ако изобщо го е убила тя. Нямах доказателство.

— Надявах се, че ти ще можеш да ни помогнеш и за това.

— Не се и съмнявам.

— Нямах голям избор.

— Дрън-дрън.

— Е, поне нищо друго почтено.

— Ако обичаш, не ми говори за почтеност.

— Мисля, че е време да включим радиото — промълви Джон. — Защо не опиташ да дремнеш? Ще те събудя, когато пристигнем в Северна Каролина.

Включи радиото и автомобилът се изпълни със звуците на „Пер Гинт“ от Григ.

— О, Боже! — Гил се сви в ъгъла. — Ив, спаси ме! Кажи му да го изключи. Струва ми се, че състоянието ми отново се влошава.

— Спасявай се сам. — Музиката успокояваше обтегнатите й нерви. — Не съм забелязала да проявяваш особена загриженост за мен.

— Уф! — направи гримаса Прайс. — Забрави! Може да свикна с класиката. Вероятно докато стигнем до къщата, вече ще предпочитам Григ пред любимото си кънтри.

ГЛАВА 12

— Сигурен ли си, Джеймс? — попита Лайза Чадборн. — За Бога, не мога да допусна повече грешки.

— В момента „Барет Хаус“ е в пламъци. Забавянето се дължеше единствено на желанието ни пожарът да изглежда причинен от искра в електрическата инсталация.

— И вече си изпратил хора да извадят тялото? Не искам санитарите към пожарната охрана да стигнат първи.

— Не съм глупак, Лайза. Те ще го измъкнат и ще го отнесат в Бетезда.

Звучеше недоволно. Очевидно се бе държала прекалено авторитарно. С всички други се справяше без проблеми, но поддържането на равновесието с Тимуик ѝ костваше все повече. Пред хората той беше образец на сервилността и почителността, но останеха ли насаме, никога не забравяше да ѝ припомни, че са съдружници. Лайза понижи глас:

— Извинявай, знам, че правиш, каквото можеш. Просто съм изплашена. Чувствам се малко безпомощна.

— Като кралска кобра.

Думите му я шокираха. За пръв път Тимуик се отнасяше със сарказъм към нея. Това не беше добър знак. Забелязваше, че напоследък е много нервен и напрегнат. Сега си го изкарваше на нея.

Заслужавам ли такова отношение, Джеймс? Споразумяхме се, че това трябва да бъде направено. Винаги съм била откровена с теб.

Мълчание.

— Не съм очаквал да се стигне дотук. Ти ми каза, че всичко ще премине гладко и без усложнения.

„Не се ядосвай. Гледай цялостната картина.“ Имаше нужда от него. Той си вършеше работата, така както и тя своята. Опита се да скрие раздражението си.

— Правя всичко възможно. Ти си този, който не е изчакал достатъчно дълго в погребалната къща. Сега този проблем нямаше да

съществува, ако се бе уверил, че Донели е направил всичко както трябва.

— Стоях там и го наблюдавах. Реших, че вече е безопасно и мога да си тръгна. Откъде можех да предположа, че за изгарянето на едно тяло е необходимо толкова време?

Ако Лайза трябваше да свърши тази работа, щеше да си направи труда да го узнае. Щеше да направи нужните проучвания и да научи всичко, което може да ѝ бъде необходимо. Постъпи глупаво, като повярва, че и Тимуик ще действа така.

— Знам. Вината не е твоя. Но сега трябва да се справим със създалата се ситуация... И с Логан. Не откри ли следи от черепа?

— Имаше следи от работата на Дънкан, но черепът го нямаше. Ако е толкова добра, колкото казват, трябва да приемем, че вече знае истината.

Лайза усети как мускулите на стомаха ѝ се свиват.

— Всичко ще бъде наред. Трябва да ги дискредитираме по медиите, преди да са се добрали до други доказателства. Днес поемаме инициативата в свои ръце. Твоята задача е да ги откриеш и да направиш необходимото, така че да не извършват повече бели.

— Знам си задачата. Ти само дръж Детуил. Беше прекалено експанзивен на последната пресконференция.

Лайза се оправяше безупречно с Кевин. Тимуик бе добавил умишлено хапливата забележка, за да ѝ върне за Донели.

— Така ли мислиш? Ще го имам предвид, Джеймс. Знаеш колко разчитам на твоята преценка. — Направи пауза. — А какво ще кажеш за Ив Дънкан? Досега насочвахме усилията си най-вече срещу Логан. Тя обаче може да се окаже препъни камък.

— Не я изпускам от очи, но Логан е важният. Той ще определя всяка тяхна стъпка.

— Както кажеш. Би ли могъл да ми дадеш по-пълна информация за нея?

— Какво още би искала да знаеш?

— Повече за професионалното ѝ минало. Те ще опитат да направят сравнения на ДНК, а тя не може да няма контакти в тази област.

— От утре вече ще знаят колко опасно е да се показват на повърхността. Ако имаме късмет, ще ги хванем, преди да успеят да

направят каквото и да било повече.

— Би било глупаво да разчитаме на късмета.

— За Бога, колко ДНК може да е останало, след като е минал през огъня?

— Нямам представа, но не трябва да рискуваме.

— Те няма да влязат току-така в някоя лаборатория за изследване на ДНК от този череп. Знаем към кого ще се обърнат за помощ. Вече съм сложил хора, които наблюдават непрекъснато Ралф Крофорд в Дюк. Ако не ги хванем веднага, ще влязат право в нашата мре...

— Моля ти се, Джеймс — промълви Лайза.

— О'кей. — Усети нетърпението в гласа му. — Ще потърся още информация.

— И ме уведоми веднага щом тялото пристигне в Бетезда.

Затвори телефона, изправи се и тръгна към спалнята.

„Логан ще определя всяка тяхна стъпка.“

Не беше толкова сигурна. Информацията ѝ показваше, че Ив Дънкан е силна и интелигентна и не би вървяла зад всекиго. Кой би могъл да знае по-добре от самата Лайза как една такава жена използва ситуацията в своя полза? Както обикновено, Тимуик подценяваше противниковата страна. Очевидно тя трябваше да бъде тази, която ще държи под око Ив Дънкан.

— Лайза?

Кевин стоеше на прага на банята с червения халат на Бен. Това бе една от малкото дрехи на истинския, които му допадаха. Имаше слабост към ярките цветове, с която Лайза трябваше да се бори, защото Бен обикновено носеше морскосиньо или черно.

Кевин се намръщи.

— Нещо не е наред?

Лайза се насили да се усмихне.

— Малък проблем с Тимуик.

— Мога ли да помогна?

— Не. Остави го на мен. — Приблужи се и плъзна ръце около врата му. Ухаеше на специалния лимонов одеколон на Бен. Миризмите бяха много важни. Дори когато човек не го осъзнаваше, те напомняха фино за нещо. Понякога се събуждаше внезапно посред нощ и си мислеше, че Бен все още лежи до нея. Прошепна в ухото му: — Днес беше страхотен на срещата. Покори ги до един.

— Наистина ли? Смятам, че се справих порядъчно добре.

— Блестящо! И Бен не би могъл да се справи така. — Целуна го нежно. — Вършиш си прекрасно работата. Сега можем да сме във война, ако ти не бе поел кормилото в твои ръце.

— Толкова нестабилен ли беше?

С безкрайни повтаряния му беше втълпила историята за нестабилността на Бен, но той искаше непрекъснато нови и нови потвърждения. Чувство за вина? Може би. Или просто му допаднаше мисълта, че е спасил света. Кевин можеше да бъде невероятно наивен и тщеславен.

— Вярваш ли, че щях да постъпя така, ако не се страхувах от онова, което можеше да направи той?

Кевин поклати глава в отговор.

— А ти наистина беше великолепен. Смятам, че тази година ще успеем да прокараме закона за здравеопазването. Казвала ли съм ти колко се гордея с теб?

— Не бих могъл да го постигна сам.

— Аз ти помогнах в началото, но ти надмина всичко... — Отметна глава и му се усмихна предизвикателно. — Боже мой, как само си се надървил. Не трябва да забравям какъв ефект имат похвалите върху теб. Правят ме щастлива жена. — Отстъпи и остави пенъоарът да се плъзне по раменете ѝ. — Ела в леглото, за да ти кажа колко страхотно се справи с японския посланик.

Кевин се засмя и тръгна към нея, нетърпелив като дете, на което са разрешили да полудува.

Двамата с Бен бяха спали винаги на едно легло и нямаше как Кевин да не спи с нея още от първия ден; това бе неотделима част от плана. В началото той бе неуверен, дори срамежлив, и тя трябваше да използва всичките си умения, за да го привлече, без да изглежда прекалено агресивна. Можеше да намери и друг начин да се справя с него, но това бе най-добрият. Нейната задача бе да го контролира колкото може по-пълно.

А сексът бе най-добрият контролър.

Арогантна кучка.

Тимуик се облегна назад и потърка очи. Лесно ѝ беше на Лайза — даде си командите, а после си легне и остави той да върши

работата. Тя се разполагаше там, в Белия дом, и се държеше като кралица, а той висеше в този отворителен офис и се скапваше от бачкане. Тя искаше резултати, но не желаше да си цапа ръчичките и се правеше, че не вижда онова, което не ѝ отърва. Всичко вървеше единствено благодарение на неговите усилия. Къде щеше да бъде сега тя, ако не беше той?

Ив Дънкан. Оръдие на Логан, нищо повече. Беше глупаво да ѝ се обръща такава внимание. Ако Лайза не беше такава феминистка, щеше да признае, че главната заплаха е Джон.

Струваше му се, че от всички страни към него се приближават заплахи.

Стисна страничните облегалки на стола. Трябваше да запази спокойствие. Правеше всичко, зависещо от него, за да спаси ситуацията. И щеше да я спаси. Беше заложиł прекалено много, за да си стегне багажа и да офейка. Ако останеше, щеше да получи всичко, което някога бе желал.

Посегна към телефона. „Прави, каквото ти казва тя... Засега.“ Имаше нужда от нея, за да спре провала на конспирацията и да избута Детуил за още един мандат. След което щеше да намери начин да поеме кормилото. Нека Лайза си мисли, че тя ръководи шоуто.

Щеше да ѝ даде толкова информация за Ив Дънкан, че да се задави.

— Събуди се, пристигнахме.

Ив отвори очи и видя Логан да излиза от колата.

Прозя се.

— Колко е часът?

— Минава полунощ. — Гил посегна към дръжката на вратата. — Спа почти през целия път.

Струваше ѝ се невъзможно да е заспала. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Преживя два кошмарни дни — отговори на неизречения ѝ въпрос Прайс. — Аз самият също дремнах малко. Но признавам, че чакам с нетърпение да се изтегна.

Беше се вдървила и се наложи да се подпре на вратата, когато излезе от автомобила. Проследи с поглед Логан. Той изкачи стълбите и отключи входа. Носеше кожената чанта с черепа на Чадборн. „Винаги

можеш да бъдеш сигурна, че той знае кое е най-важното за момента“
— помисли си сухо тя.

— Готова ли си? — попита Гил и вдигна куфара ѝ.

— Аз ще го взема.

— Мога да се справя. Взemi кутията с Манди.

Не ѝ се искаше да влиза. Усещаше студения влажен морски въздух в ноздрите си, а въздишките на вълните ѝ действаха като благословия. Отдавна не беше ходила на море. Веднага след онзи кошмар Джо я беше завел на остров Къмбърленд, но тя изобщо не си спомняше как изглежда. В съзнанието ѝ остана единствено как Джо я прегръщаше, как ѝ говореше, как отдалечаваше мрака от нея.

Джо. Трябваше да се обади на Джо. Не беше говорила с него от нощта, в която бяха ходили на царевичната нива. Умишлено не му се бе обаждала, за да не го завлече и него в блатото. Но ако не се чуеха, в най-скоро време той щеше да нахлуе в „Барет Хаус“ с група момчета от специалните части.

Вятърът образуваше зайчета от пяна по вълните.

Бони обичаше океана. Бяха я водили няколко пъти на Пенсакола. Там тя тича нагоре-надолу по брега, смя се, бърбори неуморно и търси мидени черупки и рачета.

Затвори вратата на колата и тръгна към кея.

— Ив?

Не се обърна, макар да чу гласа на Логан. Не искаше да влиза в къщата. Не искаше да има нищо общо нито с него, нито с когото и да било. Имаше нужда да остане насаме със себе си.

Събу сандалите, седна на ниския пристан и заклати напред-назад крака. Водата беше хладна. Усети я мека като коприна.

Подпря глава на стълба. Заслуша се в шума на морето.

И потъна в спомени за Бони...

— Ще излезеш ли да я потърсиш? — попита Гил. Няма я вече почти час.

— След малко. — Боже, колко самотна изглеждаше! — Не съм сигурен, че иска компания.

— Но и не искаш да мисли прекалено много. Мисленето може да се окаже опасно. И без това вече ни е сърдита.

— Уморих се да ѝ давам зор, дяволите да го вземат. Нека я оставим малко на мира.

— Съмнявам се, че би позволила някой да я води в посока, в която тя самата не желае да върви.

— Но е възможно да бъдат блокирани всички останали пътища и така да бъде принудена да тръгне по единствения възможен.

Логан беше правил точно това от мига, в който я бе срещнал. Правеше го и сега.

Нима щеше да спре заради някакви угризения на съвестта?

Беше малко вероятно.

Щеше да възстанови разрушената ѝ вяра и да я използва отново.

— Отивам да я доведа.

Слезе по външните стъпала и тръгна по пясъка към пристана.

Тя не го погледна, когато се приближи.

— Махай се, Логан.

— Време е да се прибираш. Става студено.

— Ще се прибера, когато бъда готова.

Той се поколеба и след това седна до нея.

— Ще те почакам.

Събу обувките и чорапите и спусна крака във водата.

— Не те искам тук.

— Знаеш ли, не съм правил такива неща, откакто се върнах от Япония. — Впери поглед в океана. — През деня все не ми остава време да се отпусна.

— Да не би да се опитваш да си оправиш отношенията с мен, Логан?

— Може би.

— Е, не си губи времето.

— Лошо. В такъв случай предполагам, че просто бих могъл да си постоя тук и да релаксирам.

Мълчание.

— За какво мислиш? — попита Джон.

— Не за Чадборн.

— За дъщеря си?

Младата жена настръхна.

— Не използвай Бони в опитите си да се доближиш до мен, Логан. Нищо няма да излезе.

— Просто съм любопитен. Признавам, че не разбирам обсебеността ти от идентифицирането на черепи. О, знам, че така и не са открили дъщеря ти, но не може да очакваш да...

— Не искам да говоря за това.

— Наблюдавах те с Манди, а след това и с Бен Чадборн. Ти проявяваш към тях нещо като... нежност.

— Значи съм малко побъркана. Всеки не е съвсем наред за едно или друго — отвърна нервно Ив. — Уверявам те, не смятам, че душите им се навъртат около костите.

— Вярваш ли във вечната душа?

— Понякога.

— Само понякога?

— Добре де, в повечето случаи.

Той замълча в очакване.

— Когато се роди, Бони не приличаше нито на мен, нито на мама, нито на когото и да било. Тя беше просто... самата себе си. Напълно завършена... и прекрасна. Как е възможно това, ако човек не се ражда с душа?

— И тази душа вечна ли е?

— Откъде да знам? Надявам се да е така.

— Защо тогава опитваш така страстно да върнеш тези кости при техните семейства? Не би трябвало да имат значение.

— За мен обаче имат.

— Защо?

— Животът е много важен. Към него би трябвало да се отнасяме с уважение, а не да го изхвърляме като безполезен парцал. Би трябвало да има... дом за всеки. Аз никога не съм имала истински дом като дете. Местехме се от една съборетина в друга. От мотел в мотел. Мама беше... Вината не беше нейна. Но всеки би трябвало да си има дом, място, което да обитава постоянно. Постарах се да осигуря на Бони дом, най-добрия дом, който бях способна да създам, където можех да я обичам и да се грижа за нея. Когато Фрейзър я уби, сънувах кошмари, в които тя лежеше наред гората и дивите животни я... — Замълча за момент и когато заговори отново, гласът ѝ потреперваше: — Исках да си я върна вкъщи, за да се грижа за нея така, както бях правила винаги. Той отне живота ѝ, исках да не ми отнеме поне последната връзка с нея.

— Разбирам. — Божичко, разбираше повече, отколкото му се искаше. — Все още ли имаш кошмари?

Ив направи нова пауза. След това отвърна:

— Не, не кошмари. — Измъкна крака от водата и ги качи върху пристана. — Прибирам се. — Взе сандалите и се изправи. — Ако любопитството ти е задоволено, Логан.

— Не напълно. Но ти очевидно нямаш намерение да ми довериш нищо повече.

— Този път си разбрал правилно. — Сведе поглед към него. — Не мисли, че си осъществил някакъв напредък благодарение на това приятно бърбене. Не съм ти казала нищо, което не бих казала на когото и да било другиго. С Джо смятаме единодушно, че по-здравословно за мен е да говоря за Бони.

— Трябва да поговорим и за Чадборн.

— Не, не трябва. Не тази нощ.

Тръгна към къщата.

Силна жена. Изключителна жена.

Проследи я с поглед, докато се изкачваше по външното стълбище. Светлината, която струеше от прозорците, проблясваше по кестенявите ѝ коси с червеникав оттенък и очертаваше стройното ѝ силно тяло.

Силно и същевременно — уязвимо. Тяло, което можеше да бъде наранено, пречупено и унищожено.

И той самият щеше да бъде отговорен, ако станеше така.

Може би идеята да се сдобри с нея не беше чак толкова добра. Тя си бе тръгнала силна и независима както винаги, а той сега се чувстваше несигурен.

И може би дори малко уязвим.

— Знаеш ли какво си мислех, Лайза — прошепна в ухото ѝ Кевин. — Дали не бихме могли... Какво ще кажеш за едно... бебе.

Боже милостиви!

— Дете!

Той се подпря на лакът и впери поглед в лицето ѝ.

— Едно дете би ни направило още по-популярни. Всички обичат малчуганите. Ако се заемем сега, то ще се роди непосредствено след

началото на следващия ми мандат. — Поколеба се за момент. — А и на мен... би ми доставило огромна радост.

Лайза протегна ръка и го погали по бузата.

— Мислиш ли, че на мен не би ми доставило? — попита тихо тя. — Нищо не би ми се понравило повече. Винаги съм искала дете. Но това не е възможно.

— Защо? Ти каза, че Чадборн не можел да има деца, но сега двамата ще се погрижим.

— Аз съм на четирийсет и пет години, Кевин.

— Но сега вече се предлагат какви ли не лекарства за удължаване на фертилния период на жените.

За момент перспективата наистина я изкуши. Винаги бе искала да има дете. Двамата с Бен бяха опитвали упорито. Помнеше шегите му „какво предимство били децата за един политик“, но това бе единственият случай, в който политическото предимство не я интересуваше. Беше искала да има нещо свое, някой, който да ѝ принадлежи.

„Забрави! Невъзможно е.“ Сълзите, които изпълниха очите ѝ, не бяха само заради Кевин.

— Не говори за това. Боли ме, че не можем да си го позволим.

— Но защо?

— Би било прекалено трудно. При една жена на моята възраст могат да възникнат всевъзможни проблеми. Ами ако лекарите кажат, че през последните месеци от бременността трябва да бъда на легло? Това се случва понякога и така няма да мога да пътувам с теб по време на предизборната кампания.

— Но ти си силна и здрава, Лайза.

Трябва да бе мислил от доста време върху този въпрос, за да е толкова настоятелен.

— Не бихме могли да поемем такъв риск. — Натисна единствения бутон, който знаеше, че би свършил нужната работа. — Разбира се, бихме могли да се откажем от плановете си за още един мандат. Но ти си такъв прекрасен президент, всички ти се възхищават и те уважават. Нима искаш да се откажеш от всичко това?

Кевин помълча.

— Сигурна ли си, че е толкова рисковано?

Ентузиазмът му вече започваше да спада, както и бе очаквала. Невъзможно бе да пожелае да се върне към анонимността, след като вече бе свикнал на подобна власт и уважение.

— Просто моментът сега е неподходящ. Не казвам, че по-късно не бихме могли да размислим. — Прокара върха на показалеца си по горната му устна. — Но знаеш ли колко съм трогната от отношението ти към мен? Нищо повече не бих искала от това да...

Телефонът върху нощната масичка иззвъня и тя го вдигна.

— Тялото е в Бетезда — обяви Тимуик.

„Тялото“. Студено. Безлично. Точно така би трябвало да гледа на него и тя самата.

— Прекрасно!

— Успя ли да се свържеш с Мейрън?

— Той е някъде из пустинята. Ще трябва да опитам пак.

— Не разполагаме с много време.

— Казах, че ще се погрижа.

— Представителите на медиите са окупирали болницата. Да им бутнем ли някаква информация?

— Не, нека ги оставим да правят всевъзможни изводи и едва на сутринта ще изстреляме историята. Искам да бъдат толкова изгладнели, че да предъвкат и най-малката трохичка.

Затвори телефона.

— Тимуик? — попита Кевин.

Лайза кимна разсеяно. Мислите ѝ бяха все още в Бетезда.

— Това копеле не ме харесва. Все още ли имаме нужда от него?

— Прояви поне малко благодарност — смъмри го шеговито тя.
— Той те откри.

— Винаги се отнася към мен като към последния глупак.

— Но не и пред другите, нали?

Кевин поклати глава.

— Е, може би няма да се налага да го виждаш толкова често. Мислех, че е най-добре да му дадеш някой посланически пост. Може би в Заир. В крайна сметка президентът си ти.

Кевин се засмя доволно.

— Заир.

Лайза се изправи и наметна робата си.

— Или Москва. Там би трябвало да е доста неудобно.

— Но ти му обеща вицепрезидентския пост през следващия мандат. — Направи гримаса. — Той няма да се откаже.

Наистина, вицепрезидентството бе морковът, който бе привлякъл Тимуик в осъществяването на този план. Той беше силно огорчен, задето Бен не му бе дал министерски кабинет, а Лайза никога не бе виждала по-амбициозен човек. Подобна ненаситност можеше да й създаде проблеми и в бъдеще, но точно сега не се притесняваше за нея.

— Все ще измислим как да се справим.

— Най-добре би било, ако успеем да задържим Чет Мобри като вицепрезидент. Той не ни е създавал неприятности.

— Но можеше да предизвика огромни проблеми, ако не го праснахме непрестанно на различни мисии. Той никога не е бил съгласен с нашата политика. Бихме могли да постъпим по същия начин и с Тимуик.

— Да, но той... Къде отиваш?

— Имам малко работа, която не търпи отлагане. Ти заспивай.

— Заради това ли ти се обади Тимуик? Никога не ми казваш какво правиш!

— Защото са само маловажни подробности. Ти се грижиш за общия изглед, а аз — за дреболиите.

От смръщената му физиономия не остана и следа.

— Нали ще се върнеш, като свършиш?

Тя кимна.

— Отивам в съседната стая, за да прегледам едно досие. Искам да бъде подготвена за следващата ти среща с Тони Блеър.

Кевин се отпусна отново върху възглавниците.

— Той ще бъде истинско удоволствие след японеца.

Ставаше нахален. Това обаче бе по-добре, отколкото страхопочитанието, което бе проявил в началото, след като зае мястото на Бен.

— Ще видим. — Изпрати му въздушна целувка. — Заспивай. Ще те събудя, като се върна.

Затвори вратата след себе си и се приближи до бюрото в другия край на кабинета. Бяха й необходими десет минути, докато се свърже със Скот Мейрън, и още пет — за да му изясни положението.

— Божичко, Лайза, това не е чак толкова лесно. Какво извинение да измисля за подобно рязко прекъсване на престоя си?

— Ти си умен. Ще се справиш. — И добави тихо: — Имам нужда от теб, Скот!

Мълчание.

— Всичко ще се оправи. Дръж се, Лайза! Ще се обадя в болницата и ще им кажа да изчакат с аутопсията. Ще бъда там възможно най-скоро.

Тя затвори телефона. Боже, каква късметлийка бе, че имаше Скот. Той беше незаменим при замазването на допуснатите грешки.

Обърна се към компютъра, вкара своята парола и отвори файла за Ив Дънкан. Уж всичко вървеше гладко, а си оставаше напрегната.

Образът на Ив се взря в нея от екрана. Разчорлени къдрици, дискретен грим, големи кафяви очи зад кръгли очила с телени рамки. В това лице имаше достатъчно характер, за да го направи обаятелно, а не просто привлекателно. Тази жена обаче не се съобразяваше с основните правила на властта и не се възползваше от своите предимства. Напомняше ѝ за самата нея през първите години от обучението ѝ в колежа, когато вярваше, че най-важното са умът и решителността. Господи, колко отдавна беше! Вероятно се бе отличавала със същата непреклонност, която виждаше сега в изражението на Ив. Не и бе необходимо много време, за да разбере, че това плаши хората и е много по-добре страстите да се крият зад нежна усмивка.

Усмихна се тъжно и докосна образа на младата жена.

Сестри. Двете страни на една и съща монета. Воини.

Много лошо.

Зачете се в досието на Ив, като търсеше някаква слабост, за която да се залови.

Беше изчела само две трети от доклада, когато я откри.

Гил и Логан седяха пред телевизора, когато Ив влезе в дневната на следващата сутрин.

По дяволите! — измърмори Гил. — Наистина са я разрушили! Старата къща ми харесваше.

— Какво се е случило? „Барет Хаус“?

Прайс кимна.

— Изглежда Джон се е поскъпил за електрическата инсталация.

На екрана се виждаха димящи развалини; единствено то, останало здраво, бяха двата комина.

— Но ще бъдеш доволна да научиш, че е бил наказан за скъперничеството си — продължи Гил. — Загинал е сред пламъците.

— Какво?!

— Обгорял е така, че е неузнаваем. Но сега сравняват зъбни и ДНК характеристики. Такъв прекрасен човек. Детуил току-що направи изказване за това колко обичан и уважаван бил Джон от всички представители и на двете партии. Каза даже, че го бил поканил за уикенда в „Барет Хаус“, за да си говорят за политика.

— Защо ще го казва?

— Откъде да знам? Според мен това вече е преиграване. — Изключи телевизора. — Не мога да гледам повече. С Джон бяхме страшно близки. Като братя. — Приблужи се до кухненския плот. — Кой иска закуска?

Ив се обърна към Логан.

— Това е лудост. Не си някоя неизвестна личност. Нима мислят, че ще се измъкнат?

— За известно време да. Ще се погрижат зъбните и ДНК характеристиките да съвпадат. Отнесли са тялото в Бетезда.

— Какво означава това?

— Че могат да контролират нещата. Имат си човек там. Той ще се погрижи всичко да се извърши според техните желания. И това ще им даде време.

— Какво ще правиш?

— Няма да се показвам и да доказвам, че са се объркали, защото ще се озова в силно охранявана килия като самозванец и ще претърпя злополука. — Изправи се. — Освен това ме чака работа.

— Кой според теб... Кой е убитият човек?

Логан сви рамене.

Ив потрепера. Започваше се! Един човек бе загинал, един живот бе пропилян.

— Кафе? — попита Гил. — Има датско.

Тя поклати глава.

— Сега може ли да поговорим за Чадборн? — вметна учтиво Джон. — Струва ми се, че положението се нажежава.

— Дяволски прав си — отвърна Ив. — Искам майка ми да е в безопасност. Не желая и в моя дом да се разрази пожар и тя да се озове сред пламъците.

— Ще се обадя на Маргарет, ще ѝ съобщя, че все още обитавам този свят, и ще ѝ кажа да намери скривалище за майка ти.

— Веднага!

— Пазят я много добре. Мога ли първо да си довърша кафето? — Погледна я над ръба на чашата. — Ще ми помогнеш ли, Ив?

— Може би. Ако не мисля, че продължаваш да ме държиш в неведение. — Обърна се към Прайс. — Искам да знам нещо повече за този Тимуик, който според вас дърпа конците. Под неговото командване ли си работил?

Гил кимна.

— Но не съм го познавал отблизо. Като скромен служител от Тайните служби не се ползвах с привилегията на негов довереник.

— Що за човек е той? Все трябва да имаш представа.

— Умен, амбициозен и знае как да опъва конците, за да получи онова, което иска. Аз лично не бих разчитал на него при една понапечена ситуация; прекалено често съм го виждал да избухва. Не мисля, че реагира добре, когато е под напрежение. — Направи пауза. — Дали е опасен? По дяволите, да. Психическата нестабилност често става причина за неоправдано насилие.

— А Фиске?

— Наемник. Пресметлив, изключително обигран в занаята и при това си харесва работата. Някой друг?

— Ти ще ми кажеш. Трябва да има поне още десетина, действащи в сянка.

— Както вече споменах, те свеждат до минимум замесените хора — рече Логан. — Знаеш това, което знаем и ние. Всички карти са на масата. Ще ни помогнеш ли?

— Ако майка ми е в безопасност. — Погледна го право в очите. — И ще го направя, за да помогна на себе си, не на теб. Щях да съм пълна идиотка, ако не си давах сметка, че ме превърна в мишена. А единственият начин, по който бих могла да си помогна, е, като докажа, че Бен Чадборн наистина е мъртъв. ДНК и зъбните характеристики са доказателствата, които се приемат от закона. Следователно ще трябва да ги осигурим.

— И какво предлагаш?

— Не съм специалист по ДНК, нито съдебен антрополог. Затова ще отнесем черепа на един от най-уважаваните професионалисти и ще видим дали има достатъчно ДНК за сравнение.

— Черепът е горял.

— Въпреки това. — И добави: — Както, смятам, знаеш добре. Бас държа, че вече даже си избрал съдебния антрополог, на когото да възложиш работата.

— Д-р Ралф Крофорд. Дюкския университет.

Ив поклати глава.

— Гари Кеслер. В Емъри.

— Той по-добър ли е?

— Поне толкова добър, освен това го познавах. Работил е с неколцина патолози от Атланта и е много уважаван. Освен това, тъй като сте правили проучвания за Крофорд, най-вероятно те няма да предположат, че ще отидем при някой друг.

— Но те несъмнено оглеждат под лупа и твоето минало.

— И ще открият, че съм работила с дванайсетина антрополози в Ел Ей, Ню Йорк и Ню Орлиънс и че съм била затрупана с предложения след онова предаване. Ще им бъде нужно време да проверят специалността на всеки един от тях, а, от друга страна, е малко вероятно да заподозрат Гари, тъй като не съм работила с него от две години.

Логан кимна.

— Логично. И, при създадите се обстоятелства, може би наистина ще е по-лесно да убедим да ни сътрудничи човек, когото познаваш.

— Ами зъбните характеристики?

— Това може да се окаже по-трудно. Зъболекарка на Чадборн беше д-р Дора Бенц. — Замълча за момент. — Една от жертвите на Фиске. Убита след твоето пристигане в „Барет Хаус“. Бъди сигурна, че цялата документация във връзка със зъбите на Чадборн е подменена.

— В такъв случай ни остава само ДНК. Ами ако не разполагаме с достатъчно количество за теста? Бихме ли могли да намерим начин да накараме Детуил да бъде подложен на изследване за самоличност?

— Не — отвърна без заобиколки Логан. — Той е президент. Освен това медицинската му документация би могла да бъде

подменена веднага, също като моята.

— Не можем ли да опитаме? Все трябва да има някакви роднини.

— Освен майка си, починала преди седем години, имаше и един по-възрастен полубрат.

— Имаше ли?

— Джон Кадро. Той и съпругата му бяха убити един ден след Дора Бенц.

Божичко!

— Не е нужно да бъде близък роднина. Доказаха, че самозванката, която се представяше за Анастасия, не е руската принцеса, като сравниха нейната ДНК с тази на принц Филип Английски. Няма ли някой друг?

— Не и някой, до когото бихме могли да се доберем лесно. Подбрали са изключително грижливо Детуил.

— А майката? Не можем ли да направим ексхумация...

— Нямаме време за подобни проучвания.

— Защо?

— Защото ще бъдем унищожени не повече от дванайсет часа, след като сме се показали — отвърна безцеремонно Гил. — По новините вече обявиха Джон за мъртъв. Оставаме само ние с теб, а те разполагат с цялата власт и мощ на президентството. Сигурен съм, че сценарият вече е готов. Бърз, логичен и радикален. Тимуик винаги си е падал по радикалните действия.

Ив потрепера.

— Все трябва да съществува някоя друга следа... Някой друг.

— Да, съществува. Скот Мейрън.

— Роднина? — Ив направи гримаса. — Той също ли е мъртъв?

— Не. Той е личният лекар на Чадборн. Беше извън страната, което вероятно и му спаси живота. — Замълча за момент. — Но не съм сигурен, че ще можем да го използваме. Подозирам, че е замесен в убийството.

— Как?

— Сутринта на втори ноември преди две години, Бен Чадборн отива в Бетезда за ежегодния си медицински преглед. Тялото се появило в погребалната къща на Донели след полунощ на трети.

— И мислиш, че тогава са направили замяната?

Логан кимна.

— Всичко трябва да е било замислено и осъществено безупречно; за преглед е влязъл единият Бен Чадборн, а е излязъл другият. Вероятно Мейрън е поставил смъртоносна инжекция на истинския, като му е казал, че това е витамин В или нещо подобно.

— Значи той е техният човек в Бетезда — промълви замислено Ив. Беше възможно и дяволски умно. Лекарите се радваха на всеобщо доверие и същевременно разполагаха ежедневно със средства за отнемане на живота. — Но е само предположение. Мейрън несъмнено е минал през всевъзможни проверки, преди да бъде назначен за личен лекар на Чадборн.

— Сигурен съм, че е минал — обади се Гил. — Той обаче е много уважаван и освен това е бил близък приятел на президента. Мейрън, Чадборн и Лайза Чадборн са следвали заедно в колежа. Или Чадборн, или неговата съпруга вероятно са му осигурили поста в Бетезда.

— Защо тогава би направил такова нещо? Защо би рискувал?

Логан сви рамене.

— Не знам, но се обзалагам, че го е направил той. Затова се опитвах да се свържа с него. Не е изключено да успеем да го убедим да свидетелства срещу Тимуик и Лайза.

— Ако наистина е замесен, няма как да го накараме да си признае. Или трябва да е пълен глупак.

— Може би. — Джон направи пауза. — Но можем да го убедим, че е мъртъв, ако те не бъдат свалени от власт. Когато направих списъка с възможните им цели за елиминиране, Мейрън заемаше едно от първите места.

Ив се замисли над думите му.

— Той е единственият свидетел, който може да свърже Лайза Чадборн и Тимуик със смъртта на нейния съпруг.

— Точно така. Ако липсва такъв свидетел и убийството бъде разкрито, те могат да се престорят на учудени и да заявят, че е дело на терористичен заговор или на някаква друга конспирация. Мейрън обаче съществува и ако той бъде обвинен, те ще са уплашени, че ще ги повлече след себе си. Не се съмнявам изобщо, че още от мига на замислянето на плана, те вече са го поставили в списъка на неудобните свидетели, които трябва да бъдат убити.

— Но дали той ще ни повярва?

— Нямаме кой знае какъв избор. В момента той е единствената ни надежда.

— Каза, че не бил в Щатите. Къде е?

— Детуил го изпрати на една мисия — проява на добра воля — да инспектира болниците в Йордания. Вероятно е била изискана от краля на страната. Погледнато отстрани, това е чест, която само би затвърдила престижа на Мейрън.

— А иначе?

— Капан. Фиске би могъл да го открие и да го убие без проблеми, а след това ще стоварят вината върху някоя чуждестранна дисидентска групировка.

— Мейрън няма да ни сътрудничи. За Бога, ако действително е убил президента, той така или иначе е мъртъв.

— Не и ако му предложим сделка.

— Нямаш властта да му... — Ив се вгледа в лицето на Логан. — Какво замисляш?

— Искам Детуил и Лайза Чадборн във от Белия дом и не ме интересува как ще го постигна. — Замълча за момент. — Дори ако това означава да помогна на Мейрън да се измъкне на някое тихо местенце с дебела банкова сметка.

— Ще предложиш сделка на един убиец?

— Ами ако не намерим нужното количество ДНК? Сещаш ли се за нещо по-добро?

Ив беше прекалено объркана, за да мисли за каквото и да е в момента.

— Защо Фиске не е тръгнал за Йордания след Мейрън?

— Още имат нужда от него. Няма да го убият, докато не си свърши работата. — Усмихна се. — Не забравяй, че моето тяло е в Бетезда. Мейрън им е необходим там, за да потвърди думите им. Той трябваше да се прибере вдругиден, но сега се е насочил насам с висока скорост. Докато ние отидем в Емъри, за да се видим с Кеслер, Гил ще се придвижи до Бетезда и ще опита да прибере Мейрън.

— Как ще се опази да не приберат него самия? Те сто на сто вече ни търсят.

— С магията на дегизировката — отвърна Прайс. — Ще се облека като медицинска сестра. — Отметна глава. — Блондинка. С големи цици.

— Какво?!

— Шегувам се. Не се притеснявай, ще се оправя.

Тя вече бе разтревожена. Не искаше да му се случи нещо лошо. Гил си оставаше един много приятен негодник.

Вече имаше прекалено много смърт. Сякаш се бе озовала в центъра на концентрични кръгове от нескончаеми вълнички на насилие. Слава Богу, че все още не бяха засегнали онези, които се намираха близо до нея.

— Говориш така, сякаш можеш навсякъде да си се движиш безпроблемно — отбеляза младата жена. — Ами парите? Ами документите за самоличност? Кредитните карти могат да бъдат проследени и...

— Логан се е погрижил. Каза ми да купя на черно няколко фалшиви шофьорски книжки. Ти например си Бриджит Райли. Реших, че покрай червените си коси можеш да минеш за ирландска потомка. Снимката е замъглена доста успешно и...

— Моята снимка? — Ив се обърна към Логан. — Направил си фалшива шофьорска книжка за мен?

Той сви рамене.

— Трябваше да се подготвя. Казах на Гил да осигури фалшива самоличност за всички в „Барет Хаус“. Подозирах, че може да се стигне дотук.

Дяволите да го вземат. Той не само бе знаел в каква каша я забърква, ами и бе правил планове върху тази ситуация.

— Предполагам, че си казал на Гил да намери и фалшиви кредитни карти за всички ни?

Джон кимна.

— Но съм взел достатъчно пари в брой.

— Наистина си невероятен!

— Трябваше да бъда подготвен.

Младата жена усети, че има нужда да излезе от стаята, в противен случай най-вероятно щеше да се нахвърли отгоре му.

— Обади се на Маргарет. Аз ще се обадя на майка и ще ѝ кажа да бъде готова за тръгване.

— Телефонът ѝ ще се подслушва...

— Не съм глупачка. Знам, че я държат под око. Ще бъда предпазлива, но непременно трябва да я предупредя. Ще използвам

цифровите телефони.

— И тя ли има цифров?

— Разбира се. Джо се постара. Казва, че разни отрепки подслушвали клетъчните. Цифровите са почти гарантирани.

— Трябваше да се досетя, че и това е дело на вездесъщия мистър Куин — промърмори Логан. — Има ли нещо, за което да не е помислил?

— Не, той е добър приятел и се грижи за нашата сигурност. — Изглежда го студено през рамо. — Ясно ми е защо не разбираш за какво става дума.

ГЛАВА 13

Сандра беше гледала сутрешните новини и трябваше да изминат десет минути с облекчени възклицания, преди Ив да успее да ѝ каже за предстоящото посещение на Маргарет.

— Какво означава това, че трябва да замина? Какво става, Ив?

— Нищо хубаво. Не мога да говоря.

— Джон Логан наистина ли е мъртъв?

— Не. Слушай, мамо, ще стане наистина ужасно и докато ситуацията не се проясни, искам да отидеш на някое безопасно място, далеч от погледа на тълпата.

— Тук съм в безопасност. Джо се отбива всеки ден, а чернобялата кола стои паркирана отпред всяка нощ.

— Мамо... — Трябваше да намери начин да я убеди. — Направи, каквото те моля. Моля ти се! Положението наистина е лошо. Повярвай ми. Ужасявам се от онова, което може да се случи.

— Ужасяваш се? — Сандра замълча за момент. — Трябва наистина да си уплашена. Не съм те виждала такава, откакто Фрейзър... — Не довърши мисълта си. — Искам да те видя!

— Не мога да дойда там. Това само ще увеличи опасността за теб.

— В какво си замесена, Ив?

— И това не мога да ти кажа. Би ли го направила заради мен?

— Аз си имам работа. Как просто да изчезна...

— Те ще те убият — заяви без заобиколки младата жена. — Или ще те използват, за да убият мен. Това ли искаш? За Бога, кажи в офиса, че трябва да отсъстваш спешно по семейни причини. Повярвай ми!

— Да те убият — повтори майка ѝ и за първи път Ив усети страх в гласа ѝ. — Ще се обадя на Джо.

— Аз сама ще му се обадя. Но той едва ли ще може да ти помогне. Не излизай от къщата и не отваряй вратата на никого, освен на човека, когото ще ти изпратя.

— И кой е той?

Божичко, ами ако онези все пак подслушваха разговора им? Не можеше да превърне Маргарет в мишена.

— Ще има документи за самоличност. Ще ти изпратя снимка по факса... — Не, факсът ѝ беше счупен заедно с всичко останало в лабораторията, а и той едва ли бе напълно сигурен. — Ще успея някак си да ти я изпратя. — Замълча за момент. — И, мамо, не ходи никъде другаде с никого другиго, каквито и документи за самоличност да ти покажат. Дори да са от полицията, от ФБР или Тайните служби. С никого!

— Кога ще бъде тук този човек?

— Не знам. Скоро. Дори не знам как ще осъществят връзката с теб. Може да не искат да дойдат вкъщи. Направи каквото кажат. О'кей?

— Аз съм възрастен човек, Ив. Не тръгвам слепешком накъдето ме поведат. Господ ми е свидетел, че в юношеските си години съм го правила достатъчно. — Въздъхна. — О'кей, о'кей. Но много ми се иска изобщо да не бе чувала за Джон Логан.

— На мен също, мамо.

— И се грижи за себе си.

— Ще се грижа. — Замълча за момент и изведнъж възкликна импулсивно: — Обичам те!

— Боже мили, сега наистина съм уплашена. Подобна мекушавост изобщо не ти е присъща... И аз те обичам, Ив.

След което побърза да затвори телефона.

Младата жена също натисна бутона на своя апарат. И на двете никога не им бе лесно да изразяват чувствата си.

Но майка ѝ знаеше, че я обича. Не беше необходимо да го казва.

Опита да се овладее. Сега бе ред на Джо.

Набра бързо номера на личния му цифров телефон.

Той вдигна веднага.

— Джо?

Последва мълчание, след което прозвуча гласът му, нисък и неумолим.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Можеш ли да говориш? Има ли друг наблизо?

— Вървя към паркинга. Защо не ми се обади? Защо, по дяволите, не отговори...

— Бях заета. Престани да ми крещиш.

— Не крещя. — Беше вярно, но всяка негова дума бе изпълнена с гняв. — Иде ми да те удуша.

— Загазила съм я, Джо.

— Това е повече от ясно. Уби ли Логан?

Младата жена стисна несъзнателно слушалката.

— Какво?

— Уби ли го?

— Да не си се побъркал?

— Знам, че е било при самозащита, но трябва да съм сигурен, за да уредя въпроса.

— Откъде накъде реши... Разбира се, че не съм го убивала. Той не е мъртъв. Всичко е лъжа.

Мълчание.

— В такъв случай си затънала до шия в лайна. Гледа ли Си Ен Ен?

— За пожара в „Барет Хаус“?

— Не, последния бюлетин. Онзи, в който те споменават като заподозряна.

— Мен?!

— Новак, преуспяващият адвокат на Логан, беше интервюиран и каза, че ти си била отседнала с Логан в „Барет Хаус“ — направи пауза, — че си била любовница на Логан, но връзката ви го е тревожела, заради твоята неуравновесеност.

— Кучи син!

— Те знаят за Лейкуд, Ив.

Младата жена настръхна.

— Как са разбрали? Как може да е разбрал изобщо някой? Ти прибра цялата документация. Обеща ми, че...

— Мислех, че съм скрил всичко.

— Трябвало е да бъдеш по... — Божичко, обвиняваше Джо за нещо, за което изобщо не бе отговорен. — Лейкуд ли споменаха?

— Да. — Приятелят й замълча отново. — Няма причина да го крием. Няма нищо нередно в това да...

— Както изглежда е имало причина.

Джо изруга тихичко.

— Кажи ми къде си. Идвам при теб.

— Не би трябвало да се виждаме. Докато не си замесен, ще бъдеш...

— Замесен съм. Кажи ми или сам ще те открия. Дяволски добър съм в тази работа.

Ив знаеше по-добре от всеки друг колко упорит можеше да бъде, когато реши.

— Отивам в Атланта. Трябва да се видя с Кеслер. На паркинга в Харди в десет сутринта. Той е на около шест пресечки от Емъри.

— Добре. — Не проговори няколко секунди. — Много ли е лошо положението, Ив?

— Ужасно. Не би могло да бъде по-лошо.

— Разбира се, че би могло. Ако ме нямаше мен да оправя нещата.

Младата жена се усмихна криво.

— Тогава наистина щеше да бъде още по-лошо. — В този момент се сети за нещо друго. — Би ли изнамерил снимка на помощничката на Логан, Маргарет Уилсън, и да я изпратиш на майка ми? Кажи й, че тя е тази, която ще й помогне.

— За какво?

— Ще се погрижи да отиде на някое безопасно място.

— Аз ще се погрижа. — Гласът му прозвуча непреклонно. — Не ти е нужна никаква друга помощ.

— Не прави това с мен, Джо. Нужна ми е всичката помощ на света. Ще й дадеш ли снимката?

— Разбира се. Но дано да имаш дяволски основателна причина да не се доверяваш на мен.

— Аз ти се доверявам... — Може би щеше да разбере, след като му обясни. Сети се обаче за още нещо. — А ще намериш ли снимка на Джеймс Тимуик и на някакъв човек на име Албърт Фиске, който работи за него? Донеси ги утре.

— Тимуик не е проблем. Той се появява често по новините. Кой обаче е Албърт Фиске?

— Име, на което трябва да поставя лице. Довиждане, Джо.

И затвори телефона.

Лейкуд. Боже мили, Лейкуд.

Чуваше телевизора от съседната стая. Логан и Гил на свой ред несъмнено бяха чули за Лейкуд.

Но Логан вероятно вече знаеше. Адвокатът слухтеше и ровеше в нейното минало именно с негови пари.

Гил и Джон вдигнаха погледи, когато тя влезе в стаята.

— Играта загрубява — заяви Логан и изключи телевизора.

— Да, аз съм луда, а ти си мъртъв — заяви рязко тя. — Искат да направят така, че да не можем да предприемем нищо.

— Била ли си наистина в Лейкуд? — попита Прайс.

— Обърни се към Логан.

Той поклати глава.

— Не съм получавал тази информация от Новак. Той вероятно ми я е спестил, за да я продаде след това на Тимуик.

— Знаеше ли, че има вземане-даване с тях?

— Подозирах. Новак е амбициозен. Въпросът е доколко ценна е за тях тази информация. Колко време си била в Лейкуд?

— Три седмици.

— Кой те изпрати?

— Джо.

— Боже! Представител на властта. Картината не е особено розова.

— Не бяха властите — отвърна разпалено Ив. — Беше Джо.

— По онова време Куин е работел за ФБР.

— Никой не знаеше. Дори майка ми.

— Тя е най-близката ти роднина. Трябвало е да знае.

Ив тръсна глава.

— Лейкуд не е публична институция, а малка частна болница в Южна Джорджия. Джо ме представи под друго име. Ана Куин. Каза им, че съм му съпруга.

— И ти отиде доброволно?

Младата жена се усмихна криво.

— Не. Джо е неумолим, когато реши. Буквално ме замъкна там.

— Защо?

Тя не отговори.

— Защо, Ив?

Той така или иначе щеше да узнае.

— В нощта, в която ексекутираха Фрейзър, взех голяма доза успокоителни. Бях отседнала в един мотел недалеч от затвора; Джо дойде да ме види и ме завари в това състояние... — Сви рамене. — Накара ме да повърна няколко пъти и след това ме разхожда из проклетата стая, докато опасността отmine. А после ме заведе в Лейкуд. Остана с мен трите седмици. В началото те поискаха да ми дадат успокоителни, но той заяви, че не ме бил завел заради това. Кара ме да говоря с всеки от психиатрите. За Бони. За Фрейзър. За майка ми. По дяволите, даже за баща ми, когото не съм виждала от бебе. — Направи гримаса. — Но реши, че не се отпускам достатъчно пред добрите лекари, затова след три седмици ме отведе от Лейкуд на остров Къмбърленд за още една седмица.

— Остров Къмбърленд?

— Там има само един хотел, но не отседнахме в него. Направихме си къмпинг сред природата и Джо ми приложи своя собствена терапия.

— Пред него разкри ли си душата?

— Не ми даде никакъв избор. — Ив изви печално устни. — Казах ти, понякога е неумолим. Нямахше намерение да ме остави да полудея или да се самоубия. Нямахше да го позволи. Така че не ми оставаше друго, освен да се подчиня.

— Куин може да бъде наистина впечатляващ — обади се Гил.

— О, да. В това няма никакво съмнение. Той е уникален. — Приблужи се до прозореца и се вторачи в океана. — Борих се с него като тигрица. Той не се предаде.

— Искан ми се да бе заровил по-дълбоко документацията от Лейкуд.

— На мен също. Там, където израснах, имаше доста побъркани, но човек трябваше да бъде наистина луд, за да отиде в психиатрично заведение. Джо обаче не споделяше моето мнение. Той е много директен. Ако нещо се е случило, трябва да повикаш специалист, за да го оправи. За него не беше срамно да се лекуваш в психиатрия. Това не го плашеше.

— А теб плашеше ли те? — попита Логан.

Младата жена помълча известно време и най-сетне отговори:

— Да.

— Защо?

— Страхувах се, че мястото ми е точно там — отвърна неуверено тя.

— Смехории. Стресът, който си преживяла, е бил предостатъчен за една нервна криза.

— А колко е разстоянието от една нервна криза до лудостта? Нямаме представа, че се движим по опънато над пропаст въже, докато не се подхлъзнем и не изгубим равновесие.

— Ти обаче успя да се справиш със ситуацията.

— Джо се справи. Той ме върна към нормалното състояние. И тогава аз се ядосах ужасно и се отвратих от себе си. Нямах намерение да позволя на Фрейзър да ми отнеме нищо повече. Нито живота, нито разсъдъка. Не исках да му позволя да победи. — Обърна се към Логан. — Няма да оставя и нея, и Тимуик да победят. Въпросът е как да им попречим да накарат всички да помислят, че съм побъркана.

— Не можем да го направим. Не и сега. Заели сме отбранителна позиция — отвърна Джон, — и не можем да сторим нищо, докато не се сдобием с оръжие за нападение.

Знаеше, че е така, но се бе надявала да чуе нещо успокоително.

— Обади ли се на Маргарет?

Логан кимна.

— Вече е на път.

— Къде ще заведе майка ми?

— Консултира се с представителите на секретните служби, които пазят майка ти сега. Казах ѝ, че, независимо къде ще решат да я скрият, трябва да вземат поне един бодигард. Предупреди ли Сандра?

— Да и се уговорих с Джо да се срещнем утре в Атланта. — Забеляза някаква моментна промяна в изражението на Логан и попита: — Какво?

— Нищо. Може би не беше разумно да го намесваш. Колкото по-малко хора...

— Глупости. — Не призна, че точно това бе и нейната първоначална мисъл. — Вярвам му много повече, отколкото вярвам на теб или на Гил.

— Разбирам защо. — Прайс се изправи. — Нямам търпение да се запозная с този толкова интересен мистър Куин. Мисля да се поразходя. Искаш ли да дойдеш с мен, Джон?

Логан кимна.

— Малко въздух няма да ми се отрази зле. — Запъти се към вратата. — Връщаме се скоро. Хвърляй поглед на новините, Ив.

Искаха да обсъдят насаме положението. Щяха да претеглят последните събития и да се опитат да съставят ответен план. Е, да правят каквото искат. Съвсем скоро щяха да разберат, че вече не можеха да я изолират при вземането на решения.

От друга страна, й се искаше да се отдели за момент. Утре щеше да бъде отново с Джо. Логан я бе използвал и тя не бе уверена, че нямаше да го направи отново, но на Джо можеше да има доверие. Двамата бяха заедно от много време и щяха да се справят с всичко, в това число и с Тимуик и Лайза Чадборн.

Лайза Чадборн. Дали, след като името й се бе появило с такава лекота в съзнанието на Ив, това означаваше, че наистина я бе приела като главния конспиратор? Сигналите, които бе използвала с Детуил, показваха съучастничество, но не я заклеймяваха като главната виновница.

Жената от видеолентата обаче не беше от хората, които биха приели второто място. От нея се излъчваше увереност и чар.

А според Гил Тимуик беше неспособен на заговор с подобни размери. За това бяха нужни железни нерви и способността да се мисли и решава в движение. Той би рухнал под такова напрежение.

Ако Лайза Чадборн беше главният играч, тогава бе добре да я изучи много внимателно.

Младата жена се приближи до багажа си и измъкна видеокасетите, които бе взела на тръгване от „Барет Хаус“. Пъкна едната във видеото и се настани на дивана.

Усмехнатото лице на Лайза Чадборн се появи на екрана. Красива, интелигентна и обаятелна. Ив усети как я обзема напрежение и се приведе напред, без да отделя поглед от президентшата.

— Какво правиш? — попита Логан, когато влезе в стаята два часа по-късно. — Лайза Чадборн?

Ив спря видеото.

— Само я изучавах.

— Сигналите й към Детуил ли?

— Не само тях. Езика на тялото. Израженията. Те говорят дяволски много.

— Така ли? — Джон присви вперените си в лицето ѝ очи. — Тя прикрива майсторски емоциите си.

Младата жена сви рамене.

— Аз съм художничка и си бях поставила задача да науча колкото се може повече за лицето. В началото, когато станах съдебен скулптор, дори ходих на курс за изражението и езика на тялото. Лице без изражение е като празна плоча.

— И какво научи за Лайза Чадборн?

— Малко е арогантна, дръзка, но и предпазлива. Може би малко тщеславна. Намръщи се. — Не, не тщеславна. Прекалено е уверена, за да бъде тщеславна. Просто знае коя е и се харесва.

— Самодоволна?

Ив поклати глава.

— Не. — Поколеба се. — Тя е... силно съсредоточена... и може би малко самотна.

— Да нямаш кристална топка? — пошегува се Гил.

— Просто предположения. Обикновено хората могат да контролират повечето мускули на лицето си. С изключение на тези около очите. С тях е много трудно да се справиш. Но понякога дори липсата на изражение може да разкаже цяла история. Обзалагам се, че Лайза има съвсем малко приятели. Всички останали държи на разстояние.

Логан повдигна вежди.

— Не останах с такова впечатление, когато се запознах с нея. Изключително сърдечна и общителна.

— И достатъчно добра, за да успее да те заблуди. Тя си включва чара и го фокусира с пълна сила отгоре ти. Мъжете все още управляват света, а Лайза си е поставила за цел да се справи с тях. Вероятно това вече се е превърнало в нейна втора природа.

— Но теб не може да заблуди?

— Тя е наистина прелестна и почти никога не се отклонява от ролята си. Ако това все пак се случи, то е за не повече от част от секундата, след което навлиза отново в изграждания образ. — Сви рамене. — Благодаря на Бога за стоп-кадрите. Те ни разкриват много.

— И така, ти реши, че тя е просто една самотна, неразбрана жена, неволно замесена в тази каша? — попита подигравателно Джон.

— Не, мисля, че е способна да убие. От нея се излъчва решителност и сила. Мисля, че е в състояние да извърши всичко, което е необходимо, за да не е пионка. Винаги трябва да става така, както го иска тя. — Включи отново телевизора. — Страхувам се, че бях прекалено заета, за да наблюдавам новините. Но ще се информирате сами.

— Правиш прекалено големи изводи само от наблюдаването на някакви записи.

— Изобщо не ми пука дали ми вярваш.

— О, вярвам, че езикът на тялото и изражението на лицето могат да издават дяволски много. Те се изучават в един от ключовите курсове за изкуството на преговорите, на които изпращам всичките си директори. Просто трябва да бъдем изключително предпазливи, когато правим каквито и да било заключения за Лайза Чадборн.

— Трябва да бъдем предпазливи за абсолютно всичко, свързано с нея — заключи младата жена и се насочи към главния вход. — Отивам на кея.

— Може ли да дойда с теб? — попита Логан.

— Не. Не си спомням да бях поканена, когато с Гил отидохте да си говорите.

— Уф! — възкликна Прайс.

Ив заслиза по външните стъпала. Брегът пустееше. Само няколко деца играеха волейбол на няколкостотин метра от пристана. Мина ѝ през ума, че трябва да се пази, тъй като можеха да я разпознаят. Вероятно Си Ен Ен бе показал снимка на побърканата пироманиачка, убила Логан.

„Побъркана.“ Тази дума я накара да трепне като от удар. Проклетата да бъде Лайза Чадборн! Бе използвала точно онази част от живота ѝ, която все още ѝ причиняваше болка. Почти я виждаше как размишлява върху различните възможности и след това нанася удара право в сърцето на...

Защо бе толкова сигурна, че точно Лайза Чадборн бе отговорна за атаката? Възможно бе да греши. Нищо чудно да бе дело на Тимуик.

Но не грешеше. Лайза Чадборн никога не би подценила една жена. Прекалено много уважаваше самата себе си.

Ив седна на кея и се вгледа във водата.

„Правиш прекалено големи изводи само от наблюдаването на някакви записи.“

Действително правеше генерални изводи. Възможно бе да си въобразява някои нюанси.

Но тя беше специално обучена да разпознава и изобразява различните лица.

У Лайза беше усетила същия необясним инстинкт, който заговорваше у нея в последния стадий на скулптирането.

Познаваше госпожа Чадборн.

Фрейзър.

Потрепера, все така загледана във водата. Лайза и Фрейзър нямаха нищо общо. Защо мислеше за тях като за една и съща личност?

Защото страхът бе отново тук. Беше се върнал в деня, в който лабораторията ѝ бе безмилостно разрушена.

Не беше забелязала при Лайза лудостта на Фрейзър, но и двамата притежаваха увереността от властта.

Властта Фрейзър упражняваше, като убиваше. Мотивацията на президентшата очевидно беше по-комплицирана... и вероятно още по-разрушителна. Жаждата за власт над всичко можеше да нанесе много повече поражения.

По дяволите! Нищо не можеше да бъде по-страшно от случилото се с Бони. Светът бе съставен от лични истории и трагедии, така че бруталните актове на Фрейзър бяха точно толкова зли, колкото и на Лайза Чадборн.

Убийството си е убийство. Бяха отнели живот, а животът е нещо свещено. Не беше убедена, че Детуил е действително толкова опасен, колкото смяташе Логан. Тя самата не разбираше от политика, конспирация и дипломация, но познаваше добре убийството. Беше живяла, беше се хранила и спала с него.

И, Боже, как само го мразеше.

— Продължавай да наблюдаваш майката, Джеймс. — Лайза сбърчи вежди, загледана в досието на Ив. — Тя очевидно е слабото място на Дънкан. Мисля, че ще успеем да се възползваме от него.

— Наблюдавам я — отвърна Тимуик. — Не съм преставал да го правя. Предполагаме, че Дънкан се е обадила на майка си тази сутрин. Говореше по цифров телефон, но пред къщата бяхме разположили

човек с усилвател. Хванахме само откъслечи, но се обзалагам, че се опитва да извади майка си от уравнението.

Умно. Точно както би постъпила и Лайза. Щеше да премахне всички слаби точки.

— Погрижи се.

— Окончателно ли?

Божичко, насилието бе вечното разрешение за Тимуик.

— Не, може да ни бъде нужна.

— Наблюдават я хора на Логан, както и полицаи от Атланта. Може би ще бъде трудно да предприемем чист ход.

— Направи най-доброто, което можеш. Изпрати Фиске. Той се справи изключително добре с „Барет Хаус“. Какво става със съдебния антрополог?

— Държим под око Крофорд от Дюкския университет.

— А хората, с които е работила Ив Дънкан?

— Проучваме списъка. Това отнема време.

— Не разполагаме с време. Не е чак толкова трудно. Той трябва да има нужната квалификация и опит в работата с ДНК.

— Съществуват повече хора с подобна характеристика, отколкото ти предполагаш.

— Трябва да орежем до минимум списъка. Изпрати ми го. — Погледна часовника си. — Тръгвам. След един час започва поредната среща. Ще ти се обадя по-късно.

Остави телефона и понечи да затвори файла на Ив. Но се поколеба и се вгледа в образа на младата жена.

Предприемаше бързи ходове, за да предотврати евентуални нови поражения. Беше предположила, че Дънкан ще опита да спаси майка си, макар Сандра да бе направила доста малко за дъщеря си, оставайки я да израсне на улицата, да забременее и да роди незаконно дете.

Но Ив очевидно бе простила на майка си и бе вярна. Това бе рядко и ценно качество. Колкото повече изучаваше досието ѝ, толкова повече ѝ се възхищаваше... и я опознаваше. Виждаше все нови и нови прилики между Ив и самата себе си. Родителите на Лайза я бяха обграждали с любов и разбиране, но тя също си бе проправила сама път от бедните Квартали. Бе се борила със системата и бе победила, макар на старта вероятността да постигне всичко това да бе почти нулева.

Не трябваше обаче да се разсейва само защото започваше да изпитва известна симпатия към Ив Дънкан. Беше избрала своята посока и трябваше да продължи.

Независимо кой щеше да ѝ се изпречи на пътя.

ГЛАВА 14

— Е, справи се — заяви кисело Джо. — Изненадан съм. Това сладурче е видяло доста километри.

— Така привлича по-малко вниманието. — Логан изскочи от шофьорското място и застана срещу него. — Нима би предпочел да возя Ив в някое червено „Ламборджини“?

— Бих предпочел изобщо да не я возиш. — Вгледа се право в очите му. — И никога да не я беше срещал, копеле!

„Божичко, пренапрегнат е“ — помисли си младата жена. Никога не бе виждала Джо толкова заплашителен, а Логан — настръхнал като куче-пазач. Побърза да излезе от автомобила.

— Ела да седнеш отзад при мен, Джо. Логан, карай към Емъри.

Нито единият, нито другият помръдна.

— По дяволите, само привличате вниманието. Влизай, Джо!

Най-сетне я послуша.

Ив си пое облекчено въздух и рече:

— Карай, Логан.

Джон включи мотора.

— Даде ли снимката на Маргарет на майка ми?

— Снощи. — Бе вперил поглед в тила на Логан. — Лично обходих района и видях неговата охрана. За малко не ги арестувах, преди да разбере кои са.

— Някой друг? — попита Джон.

— Аз поне не забелязах.

— Те със сигурност са добри. Много добри. И разполагат с най-съвременната екипировка.

— Защо е всичко това? — обърна се Джо към Ив. — Какво, по дяволите, става? Кажете ми!

— Донесе ли ми снимки на Тимуик и Фиске?

Той бръкна в джоба на якето си и извади някакъв плик.

— Направих справка за мистър Фиске. Не трябва да се озоваваш дори на изстрел разстояние от този мръсник.

— Опитвам се да не го направя.

Приличаше на иконом. Лешниковите му очи гледаха меко от снимката. Носът му беше дълъг и аристократичен, а осеяният му със сиво, грижливо поддържан мустак бе символ на спретнатостта. Макар да изглеждаше като човек в края на трийсетте, острата му кафява коса беше посивяла леко на слепоочията и оредяваше рязко от широкото му чело нагоре.

В Джеймс Тимуик обаче нямаше нищо аристократично. Лицето му беше широко, почти славянски тип, а очите — светлосини. Показа се по-млад, отколкото си го представяше, може би в началото на четирийсетте, а косата му бе гарвановочерна.

— Защо ме накара да ти ги донеса — попита Джо.

„Защото имах нужда да видя лицата на неприятелите си, хората, които най-вероятно ще се опитат да ме убият.“ Не можеше обаче да даде подобно обяснение на приятеля си, който и без това беше близо до точката на кипене.

— Помислих, че може да ни бъдат от полза. — Пъхна снимките в дамската си чанта. — Благодаря ти, Джо.

— Не ми благодари. Каж ми какво трябва да знам.

— Бих предпочела да не се замесваш.

— Каж ми!

Осъзна примирено, че нямаше да го разубеди.

— О'кей, но нека ти го разкажа по моя си начин. Не ме прекъсвай, Джо.

Бяха вече пристигнали в Емъри и престояхли цели десет минути на паркинга, когато Ив завърши разказа си.

Приятелят ѝ помълча известно време, вперил поглед в кожената чанта в краката ѝ.

— Това ли е?

— Да.

— Не мога да повярвам.

— Знам. Но това наистина е Бен Чадборн, Джо.

— Сигурна ли си?

Ив кимна.

— И точно затова не искам да се замесваш. Не съм наясно с последствията.

— Аз съм — стисна мрачно устни Джо. — Логан също. Знаел е в какво те забърква от самото начало.

— Да, знаех — намеси се спокойно Джон. — Но това не променя сценария. Трябва да се справим сами.

Джо го изглежда ледено и след това се обърна отново към Ив.

— Не можеш да му имаш доверие. По-добре би било да се отървем от него.

— Да се отървем?

— Ще бъде съвсем лесно. И без това всички мислят, че вече е станало.

Очите ѝ се разшириха.

— Джо!

Той сви рамене.

— Не мислех, че ще се согласиш. — Отвори вратата на колата. — Стой тук. Ще разузная наоколо и ще опипам почвата с Кеслер вместо теб. Какво те кара да предполагаш, че ще пожелае да се намеси?

— Той е неутолимо любопитен. Точно заради това е в професията.

— Е, ти трябва да си наясно с тези неща.

Затръшна вратата и тръгна забързано през паркинга.

— Доста склонен към насилие за един служител на закона — обади се Логан.

— Не е склонен към насилие. Просто е ядосан. Той не би го направил...

— О, напротив, мисля, че би го направил. За няколко секунди главата ми се държеше на косъм за тялото. Струва ми се, че ще трябва да бъда много внимателен, когато съм край Куин.

— Джо спазва закона — отвърна разгорещено младата жена. — По дяволите, той е добро ченге.

— Сигурен съм, но не по-малко съм сигурен, че понякога обучението му в специалните части си казва думата. Особено когато законът като че ли не си върши добре работата и това засяга приятелите му.

— Джо не е убиец.

— Питала ли си го някога колко човека е убил, когато е бил в специалните части?

— Разбира се, че не съм. Не сме били във война, докато е служил.

— Но те имат специални мисии дори в мирно време.

— Защо го правиш? Защо се опитваш да разрушиш доверието ми в Джо?

— Може би като самозащита. — Усмихна се мрачно. — Или защото искам да признаеш, че само да бе кимнала, и аз щях да бъда мъртъв.

— Не бих признала нищо...

— Бъди честна!

Не желаше да бъде честна, не и ако това означаваше, че не познава най-близкия си приятел така добре, както смяташе. Той беше една от главните опори в живота ѝ. Олицетворяваше всичко стабилно и заслужаващо доверие. Тогава, когато всичко останало се разпаднаше, Джо бе стоял неизменно до нея. Не можеше да мисли за него като за убиец, защото това означаваше да го сравнява с Фрейзър. Не! Никога!

— Говорил ли е някога с теб за времето, през което е бил в специалните части?

— Не.

— Знаеш ли, че откакто е в Атланта, е убил трима души по време на служба?

Погледът ѝ политна към лицето на Джон.

— Както виждам — не. Куин е умен, познава те достатъчно добре и явно пази тази част от живота си далеч от теб.

— Той не е убиец!

— Не съм казвал, че е. Няма никакво съмнение, че отрепките, които е убил, напълно са си го заслужили и че го е направил при самозащита. Просто казвам, че Куин има много лица и е опасен.

— Опитваш се да убиеш вярата ми в него.

— А той се опитва да убие и малкото доверие, което ти имаш в мен. Просто се защитавам.

— Нямам никакво доверие в теб.

— Имаш малко. Поне знаеш, че сме на една и съща страна. Няма да позволя на Куин да ми отнеме това. — Отмести очи към Джо, който в момента изкачваше стълбите на университетската сграда. — Нямам желание да воювам и с него.

Проследи погледа на Логан. Струваше ѝ се, че вижда Джо по съвсем друг начин. Той беше винаги уверен, винаги се движеше с грацията на леопард. Беше го нарекла непреклонен и знаеше, че наистина е такъв, но не бе предполагала, че от него се излъчва смъртоносна заплаха.

Сега я усети.

— Дяволите да те вземат!

— Всички сме диваци — промълви Джон. — Всички убиваме, когато решим, че има някакъв смисъл — храна, отмъщение, самозащита... Но Куин е знаел, че няма да го понесеш, и се е погрижил да не видиш тази негова страна.

— Ти би ли убил, Логан? — попита с горчивина тя.

— Ако обстоятелствата го налагат. Ти също би го направила, Ив. Младата жена поклати глава.

— Животът е безценен. Няма никакво извинение за убийството. Джон сви рамене.

— Извинявай, но причината би могла да...

— Не желая да говоря за това. — Облегна се назад и се вгледа през прозореца, като опитваше да се изолира от чуждото присъствие. — Изобщо не желая да разговарям с теб, Логан. Просто ме остави на мира!

— Разбира се.

Беше пуснал змията и сега наблюдаваше действието на отровата ѝ.

Нямаше да му позволи да го направи. Нямаше да го остави да разруши доверието ѝ в Джо. Логан беше чуждият човек, не Джо. Нямаше да размишлява и да позволява думите му да я разяждат.

— Но все пак е вярно — промълви Логан.

— Всичко е наред — заяви Куин. — Чисто е. Кеслер е сам. Помощникът му, Боб Спенсър, беше там, но аз му казах да се отърве от него.

Ив вдигна чантата с черепа.

— Как му представи нещата?

— Пакета с изненадите му спестих, но го осведомих за всичко останало. Ти беше права, той е любопитен. — Пое чантата от ръката ѝ

и я подхвана за лакътя. — Нека му занесем материала, за да се захваща колкото се може по-скоро на работа.

— Започвам да се чувствам излишен — рече Логан. — Предполагам, че няма да имате нищо против, ако дойда с вас?

— Аз имам — отсече Джо. — Но ще се примиря с твоето присъствие, стига да не ми се пречкаш. — И поведе Ив още по-бързо през паркинга. — Колко ще ни отнеме това?

— Не много, ако открие добър източник на ДНК. Онова, което ме притеснява, е лабораторната работа. Тестването понякога отнема месеци.

— Ти се постарай за добрата мостра, аз ще се погрижа за бързото приключване на изследването — рече Джо и й отвори вратата. — Няма проблем. Бива ме в оказването на натиск. Това е една от моите... Защо ме гледаш така?

Ив отмести бързо поглед.

— Не знам за какво говориш. — Освободи лакътя си от ръката му и продължи напред. — Престани да опипваш почвата, Джо. Всичко е наред.

— Може би. — Погледът му се стрелна към Логан. — А може и да не е.

Младата жена отвори вратата към лабораторията и завари Кеслер, седнал пред бюрото си, да дъвче сандвич.

Той вдигна поглед и се смръщи.

— Както виждам, стараеш се да ме докараш до моргата. Много съм ти задължен, Дънкан.

— Имаш горчица по мустака. — Пое чантата от Куин и се насочи към възрастния учен. След това вдигна книжната салфетка от бюрото и избърса с нея устата и настръхналия му сив мустак. — Божичко, Гари, сигурно никой на света не се цапа повече от теб, докато се храни.

— Храненето би трябвало да доставя удоволствие. Защо да се тревожа, че може да влезе някоя жена и да започне да ме критикува. Особено пък ако е дошла да ме моли за нещо. — Отхапа отново от сандвича си. — В какво си се забъркала, Дънкан?

— Нужна ми е малко помощ.

— Ако казаното в новините е вярно, имаш нужда от добър адвокат, не от мен. — Погледна зад нея. — Ти ли си Логан?

Джон кимна.

Кеслер се усмихна шеговито.

— Както разбирам, идваш с цяло гърне пари.

— Достатъчно.

— Би ли се разделил с част от тях? Тъжна истина е, че ние, блестящите учени, днес се нуждаем от меценати.

— Може би ще успеем да се споразумеем — отвърна Джон.

— Не на мен тези, Гари. — Ив отвори чантата. — Знаеш много добре, че ако работата те заинтригува истински, ще я направиш за нищо.

— Много дрънкаш, Дънкан. Нима е лошо човек да бъде малко алчен. А може би съм станал и малко еснаф. — Говореше разсеяно; вниманието му вече бе насочено към чантата. Ив усещаше вълнението му. Напомняше ѝ дете, което с нетърпение очаква да види какво му е донесъл дядо Коледа. — И изпрати Куин напред, за да възбуди любопитството ми, нали? Съвсем прозрачно. Мислех, че си по-ловка.

Младата жена се усмихна широко.

— Ако нещо действа, изобщо не се церемоня.

— Трябва да е било наистина страшно интересно, за да те забърка в подобна каша — рече Кеслер, без да отделя поглед от чантата. — Не си глупава.

— Благодаря ти.

Най-сетне възрастният мъж попита нетърпеливо:

— Кой е той?

Ив отвори чантата и извади предпазливо черепа.

— Ти ще ми кажеш.

— О, по дяволите! — възкликна шепнешком Гари.

Взе черепа и го постави върху бюрото си.

— Това да не е някоя шега?

— Щяха ли да ме преследват, ако беше шега?

— Боже мой! Чадборн! — Вдигна очи към Ив. — Ако е той. Знаеше ли върху кого работиш?

Тя поклати глава.

— Действах на тъмно. Нямах представа кой е, докато не привърших.

— И какво искаш от мен?

— Доказателство.

— ДНК. — Намръщи се. — И с какво разполагам? Предполагам, че пак си работила върху истинския череп? Не можеш ли да си правиш отливки? Кой знае колко си съсипала.

— Тялото е горяло.

Кеслер присви очи.

— Какво тогава очакваш от мен?

— Зъбите. ДНК може би е запазена от емайла. Би могъл да счупиш един зъб и да я извлечеш...

— И преди е правено. Но не е сигурно.

— Ще опиташ ли?

— И защо да опитвам? Това не ме засяга, а на всичкото отгоре може да ми навлече и големи неприятности.

— Аз ще стоя тук и ще те пазя, докато работиш — обади се Джо и погледна към Логан. — И съм сигурен, че мистър Логан с радост ще заплати за изгубеното време.

— В известни граници — поясни запитаният.

„Подхващат по най-неправилния начин“ — помисли нетърпеливо Ив. Гари им бе в кърпа вързан от мига, в който бе зърнал лицето. Просто трябваше да се подтикне още малко любопитството му.

— Не искаш ли да разбереш дали това наистина е Чадборн, Гари? Не искаш ли да бъдеш онзи, който ще го докаже?

Кеслер помълча за момент.

— Може би...

Младата жена виждаше вълнението, което той се опитваше да скрие.

— Ще бъде изключително трудно — заяви тя.

— Не чак толкова — намръщи се Гари. — Освен ако не си съсипала и зъбите.

— Почти не съм ги докосвала — усмихна се Ив. — Заемаш ли се с тази работа? Или да го носим на Крофорд в Дюк.

— Няма да постигнеш нищо с тази заплаха. Знаем, че съм най-добрият. Ще ти направя услугата. Винаги съм те харесвал, Дънкан.

— Щеше да го направиш, дори да ме мразеше. — Усмивката ѝ изчезна. — Но няма да те лъжа. Положението е сериозно; не става дума само за неприятности със закона.

— Разбрах го. — Сви рамене. — Аз съм стар човек. Нужно ми е малко вълнение, за да поддържам нивото на адреналина. Може ли да

използвам моята лаборатория?

— Не искаме да рискуваме. Би ли могъл да работиш някъде другаде?

— Правите нещата по-сложни за мен. — Замисли се за момент.
— Лабораторията ми вкъщи?

Ив поклати глава.

— Имам приятел, който преподава в Кенесо Стейт, на около четирийсет минути оттук. Той ще ми позволи да използвам неговата.

— Чудесно.

— Ами помощникът ми?

Младата жена поклати глава.

— Нека той вземе часовете ти. Аз ще ти помагам.

— Вероятно няма да се наложи... Но можеш да почистиш проклетата глина. Искам нормална, чиста повърхност.

— О'кей. Обаче първо трябва да направя съпоставянето.

— И от мен се очаква да скръстя ръце и да чакам?

— Ще бързам. Това ни е необходимо, Гари. Знаеш, че зъбите са важни за съпоставянето, а ние нямаме представа колко зъба ще се наложи да извадиш. — Ще си използваш ли чара, за да вземеш назаем видеоапаратура от аудиовизуалния факултет? Смесителят е в мен.

— Не искаш много — отвърна кисело Кеслер. — Да взема тази скъпотия от университета? Ще се разкрецят, сякаш съм убил човек.

— Не им казвай, че ще я изнасяш.

— Пак ще направят голям въпрос.

— Ще ги омаеш.

— И наистина ще заподозрат, че съм превъртял. По-добре вместо това да ги заплаша и изнудя.

— Прав си, не трябва да се държиш непривично.

— А ти ще си вдигнеш кльошавия задник и ще си свършиш бързо работата.

— Дадено.

— Изумително — промърмори Кеслер. — Колко ще ти отнеме?

— Час, може би — два. Трябва да действам много внимателно.

— Тогава отивам за апаратурата. И ще съобщя на моя асистент, че ще отсъствам два дни. — Тръгна към вратата. — Опаковай твоя приятел, президента. Връщам се възможно най-бързо.

— Благодаря, Гари — промълви тихо младата жена. — Ще ти бъда задължена.

— Няма да забравя да поискам да ми платиш.

— Много добре го подхвана — рече Логан, когато вратата се затвори.

— Ние двамата се разбираме — отвърна Ив и вдигна поглед към Джо. — Ще го проследиш ли, за да бъдем сигурни, че е в безопасност? Не искам да създавам проблеми, но не ми се ще да тича съвсем сам из сградите на университета.

— Каза, че според теб нямамо да направят никаква връзка.

— Не искам да поемам абсолютно никакъв риск. Аз го убедих да ни помогне. И се чувствам отговорна.

— А аз се чувствам отговорен за теб.

— Моля те, Джо!

— Не искам да... — Не довърши мисълта си, тъй като видя изражението ѝ. Обърна се рязко. — Стой с нея, Логан. Ако позволиш да ѝ се случи нещо, ще ти счупя врата.

Вратата се затръшна след него.

„Отново насилие.“ Младата жена впери невидящ поглед в черепа.

— Готова ли си? — попита Джон.

— Не още. Ще опаковам Бен и след това ще поровя из инструментите на Гари, за да намеря нещо, с което да изчегъртам глината. — Приблужи се до масата и дръпна чекмеджето. — Можеш да се свържеш с Маргарет и да разбереш кога майка ми ще бъде в безопасност.

— Ще се обадя оттук.

— Не е нужно да оставаш.

— Куин ми заповяда. Наистина ми се ще да си запазя кожата.

— Сега аз ти заповядвам. Нямаш работа тук. Махни се от пътя ми и се погрижи за сигурността на майка ми, в противен случай се прибирам вкъщи, за да се заема лично. И без друго, точно това ми се иска да направя.

Логан протегна ръце в знак, че се предава.

— Тръгвам, тръгвам.

Щом остана сама, Ив си пое облекчено въздух. Не желаше никой от тях край себе си. Чувстваше се прекалено объркана и имаше

нужда да се отпусне. Единствено работата можеше да ѝ помогне. Колкото по-скоро стигнеха в онази лаборатория в Кенесо Стейт, толкова по-добре щеше да се почувства.

Откри три дървени инструмента, които можеха да ѝ свършат работа. Изглеждаха остри, но не и толкова, че да нанесат непоправими щети, ако ръката ѝ трепнеше. Пусна ги в дамската си чанта. После прибра внимателно черепа на Чадборн.

— О, Бен, съжалявам, че ще трябва да те подложа на това, но се налага да махна цялата тази глина от теб. Първо я поставих, сега ще я махам. Все суетня и бягане напред-назад. — Затвори чантата. — Но ето че започваме отново.

— Мисис Дънкан? Отворете! Маргарет Уилсън.

Сандра огледа пухкавата жена през шпионката и я сравни със снимката в ръката си.

— Мисис Дънкан?

— Чух ви. Влезте.

Маргарет поклати глава.

— Не. Тръгваме веднага. Готова ли сте?

— Само да си взема куфара. — Изтича до дневната и се върна с багажа. — Къде отиваме?

— Не можем да говорим тук. — Маргарет заслиза пред нея по външните стълби. — Не се притеснявайте, вече сте в безопасност.

— Защо да не можем да говорим тук? Аз няма да... — Спря рязко, тъй като изведнъж разбра. — Подслушват ли ме? Мислите, че домът ми се подслушва?

— Така ми казаха. Побързайте!

Сандра заключи входната врата. — Какво, по дяволите, става?

— Надявах се вие да ми кажете — отвърна Маргарет и пое отривисто по тротоара. — Мислех, че като обменим информация, ще достигнем до някакви отговори. Обикновено не съм наясно какво точно става, когато работя с Джон, но в този случай започвам да се чувствам малко смутена. — Отвори дясната предна врата. — Влизайте. — Посочи към ниския набит мъж на шофьорското място. — Брад Пилтън. Работи в „Мадън Сикюрити“ и е един от хората, които са те наблюдавали през последните няколко дни. Ще бъде нашият бодигард.

— Аз съм вашият бодигард — натърти Пилтън. И кимна любезно към Сандра. — Госпожо?

— Е, не си много висок. — Маргарет се настани отзад. — Не че това е някаква пречка. Аз одобрявам дребните. Но ми се струва, че щях да избира друго за тази работа, ако те бях видяла предварително. И от високите и мускулестите понякога има полза. Обаче препоръките ти са превъзходни.

— Благодаря — Брад запали мотора.

— Къде отиваме? — повтори въпроса си Сандра. — Или още не можем да говорим?

— Ванът е напълно безопасен. Собственост е на охранителната компания. Въпреки това настоях Пилтън да го провери за подслушвателни устройства. Пътуваме към мол „Северно езеро^[1]“. Трябва по някое време да сменим колата, в случай че ни следят. Ще влезем през една врата и ще излезем през друга.

— И оттам?

— Езерото Лейниър. Наех малка къщичка. Безопасна и уютна.

Езерото Лейниър. С Рон мислеха да отидат там за Деня на труда^[2], спомни си с копнеж Сандра. Беше й казал, че ще отседнат в хотела на остров Пайн. Той не си падаше по селската обстановка. Същото се отнасяше и за нея самата. Въпреки различията, имаха и доста общи неща.

— Нещо не е ли наред? — попита Маргарет, вперила поглед в нея.

— Всичко ми е като на сън.

— И на мен. — Вярната помощничка на Логан се приведе напред и стисна рамото й. — Не се притеснявай. Ще се справим.

— Мисля, че ни следят — заяви Пилтън.

Сандра усети как цялото й тяло се стяга и погледна през рамо.

— Къде?

— Тъмносиният „Меркюри“.

— Сигурен ли си?

Брад кимна.

— Не се притеснявайте. Очаквахме го. Ще им се изплъзнем в мола.

Някой ги следеше. Някой, който може би иска да й навреди, помисли си Сандра.

За първи път почувства съвсем реално заплахата.

Фиске видя как ванът влезе в паркинга на мол „Северно езеро“ и тримата му пасажери забързаха към южния вход. Не си направи труда да паркира. Щеше да обикаля и да ги хване, като излизат през някоя друга врата.

Но входовете и паркингите бяха прекалено много.

Всъщност това нямаше кой знае какво значение. Любимото му подслушвателно устройство отново си бе заслужило цената. Знаеше вече къде отиват, макар да му се искаше Маргарет Уилсън да бе по-подробна и точна в обясненията си. Лейниър беше огромен курорт, с хиляди имения и къщи, които се даваха под наем.

Това означаваше, че трябва веднага да се заеме с определянето на точната цел.

Набра номера на Тимуик.

— Карат майката на Дънкан към някаква вила в Лейниър. Наета е най-вероятно днес или вчера от Маргарет Уилсън. Трябва да разбере къде точно се намира.

— Ще се погрижа — отвърна Тимуик и затвори телефона.

Фиске реши междувременно да се настани в хотел и да изчака. Нещата се развиваха много добре. Беше разочарован, че напуска Атланта, преди всичко да е свършено както трябва.

Но сега се бе върнал.

— Всичко е наред — съобщи Маргарет по телефона на Логан. — Сменихме колите и сега сме на път за Лейниър.

— Обади ми се, щом пристигнете.

— Казах ти, всичко е наред. Пилтън е сигурен, че вече не ни следят.

— Пилтън?

— Бодигардът. Макар тялото му да не е много по-голямо от моето.

— Това нищо не означава. Готов съм да заложа на теб, дори за двубой с Голиат.

— О'кей, ще ти се обадя, щом пристигнем. Нещо друго?

— Просто стойте по-далеч от хорските погледи.

Джон затвори телефона.

„Всичко е наред.“

Нещо продължаваше обаче да го смущава. Беше очаквал, че ще им бъде по-трудно да измъкнат Сандра Дънкан от дома ѝ.

Освен ако те също не желаеха тя да се скрие от хорските погледи. Много по-лесно е да се справиш с някого, ако е далеч от света.

Но само при положение, че го откриеш.

— Казах ти да стоиш при Ив — заяви Джо Куин, който вече изкачваше стъпалата към него.

— А тя ти каза да не се отделяш от Кеслер.

— Зад мен е.

— А аз съм на сто метра от лабораторията.

— Сто метра отклонение.

— Трябваше да проведе няколко телефонни разговора и изглежда Ив не искаше да ѝ се пречкам. — Време беше да опита да прокара мост над пропастта. — Не ми заповядвай. Двамата действаме в екип и аз ще направя всичко, което мога, но ще работя с теб, а не за теб, Куин.

Джо изви устни.

— И не срещу мен? Какво точно ѝ каза за мен?

— Каквото трябваше, за да си защитя позицията. Уверявам те, че беше само истината.

— Според определението на Джон Логан.

Той кимна.

— Мисля, че знаеш какво съм ѝ казал. Същото, което ти си крил грижливо в продължение на години.

— Майната ти!

— Имах право да се защитя. Ти стана доста заплашителен. Защо не се споразумеем. Съгласяваш се да работиш доброволно, макар и не приятелски, с мен, а аз преставам да намесвам твоята особа в разговорите си с Ив.

Куин го гледа известно време.

— Да ти го начукам!

И, като мина покрай него, се запъти към сградата.

Логан изпусна въздуха, който бе задържал несъзнателно в дробовете си. Неведнъж му се бе налагало да се изправя срещу доста опасни мъже, но Куин бе друга категория. Учудваше се, че Ив не го бе осъзнала.

Може би не беше чак толкова странно. За нея Куин беше защитникът, човекът, който някога я бе спасил и сега продължаваше да я подкрепя.

---

[1] Мол — огромна покрита търговска площ. — Б.пр. ↑

[2] В САЩ и Канада той се празнува през първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Кенесо Стейт Юнивърсити
1:05 часа сутринта

— Как върви? — попита Логан и клекна край стола на Ив. — Имаш ли свободна минутка?

— Не, дори секунда. Отне ми цяла вечност, докато инсталирам тази апаратура. — Намести телевизионния монитор. — Току-що започнах по същество.

— Маргарет се обади от Лейниър. Имам телефонния им номер. Реших, че ще искаш да се чуеш с майка си.

— Защо не ми каза? Разбира се, че искам.

Джон набра номера и ѝ подаде телефона.

— Как си, мамо?

— Уморена. Притеснявам се за теб. Дяволите да го вземат, притеснявам се и за себе си. Иначе съм в страхотна форма. Кога ще свърши всичко това, Ив?

— Де да знаех — отвърна младата жена и побърза да смени темата. — Как е вилата?

— Приятна. До самата вода. Страхотна гледка.

Тонът ѝ обаче не показваше, че се наслаждава истински на вилата, нито на гледката. И кой можеше да я вини? Ив бе прекъснала грубо начина ѝ на живот и я бе отделила от приятната удобна ниша, която си бе създала.

— Опитай да се възползваш от престоя си там и се отпусни. Имаш ли книги за четене?

— Маргарет донесе няколко романа, но нали знаеш, че не чета много. Има голям телевизор. — Настъпи кратка пауза. — Мислиш ли, че мога да се обадя на Рон? Няма да му казвам къде съм.

— Не, не го прави. Ще се опитам да те измъкна оттам до няколко дни.

— О'кей. Изглежда се чувствам самотна. Но ще се оправя. А ти се грижи за себе си.

— Ще се грижа. Лека нощ, мамо. Ще ти се обаждам всеки ден.
— Подаде телефона на Логан. — Благодаря. Вече се чувствам малко по-добре.

— Това бе целта. Как е тя?

— Депресирана. Искане обратен досегашния живот. — Отправи невидещ поглед към монитора. — Тя заслужава нещо по-добро. Цялото й детство и младост са били много тежки и сега като че ли щастието най-сетне й се усмихва. Срецна човек, на когото държи. Мама винаги е имала нужда от хора край себе си.

— А ти?

Младата жена сви рамене.

— Струва ми се, че не съм се замисляла. Винаги съм имала прекалено много работа.

— Винаги?

— Не винаги. Не и когато Бони... — Обърна се към Логан. — Отново започваш да се ровиш в миналото ми, Логан.

— Извинявай. Просто искам да разбера кое е важното за теб в живота. — Взря се в черепа върху поставката. — Освен, че си обсебена от тези приятели, които вече не са тук. Ти май не си създавала близост след убийството на дъщеря ти?

— Бях заета.

— И не желаеш да се сближаваш повече с никого, за да не бъдеш наранена?

— Да не би да очакваш да възкликна, удивена от пронизателността ти? Напълно съзнавам, че избягвам нови връзки, както и причината за това.

— Разбира се. Ти си блестяща жена. Защо тогава не направиш нещо по този въпрос?

— Може би не искам.

— Не искаш да живееш един по-пълнен и по-богат живот?

— Нямам представа доколко пълен и богат е животът ми, сравнен с онова, в което се бе превърнал. Бях изгубена. Давех се в мъката, но успях да изплувам. Това ми е достатъчно, Логан.

— Не е достатъчно. Време е да продължиш нататък.

Ив поклати глава.

— Ти не разбираш.

— Опитвам се.

— Защо?

— Харесваш ми.

Тя се взря в лицето му.

— Какво си намислил, Логан?

— Нямам определен план. Просто аз си създавам нови приятели... дори с риск да ги изгубя. Харесвам те и ти се възхищавам. Реших, че трябва да ти го кажа.

— Преди да започнеш да ме използваш отново?

— Да.

— Наистина си невероятен. — Младата жена измести отново поглед към монитора. — Да не би да очакваш да ти кажа, че ти прощавам всичко?

— Не, казах ти, нямам план. Вече сме минали този стадий. Просто за разнообразие реших да бъда откровен с теб. Съжалявам, че те разстроих. — Изправи се. — По-добре да те оставя да работиш.

— Точно така.

— Мислех, че си успяла да свършиш повече работа. Ив изпита облекчение, че странният миг на разкрития и интимност бе отлетял и възискателната природа на Логан се бе върнала. Той имаше право. Беше я разстроил.

— Отне ми повече време изчистването на Бен. — Погледна към Кеслер, седнал на масата в другия край на лабораторията. — Гари не остана доволен. Няма търпение да се хване на работа, а черепът ми е нужен все още за сравненията.

— А онези снимки в „Барет Хаус“?

— Презастраховка.

— Колко време ще отнемат съпоставянията? Това място е малко открито. Искате ми се да се махнем оттук.

— Действам възможно най-бързо.

Намести камерата, насочена към черепа на поставката. После леко коригира и втората камера, насочена към една от снимките на Бен Чадборн, които Логан ѝ бе дал в „Барет Хаус“.

— Колко ще продължи това? — настоя Джон.

— Зависи. Досега не съм използвала тази апаратура. Мисля, че успявам да се справя.

— Как работи тя?

— Нямах ли си друга работа?

— Просто се интересувам. Притеснявам ли те?

— Мисля, че не. — Младата жена отново премести леко камерата. — Както виждаш, едната камера е насочена към черепа, а другата — към снимката. Ъгълът и към двете трябва да бъде един и същ. След това камерите се включват към смесителя, който съм свързала с видеото. То показва картините върху монитора. Смесителят може да раздели и екрана, и образите. Линията се мести и показва по-малко от едната и повече — от другата картина. Това се нарича „триене“. Сега обаче трябва да направя фейд.

— Какво?

— Нещо като сън във филм. Нали се сещаш, когато картината се размъти и внезапно прелива в друга? Единият образ се поставя върху другия и тогава уеднаквявам фейда, така че да се виждат едновременно снимката и черепът, сякаш кожата е прозрачна. Това всъщност е съпоставянето.

— Можеш ли да ми го покажеш?

— Ето.

Двата образа се появиха на монитора.

— Защо взе...

— Мълчи!

— Извинявай.

Тя почти не усещаше присъствието му, докато правеше настройките.

Движение.

Прекалено голямо.

Назад.

Наместване.

Отново.

Отново.

И отново.

— Божичко! — възкликна Логан и се наведе напред, вперил поглед в призрачния образ. — Почти нереално.

— Нищо нереално. Това е само средство.

— Мога ли да говоря вече?

— Струва ми се, че точно това правиш.

Младата жена намести отново образите.

— Защо избра снимката, на която Чадборн се усмихва?

— Зъбите. Зъбите рядко са перфектни и всяка челюст има своите несъвършенства. Ако те съвпадат, все едно сме улучили джакпота. Ето защо ми трябваше черепът, преди Гари да започне да вади зъбите.

— И съвпадат ли?

— О, да — отвърна с видимо задоволство Ив. — Съвършено. Не виждаш ли?

— Струва ми се, че съвпадат, но аз не съм специалист. А и този призрачен ефект ми отвлича вниманието.

— Всичко съвпада. Виждаш ли как ухапката на черепа съвпада с линията на устните от снимката? — Потупа носовото отворение. — А това тук има същите размери и форма като носа. Очните ябълки попадат точно в центъра на очните кухини на черепа. Всичко съвпада.

— И какво следва?

— Ще направя няколко копия от този образ върху екрана и ще мина към следващата снимка.

— Но нали съвпадането е абсолютно и не оставя никакво съмнение?

— Ако става дума за обикновен човек. Това обаче е президентът на Съединените щати. Всяка черта трябва да бъде проверена. Ще направя по-ясна странична снимка на ушния канал и на мускулната връзка от страната на...

— Разбирам — рече Логан и протегна ръка, за да спре потока от думи. — Мога ли да помогна?

— Можеш да поговориш с Гари и да го поуспокоиш, докато аз привърша. Очаквам всеки момент да се нахвърли отгоре ми.

— Слушам и изпълнявам. — Джон се изправи. — Като че ли тези дни това е единственото, което правя — да успокоявам духовете. Досадно е, когато сам не мога да предприема нищо.

— Предпочитам те така, пасивен — вметна сухо Ив. — Всеки път, когато предприемеш нещо, затъвам още по-дълбоко в подвижните пясъци.

— Не мога да оспорвам.

Логан тръгна към Кеслер.

Младата жена се съсредоточи отново върху екрана. Знаеше, че съпоставянето ще потвърди резултатите, но въпреки това се

вълнуваше. Трябваше да постави още една тухла в стената на доказателствата.

— Почти успяхме, Бен — прошепна тя.

3:55 часа сутринта

Не беше разбрала, кога е заваляло. Сега се бе подпряла на прага на отворената входна врата и наблюдаваше грижливо подрязаните ливади в студентското градче. Стана ѝ приятно да поеме в дробовете си студения влажен въздух.

Би трябвало да бъде уморена, но все още усещаше възбудата от работата по съпоставянето.

— Не трябваше да излизаш. — Джо се бе подпрям на тухлената стена няколко метра по-нататък. — Връщай се вътре.

— Имам нужда да подишам малко чист въздух.

— Свърши ли?

— Свърших съпоставянето. Гари едва сега започна да извлича ДНК. — Погледна дрехите му. — Мокър си.

— Не много. Навесът ме пази. Почти ми е приятно. — Направи гримаса. — Струва ми се, че е започнало да ми пари под краката.

— Забелязах. Но не трябва да обвиняваш Логан. Решението да се заема с тази работа беше мое. Знаех, че има риск. Просто заплащането беше много добро.

— Обзалагам се, че не ти е казал точно колко голям е рискът, преди да те въвлече.

— Въпреки това решението си е мое. — Защо защитаваш Логан? Джо нападаше с пълно право методите му. Самата тя се беше ядосала не по-малко, когато разбра как са я използвали. Затова смени темата. — Късно е. Не трябва да оставаш тук. Даян ще се тревожи.

— Обадих ѝ се.

— Ако си ѝ казал, че си с мен, това няма да намали тревогите ѝ. Със сигурност е гледала новините по Си Ен Ен.

— Не ѝ казах.

— Излъгал си я?

— Не, просто ѝ обясних, че ще работя до късно.

— Почти лъжа. Аз бих се вбесила, ако не си откровен с мен.

— Ти не си Даян. Тя предпочита да не знае, когато се зададе нещо неприятно. Така и не свикна с факта, че е омъжена за ченге. Предпочита да напусна тази работа и да намеря нещо друго, дори и не така престижно.

— Е, не споря, че ситуацията е повече от неприятна, но в едно не съм съгласна с теб; бракът трябва да бъде партньорство и приятелство.

— Има всякакви бракове.

— Но ти и на мен не казваш всичко. — Отмести поглед и се взря в далечината. — Никога не си споменавал, че си убивал човек при изпълнение на дълга си.

— Преживяла си достатъчно насилие. Не ти беше необходимо още.

— Това твое решение ли беше? Също като решението ти да пазиш Даян? Деликатните женички трябва да се държат далеч от всякакви неприятности.

— Дали съм искал да те предпазя? — попита грубо Джо. — По дяволите, да. Но исках също така да предпазя и себе си. Знаех, че ще стане така. Не исках, като ме погледнеш, да виждаш Фрейзър.

— Никога! Познавам те. Сигурна съм, че си направил това, което е трябвало да се направи.

— Тогава се обърни и ме остави да видя лицето ти.

Ив събра сили, обърна се и го погледна.

— Дяволска работа — процеди през зъби Джо.

— Просто трябва да свикна с тази мисъл. Чувствам се така, сякаш не те познавам истински.

— Познаваш ме по-добре от когото и да било, така както и аз те познавам по-добре от всеки друг.

— Защо тогава не ми каза за...

— Добре, ще ти кажа. — Сви ръце в юмруци. — Искаш броя на телата ли? Три. Двама от тях злоупотребяваха с наркотици. Третият просто обичаше да убива и ми напомняше за Фрейзър. Често съм се питал дали това наистина бе случай на самозащита. Може би не исках да рискувам да се измъкне. — Понижи глас. — Никога не съм изгубил и минутка от съня си заради тях. Сега вече имаш ли усещането, че ме познаваш по-добре?

— Джо, не...

— Искаш ли да поговорим и за времето, което прекарах в специалните части? Не, виждам, че не искаш. Трима са ти достатъчни. Не искаш около теб да витае мрачната сянка на един помощник на Черната жътварка. Знаех го.

— Защо не съм чула нищо за тези убийства?

— Защото знаех, че не го желаеш. След Бони ти нито слушаше, нито четеше местните новини. Просто трябваше да взема мерки никой в участъка да не ти го каже. — Взря се в очите ѝ. — Не беше готова да приемеш факта, че аз не съм някой Анди Грифит, крачещ важно по „Мейбъри“. И никак не ми е приятно, че нашият мистър Логан е разбъркал гнездото с осите.

— Не трябваше да го заплашваш.

— Постъпих глупаво. Бях ядосан. — Усмихна се дръзко. — Или може би лъжа сам себе си. Може би го направих нарочно. Нищо чудно вече да ми е било писнало от... Колко дълго, по дяволите, мислиш, че бих могъл да държа всичко в себе си... — Пое си дълбоко въздух. — Не пропилявай онова, което имаме, Ив. От много време сме заедно. Ти ме познаваш.

— Познавам ли те? — прошепна тя.

— О'кей, ще започнем всичко отначало. Ще бъда откровен с теб, дори това да те разкъса на парченца. Доволна ли си? — Извърна се от нея. — Аз не съм доволен. Но какво от това, свикнал съм.

— С какво?

— Това няма да ни отведе никъде. Ще огледам района. — Заслиза по стълбите. — Но не се тревожи, ако открия някой от лошите, ще пипам с меки ръкавици. Не искаш да си цапам повече ръцете с кръв, нали?

Беше ѝ ядосан. Може би имаше право. Той ѝ беше приятел, по-близък от брат, а тя го бе отблъснала. Джо я познаваше прекалено добре.

Тя обаче не го познаваше така добре. Беше си мислила, че го познава, но сега нямаше представа какво ли още бе скривал от нея.

„Признай си, наистина не искаше да знаеш“ — помисли си тя. Полицайте се сблъскваха ежедневно с насилието и, ако се бе замислила, щеше да се сети, че Джо няма как да избяга от него.

„Не исках като ме погледнеш да виждаш Фрейзър.“

Беше го отрекла, но нали точно това бе първата ѝ мисъл, когато бе научила от Логан за ролята на смъртта в миналото на Джо? Не беше логично, не беше справедливо, но фактът си беше факт.

Поредната предизвикана от Логан вълна, която залюляваше живота ѝ.

Не трябваше да мисли за това. Имаше си достатъчно тревоги. Но не беше лесно да не мисли, след като бе разгневила Джо.

Ами ако това не бе само гняв? Ами ако го бе обидила? Джо беше силен, но той също можеше да бъде наранен. Боже, не искаше да му причинява мъка.

Не можеше да се отърве от притеснението, но щеше да го избута в по-далечните кътчета на съзнанието си и по-късно да мисли за последствията. Джо беше от огромно значение за нея. Ако започнеше да се тревожи за него, нямаше да може да свърши нищо друго.

„Връщай се вътре и виж дали можеш да помогнеш на Гари. Свърши с тази работа и се върни към нормалния живот с нормалните проблеми.“

Обърна се и тръгна по коридора към лабораторията.

Кеслер вдигна поглед, когато тя се приближи до него.

— Добре ли си?

— Разбира се. Просто имах нужда от малко свеж въздух. Как върви?

— Не особено окуражително. — Погледна обратно към кътника, който режеше. — Клетникът може да остане без нито един зъб и пак да не получа достатъчно материал. Това е третият.

— Имаш ли нужда от помощта ми?

— И след това да делим славата?

Ив се усмихна.

— Обещавам, че няма да кажа.

— Разбира се. Чувал съм го и преди. Върви си.

— Както искаш. — Тя обаче не помръдна; наблюдаваше го как реже внимателно емайла. — Знаеш ли какво си мислех. След като направиш изследването, може би ще бъде най-добре да отидеш някъде за известно време. Да речем в твоята къща край морето.

— Да не би да опитваш да ми спасиш врата, Дънкан? Изпитваш някаква вина?

— Да.

— Добре. Малко чувство на вина е полезно за душата. — Вгледа се с присвити очи в зъба. — Но не се ласкай с мисълта, че го правя заради теб. Тази работа ще ме превърне в звезда. Винаги съм искал да бъда център на внимание.

— И затова работиш като лъв и живееш като отшелник.

— И кой ми го казва? След още петдесет години и ти вероятно ще живееш в лабораторията си и ще дъвчеш изстинала готова пица.

— И ще лъжа, че искам да стана известна? Ти си просто любопитен.

— Отчасти.

Започна да отваря предпазливо зъба.

— А останалата част?

— Знаеш ли, че прекарах ранното си детство в Мюнхен през трийсетте години?

Младата жена поклати глава и го изгледа с любопитство.

— Никога не си споменава за това.

— Ние говорехме само по работа. Костите, мъртвите... — Намести очилата на носа си. — Майка ми беше еврейка, а баща ми — с добро арийско потекло и връзки високо в правителството. Нацистите опитаха да го принудят да се разведе с нея, но той отказа. Имаше една малка пекарна и в продължение на два месеца всеки ден трябваше да слага нови стъкла, тъй като ги чупеха. Обаче продължаваше да упорства. Една нощ не се прибра от работа. Казаха ни, че го блъснал камион. Изгуби единия си крак и прекара девет месеца в болница. Когато най-сетне се надигна, адът бе започнал. От пекарната нямаше и следа, а нацистите прочистваха евреите. Успяхме да се доберем до Швейцария и оттам — до Америка.

— О, Боже, това е ужасно, Гари. Съжалявам.

— Аз не съжалявах. Бях побеснял от гняв. Наблюдавах как онези мръсници си разиграват коня на свобода и стъпкват всичко, което им се изпречи на пътя. Негодници. Отнемаха онова, заради което си заслужава да се живее. Господи, как мразя насието. — Помълча и кимна към черепа. — Виновните са като проклетите нацисти, които преобърнаха целия скапан свят. Повръща ми се от тях. Този път обаче няма да се измъкнат.

Ив преглътна мъчително; гърлото ѝ се беше свило.

— И още — нищо чудно това да е лебедовата ми песен; искам да я изпея чисто и силно.

— Лебедова песен? Да не възнамеряваш да се пенсионираш?

— Отдавна съм минал възрастта. Аз съм стар човек, Ив.

Ив поклати глава.

— Не и ти, Гари.

Той се засмя.

— Права си. Всеки път, като погледна в огледалото, виждам младия жребец, който бях на двацет. Е, може би с някоя бръчка повече, но често не ги и забелязвам. Също като съпоставянето, което ти правиш. Каквото и да се вижда на повърхността, младежът се спотайва отдолу. Мислиш ли, че всички старчоци се самоаблуждават като мен?

— Не се самоаблуждаваш. Виждаме това, което искаме. Просто имаме определена представа за самите себе си. — Опита се да се усмихне. — И, по дяволите, ти изобщо не си стар и няма да се пенсионираш. Аз имам нужда от теб.

— Вярно е. Нужен е доброжелателен и изключителен мъж, за да може да се справи с твоята твърдоглава природа и многобройни слабости. Може да остана единствено, за да... По дяволите! — Премести встрани зъба. — Още един празен зъб. Върви си. Носиш ми нещастие.

— Е, това вече е научно изказване. — Ив се обърна. — Обади ми се, ако ти дотрябвам.

— Малко е вероятно.

И веднага се надвеси отново над черепа.

— Някакъв напредък? — попита Логан, стана от стола и тръгна към нея.

— Още не.

— В задната стая има кушетка. Защо не дремнеш?

Младата жена поклати глава.

— Трябва да съм тук, в случай че промени намерението си и реши да прибегне до помощта ми. — Седна до Джон и облегна глава назад на стената. — Това е моя отговорност. Аз го замесих в тази история.

— Той като че ли се забавлява — заяви Логан, впери поглед в Кеслер. — По-скоро интелектуално, отколкото емоционално.

— Интелектуално? По дяволите, той мисли, че е Шварцкопф или Елиът Нес, или Ланселот, или... — Пое си дълбоко въздух и продължи разпалено: — По-добре се погрижи да не му се случи нещо, Логан. Трябваше да отида при твоя човек в Дюк. А не да мисля кой ще свърши най-добре работата. Не съобразих изобщо колко опасно може да се окаже това за Гари.

— Получим ли ДНК, ще го скрием някъде извън светлината на прожекторите.

— Както скри майка ми ли?

— Казах ти, че е в безопасност, Ив. Нали говори с нея.

— Не е в безопасност. Няма да бъде в безопасност, преди това да е приключило.

Никой от тях нямаше да бъде в безопасност. Джо, Гари и майка й бяха оплетени в мрежата благодарение на Ив.

— Добре де, не е в пълна безопасност, както би ми се искало — призна Джон. — Но това е най-доброто, което мога да направя в момента. — Замълча. — Кеслер май те е разтревожил. За какво ти говори?

„За нацисти, лебедови песни и един младеж в огледалото.“

— За нищо. Нищо важно.

Това беше лъжа. Животът на Гари беше важен. Фактът, че никога не бе чувала почти нищо за миналото му, беше важен. Нощ на разкритията, помисли си уморено младата жена. Логан, Джо, а сега и Гари. Затвори очи.

— Само го запази жив и здрав, о'кей?

Белият дом

7:20 часа

— Кеслер — произнесе Лайза в мига, в който Тимуик вдигна телефона. — Провери Кеслер в Емъри.

— Знам си работата, Лайза. Той също е в списъка ми.

— Тогава го премести някъде по-нагоре. Дънкан е работила с него няколко пъти.

— Тя е работила и с други. — Чу го да прелиства някакви страници. — А с него — преди повече от две години.

— Той обаче е първият антрополог. Двамата си имат своята обща история. Това със сигурност значи нещо за нея.

— Защо тогава не са работили заедно напоследък? Логан претърси Крофорд в...

— Появявали ли са се в Дюк?

— Не, но още е рано.

— Рано? Вече трябваше да си ги хванал. Времето не чака. Постави Кеслер на първо място в списъка.

Затвори телефона.

Не трябваше да бъде толкова остра; не беше разумно. Колкото по се отчайваше Тимуик, толкова по се сърдеше и толкова повече опитваше да се налага. Но, за Бога, как бе възможно един интелигентен човек да има толкова бедно въображение? Не виждаше ли, че ключът бе Дънкан, а не Логан?

Пое си дълбоко въздух и опита да се овладее. Не трябваше да се паникьосва. Не трябваше да губи самоконтрол. Проблемът всъщност включваше две точки. Първо, трябваше да си върне черепа на Бен; всички доказателства не струваха и пет пари без него. Второ, Логан и Дънкан трябваше да бъдат елиминирани. А Тимуик не правеше нито едното, нито другото. Беше разбрала, че той е слабото място, откакто бе допуснал онази грешка с Донели; затова бе обмислила алтернативни планове, които да пусне в действие при краен случай.

Моментът беше настъпил. Колкото повече време минаваше, толкова по-голяма ставаше опасността. Трябваше окончателно да вземе нещата в свои ръце.

Как бе стигнала дотук? Никога не бе искала да се случва подобно нещо. Не беше справедливо.

Но всеизвестен факт бе, че светът не е справедлив. Човек просто трябваше да прави това, което се налага. Вече нямаше как да върне стореното през онзи ден, така че само трябваше да запази себе си и всичко, което бе постигнала.

Отвори телефонното си тефтерче и набра номера, който Тимуик й бе дал преди три седмици. Вдигнаха на третото позвъняване.

— Мистър Фиске? Никога досега не сме разговаряли, но мисля, че е време да го направим.

ГЛАВА 16

Кенесо Стейт Юнивърсити
11:50 часа

— Хванах го! — Ив стисна още по-здраво термосната кутия, в която бе поставено шишенцето с ДНК. — А сега да се махаме оттук. Не можем да си позволим да се бавим повече.

— Достатъчно ли е? — попита Логан.

— Точно. — Обърна се към Кеслер. — Къде предлагаш да го отнесем, Гари?

— Едва ли бихте желали да рискувате да се появите в някой от известните центрове?

Младата жена поклати глава.

— Но искате място с бляскави препоръки?

Ив кимна.

— Дънкан, ти си невероятно взискателна жена. И освен това си голяма късметлийка, че аз самият съм толкова невероятен, та да отговарям на абсурдните ти изисквания. — Понижи театрално глас. — Познавам един човек.

— Не искам човек. Искам лаборатория.

— Ще се задоволиш с Крис Телър.

— И кой е този Крис Телър?

— Мой бивш студент, получил стипендията „Макартър“. Блестяща личност. Прави изследвания върху медицинската страна на ДНК, но тъй като трябва и да се храни, миналата година отвори малка лаборатория в Бейнбридж, Джорджия. Регистрирана е като център за медицински, а не за съдебни изследвания.

— Звучи добре.

— Безупречно е. Човек ще рече, че цял живот съм се занимавал с конспирация. Крис приема поръчки за определяне профила на ДНК само когато трябва да си плати сметките, но е абсолютно акуратен.

Трябва ни резултат още от първия опит. Не знам дали ще мога да извлека повече ДНК от черепа.

Ив кимна замислено.

— Бейнбридж, о'кей. Ще го отнеса там и ще...

Гари тръсна глава.

— Аз ще го направя. Каза, че трябва да бързате. А и на мен той ще се съгласи да помогне като на колега.

— Но аз ще отида с Джо. Телър не може да откаже на полицията.

— Може, ако в момента се е заровил в някакво изследване и не иска да го прекъсва. Просто ще препоръча на Куин да отиде другаде. Можем да разчитаме на по-голяма отзивчивост, ако съм и аз.

— Твоята работа е свършена — настоя Ив. — Време е да отидеш някъде край морето и да си починеш за известно време. Не мога да искам от теб да правиш каквото и да било повече, Гари.

— Не съм те чул да искаш, но аз решавам кога съм си свършил работата. Да не би да се опитваш да ме минеш?

— Опитвам се да те запазя жив.

Кеслер взе от ръцете й термосната кутия и тръгна към вратата.

— Трябва да се отбия у нас, за да взема дрехи и някои вещи.

— Гари, това е лудост! Остави ме...

— Искаш ли да ми помогнеш? Иди да намериш ДНК, която Телър да сравни с нашата ДНК. — Отвори вратата. — Ако желаеш да ме следваш до Бейнбридж, тръгвай веднага. Аз отговарям за тази ДНК, Ив.

— Гари, послушай...

Той вече бе излязъл от лабораторията и Ив забърза след него.

— Какво става? — намеси се Джо. — Къде отива той?

— В някаква лаборатория за изследване на ДНК в Бейнбридж. Успя да извлече ДНК от черепа. Казах му, че аз ще се заема отук нататък, но той държи да действа лично.

— Твърдоглавец. — Куин заслиза по стълбите. — Аз ще го направя, Ив.

— Не — изникна и Логан. — С Ив ще последваме Кеслер до Бейнбридж. Ти отиваш при сестрата на Чадборн, Милисънт Бабкок.

— Предполагам, че ще искаш материал за сравнението на ДНК?

— Да, но дори да съвпада с този от черепа, ще бъде само индикация, не и доказателство в съда. Ще имаме нужда и от ДНК,

извлечена директно от Бен Чадборн. Двамата със сестра си са били много близки. Той е отседнал многократно в дома ѝ по време на предизборната си кампания и сигурно ѝ е изпращал картички за рождени дни. Върху пликовете несъмнено са се запазили следи от слюнката му. Или, ако е оставил дрехи в къщата ѝ, по тях може все още да има някой косъм.

— А как, според теб, ще се добера до тези малки спомени?

— Ти решаваш.

— Къде живее сестрата на Чадборн?

— Ричмънд, Вирджиния.

— Както виждам, изобщо не се опитваш да ме изтласкаш от сцената.

— Този път не. Имаме нужда от ДНК за сравнение. Колкото по-бързо я получим, толкова по-скоро ще свърши всичко това.

Куин се поколеба и заяви:

— О'кей. ДНК на Чадборн и на сестра му. Какво ще ви трябва от нея? Кръв?

— Засега слюнката ще свърши работа — намеси се Ив. — Но материалът трябва да бъде замразен и изпратен веднага.

— Аз лично ще го донеса. — Джо погледна към Логан. — Предполагам, не знаеш дали пуши?

Джон поклати глава.

— Съжалявам.

В отговор Куин сви рамене.

— Слюнката не е проблем. Ако не пуши, вероятно пие кафе. Сега цялата нация е пристрастена към него. Проблемът ще бъде ДНК на Чадборн. Писмата действително са най-вероятният източник, но как, по дяволите, ще се добера... — Заслиза по стълбите. — Ще намеря начин. Ще бъда отново по петите ти, преди да си разбрал. Ти само се грижи за Ив, докато се върна, Логан.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Ив. — Последвай Гари до дома му и ни изчакай там. Трябва да опаковам черепа на Бен и моите документи, а не искам да го оставяме сам. — Погледът ѝ беше вперен в Кеслер, който тъкмо се качваше в колата си. — Погрижи се за него, Джо.

— И се опитай да го убедиш да се отбие в кантората на някой адвокат и да се подпише пред свидетели под показанията си.

Младата жена се обърна към Джон.

Той сви рамене.

— Съжалявам за безсърдечието си, но трябва да се подсигуририм с доказателства, в случай че стане нещо.

„В случай че убият Гари“ — помисли си Ив и изведнъж ѝ се догади.

— Ще осигуря и свидетелските показания, и проклетите материали с ДНК. — Джо вече бързаше след Кеслер. — А ти отведи Ив оттук и я дръж по-далеч от хорските погледи, Логан.

— Смятай, че е направено. — Логан я хвана за лакътя и я помъкна обратно в сградата. — За мен няма да бъде проблем да изпълня тази заповед.

В лабораторията той опакова черепа, докато Ив прибираше снимките и принтерните изображения.

— Няма самолет до Бейнбридж. Ще трябва да се придвижим дотам с кола.

— Така е по-безопасно. — Запъти се към вратата. — Готова ли си?

Логан бе тръгнал и тя трябваше да избира: или да го последва незабавно, или да бъде оставена тук.

Нямаше намерение да допуска последното.

— Защо не опиташ да поспиш? — предложи Логан. — Работила си цяла нощ. Обещавам, че няма да катурна автомобила в някоя канавка.

— Не искам да спя. Пътуваме от доста време. Почти се стъмни. Не трябваше ли вече да сме пристигнали?

— Още около час.

Един час беше прекалено дълго, когато не можеш да си намериш място от безпокойство.

— Чувал ли си се с Гил?

— Снощи. Засега няма никакъв напредък. Трудно човек се доближава до Мейрън. Сигурен съм, че в момента е доста зает с работата върху моето тяло.

— Изобщо не е смешно.

— Но по-добре да се посмееш.

— Защо?

— Така човек си запазва здравия разум.

— Ще гласувам за това. — Ив впери поглед във фаровете на колата на Гари пред тях. — От личен опит ли говориш? Колко близко си бил до ръба на пропастта, Логан?

— Достатъчно.

— Не! — Обърна се с лице към него. — Не ми пробутвай подобни глупости, за да се измъкнеш. Не е честно. Кажи ми. Вече знаеш всичко за мен.

— Съмнявам се. Ти си жена с много лица. Няма да се изненадам, ако си запазила някоя друга тайна за себе си.

— Кажи ми!

— Какво искаш да знаеш?

— Ръба на пропастта.

— А, искаш да видиш белезите ми.

— Ти видя моите.

Джон помълча известно време.

— Някога бях женен. По времето, когато живеех в Япония. Във вените ѝ течеше и азиатска, и европейска кръв. Не съм виждал по-красива жена. Казваше се Чен Ли.

— Разведохте ли се?

— Умря от левкемия. — Усмихна се криво. — Това не е като твоята загуба. Тук няма насилие. Исках да разкъсам света на парченца, тъй като не успях да я спася. Бях наперено копеле, убедено, че няма преграда, която да не мога да преодоля. Е, с тази не се справих. Тя умираше в продължение на повече от година и аз само наблюдавах. Този белег достатъчно дълбок ли е?

Ив отмести поглед от лицето му към мрака навън.

— Да.

— Сега познаваш ли ме по-добре?

Тя не отговори.

— Обичаше ли я?

— О, да. Обичах я. — Погледна към нея. — Не трябваше да ме питаш за това. Ти имаш нежно сърце; сега ще ти бъде по-трудно да не ме харесваш, след като разбра, че съм човек като другите.

Това беше истина. Разбирането винаги правеше антагонизма по-труден. Дори сдържаността му разкриваше колко голяма мъка бе преживял.

— Никога не съм се съмнявала...

— Възможно е. Възможно е и да не е така. — Промени темата. — Лабораторията на Телър вероятно няма да е отворена, когато пристигнем в Бейнбридж. Ще трябва да отседнем в хотел и да изчакаме до утре сутринта.

— Не можем ли да му се обадим по телефона? Може би Гари ще успее...

— Кеслер само ще предизвика съмнения, ако опита да упражни натиск върху Телър.

Логан несъмнено имаше право, но, за Бога, как само ѝ се искаше всичко да свърши по-бързо.

— Ти не разбираш. Понякога са нужни седмици, докато се получи окончателен отговор от изследванията. Гари ще помоли Телър да го направи за няколко дена. Частните лаборатории действат по-бързо, тъй като не разчитат на субсидии и всяка минута е важна за тях.

— Дали с помощта на моите презрени пари няма да го убедим да поработи извънредно?

Младата жена поклати глава.

— Доколкото разбрах от описанието на Гари, той е свършен, посветен изцяло на работата си професионалист.

— Това обаче не означава, че не трябва да изплаща ипотека, например. Кеслер смяташе, че Телър най-вероятно е затруднен материално.

Така беше. Може би грешеше тя. Парите бяха способни да отместят планини.

— Нека първо Гари опита да го убеди по своя начин.

— Не се сърди. Просто искам да помогна.

— Знам. И защо да се сърдя? В парите няма нищо лошо.

Той я изгледа изненадано.

— Просто не обичам, когато ги размахват като камшик.

— Но подкупът е в реда на нещата?

— В някои случаи.

Джон се усмихна.

— Като фонд „Адам“?

— По дяволите, да.

— Дори когато те мамех?

— Не, това не беше редно. — Погледна го право в очите. — Но аз ти позволих да го направиш. Не съм глупава. Знаех, че нещо не е наред, но въпреки това реших да рискувам. Не бях като теб... Не се страхувах, че някой ще допусне грешка и ще развали цялата работа. Просто исках парите. Смятах, че ще помогнат, и бях готова да поема риска. Ако не бях тръгнала с теб, нищо от това нямаше да се случи. Сега нямаше да съм загазила толкова и мама щеше да бъде в безопасност. — Сви рамене. — Ще ми се да продължавам да те обвинявам, но всички трябва да поемаме отговорността за своите действия.

— Не бях останал с подобно впечатление — отвърна сухо Джон. — Ти искаше да ми прережеш гърлото, доколкото си спомням.

— Все още има моменти, когато ми се иска да го направя. Не постъпи коректно. Аз обаче също допуснах грешка и трябва да приема този факт. — Загледа се навън през прозореца. — Просто не желая заради моята грешка да пострада още някой.

— Много си великодушна.

— Не съм великодушна — отвърна уморено Ив. — Но се опитвам да видя ясно нещата. Научих отдавна, че е лесно да обвиняваш друг, когато те боли страшно много да обвиниш самия себе си. Но в крайна сметка човек трябва да погледне истината в очите.

Логан замря за момент.

— Бони?

— Бяхме на училищен пикник в съседния парк. Тя поиска да си купи фунийка сладолед от близката сергия. Аз говорех с учителката ѝ и я оставих да отиде сама. Навсякъде около нас имаше родители и деца, а въпросната сергия бе съвсем близо до масата със закуските. Мислех, че е безопасно. А се оказа, че не е.

— За Бога, как това би могло да бъде твоя грешка?

— Трябваше да отида с нея. Фрейзър я уби, защото не се погрижих.

— И през всичките тези години носиш ризата от коприва?

— През главата ти минават какви ли не мисли след такава огромна грешка.

Логан не проговори около минута.

— Защо ми го сподели?

Защо му го беше казала ли? Обикновено избягваше да говори за този ден; споменът бе все още ужасяваща кървяща рана.

— Не знам. Ти ми разказа за твоята съпруга. Аз... Това ти причини мъка... Може би почувствах, че трябва да се реабилитирам.

— Направо вманиачена на тема справедливост!

— Старая се да бъда справедлива. Понякога не се получава. Понякога усещам, че затварям очи и се крия в тъмнината.

— Както направи с Куин?

— Не съм се крила... — Лъжеше. Трябваше да признае, че винаги се бе опитвала умишлено да не вижда всичко в живота на Джо. Образът, който си бе създадала, бе прекалено важен за нея. — Може и да си прав. Но обикновено не го правя.

— Вярвам ти.

Младата жена замълча за момент.

— Какво мислиш за Милисът Бабкок? Дали ще бъде изложена на опасност, ако разберат, че Джо е взел неин материал за ДНК?

— Няма да си помогнат особено, ако ѝ навредят. Чадборн има трима живи първи братовчеди и една леля. Ще стане прекалено подозрително, ако убият всичките. Освен това, най-важното доказателство е материалът с ДНК на самия Чадборн. Вероятно тя е в безопасност.

Вероятно.

Вероятно майка ѝ е в безопасност. Вероятно Гари няма да пострада. Вероятно Милисът Бабкок няма да бъде убита.

Но „вероятно“ не беше „категорично“.

Ив облегна назад глава и затвори очи.

Нека няма повече убийства. Моля те, нека няма повече убийства!

Вашингтон

23:05 часа

— Мистър Фиске? — Лайза Чадборн се приведе към прозореца на колата и се усмихна. — Може ли да вляза? Тук отвън съм прекалено изложена на хорските погледи.

Фиске огледа улицата и сви рамене.

— Струва ми се съвсем безлюдно.

— Именно поради тая причина избрах мястото. Всички държавни офиси наоколо затварят в пет. — Намести се на седалката до шофьора и затвори вратата. — Сигурна съм обаче, че ще разберете защо не мога да поемам излишни рискове. В последно време всички в нашата страна ме познават.

Така беше. Поръбената с кадифе качулка на кафявата ѝ пелерина бе придърпана над лицето, за да го прикрива, но веднага щом я свали, Фиске я позна.

— Това наистина сте вие. Не бях сигурен...

— Но бяхте достатъчно сигурен, за да скочите в първия самолет и да дойдете да се срещнете с мен във Вашингтон.

— Бях любопитен, а и казахте, че ще ми направите предложение, което може да ме заинтригува. Обичам да напредвам.

— И освен това бяхте поласкан, че през главата на Тимуик ще се срещна с вас, за да говорим направо, без посредници?

— Не. — Надутата кучка мислеше, че го е накарала да пребледнее от възторг само защото беше съпруга на президента. — За мен не означавате нищо повече от когото и да било друго. Не аз имам нужда от вас, а вие — от мен. Иначе нямаше да бъдете тук.

Тя се усмихна.

— Имате право. Притежавате уникален талант. Казах на Тимуик, че сте се справили превъзходно с проблема в „Барет Хаус“. — Направи пауза. — Но за нещастие, Тимуик не е така ефективен, а напоследък се изнерви толкова, че не мисли рационално. Започва да ме разочарова. Давахте ли си сметка, че той просто препредаваше моите заповеди?

— Не на президента?

— Определено не на президента. Той не е замесен.

Фиске беше разочарован. Щеше да се гордее много, ако бе свършил някоя работа за най-важния човек в свободния свят.

— В такъв случай би трябвало да искам пари.

— Така ли?

— След като не знае какво вършите, би могъл да бъде потенциална заплаха. Ако е замесен, би ме защитил. Но ти не можеш да направиш абсолютно нищо.

— Ти искаш ли да бъдеш защитаван, Фиске? Прочетох досието ти и не вярвам, че това е сред най-важните за теб неща. Ти си от хората, които разчитат единствено на себе си.

Присви вперените си в лицето ѝ очи. Умна!

— Парите са защита.

— Таксата ти е изумителна. Вероятно си натрупал в някоя швейцарска банка достатъчно пари, за да живееш като крал.

Заслужил съм си ги.

— Разбира се. Просто отбелязвам, че е можело отдавна да се оттеглиш. Защо тогава продължаваш да рискуваш?

— Малко повече пари никога не са излишни.

Лайза поклати глава.

— Харесва ти. Рискът ти харесва. Играта ти харесва. Носи ти огромно задоволство и колкото по-трудна е, толкова повече ти допада. Харесва ти мисълта, че вършиш неща, които никой друг не може да свърши. — Направи отново пауза. — Най-трудното нещо на Земята е да се измъкнеш след убийство, нали? Това е върховното предизвикателство, най-интересната игра.

Боже! Прекалено умна!

— Възможно е.

— Не бъди толкова предпазлив. Всички имаме своите предпочитания. Твоята философия ми се струва напълно разумна и в този случай съвпада съвършено с моите нужди. Точно затова те избрах.

— Ти ли си ме избрала? Тимуик ме избра.

— Тимуик ми даде куп досиета. Аз те избрах, Фиске. Знаех, че точно ти си човекът, който ми е необходим. — Усмихна се. — Както и, че ти си човекът, който има нужда от мен.

— Нямам нужда от никого.

— Разбира се, че имаш. Аз съм тази, която може да усложни играта. Мога да ти предложа предизвикателство, пред което никога досега не си се изправял. Тази идея не ти ли се струва възбуждаща?

Не ѝ отговори.

Лайза се засмя.

— Ясно. Знаех, че ще реагираш така. Вероятно ти е писнало да работиш под заповедите на Тимуик. Ти обичаш дръзките удари — решителни, чисти, разумни. Няма да имаш проблеми с моите заповеди.

Беше готов да се хване на бас, че нямаше да има.

— Тимуик излиза ли от играта?

— Трябва да се върнеш в Атланта и да провериш Кеслер. Не прекъсвай връзката си с Тимуик, но ще се подчиняваш на моите

нареждания и ще отговаряш директно на мен.

— Би ми помогнало да се ориентирам, ако знаех за какво става дума.

Лайза го изгледа.

— Не, няма да ти помогне. На теб не ти пука. Смяташ, че всичките ни сложни машинации са пълни глупости. Просто се стремиш към власт. Цениш властта. Това е част от играта.

Фиске изви устни.

— Мислиш, че ме познаваш толкова добре?

Тя поклати глава.

— Достатъчно добре, за да остана жива и след срещата си с теб.

— Така ли? — Обви длани около шията ѝ. — Замисляла ли си се някога колко трудно би било да убиеш първата дама и да се измъкнеш? Колко приятно би ми било да покажа на онези копелета цялата им глупост?

— Замисляла съм се. — Гледаше го право в очите. — Но тогава ще трябва да бягаш и това ще сложи край на играта. Какво разочарование. А аз мога да я удължа още.

Стисна толкова, колкото да ѝ причини болка, за да я накара да отстъпи.

Лайза не трепна.

— Приготвила съм ти списък. — Гласът ѝ дрезгавееше. — Или, по-скоро, добавка към списъка, който вече си получил.

Натискът му не отслабна.

— Знаех, че си падаш по списъци. Информирах Тимуик. Точно затова той ти даде... — Пое си дълбоко въздух, когато ръцете му я пуснаха. Потърка шията си. — Тимуик каза ли ти за Кеслер?

— Да, но очевидно не смяташе, че е важно. Сандра Дънкан го интересува повече.

— Тя също е важна. Вероятно не след дълго ще ми се наложи да взема решение във връзка с нея, но не искам Кеслер да бъде пренебрегван. Ако не се добереш незабавно до него, той ще направи изследвания върху ДНК. Открий го. Не му давай време да получи резултатите.

— ДНК?

— От черепа. Ти знаеш за него.

Фиске се усмихна.

— Не, ти ще ми кажеш. Какво му е толкова важно на този череп?

— Няма значение. Искам този череп и ти ще ми го доставиш.

— Така ли?

— Надявам се. Аз не съм Тимуик; никога не съм вземала твоите услуги за гарантирани.

Фиске отметна глава.

— Питам се кого ли си убила? Някой любовник? Изнудван?

— Този череп ми е необходим.

— Ти си любителка. Иначе нямаше така да оплетеш конците. Трябваше да оставиш тази работа на специалист.

— Съзнавам грешката си. Точно поради това сега поверявам работата на специалист. — Бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. — Ето. Личният ми цифров телефонен номер е отзад. Освен ако не е спешно, моля те, не опитвай да се свързваш с мен преди седем вечерта.

Фиске сведе поглед към листа.

— Поемаш риск. Отпечатъците ти сигурно са по целия... — Ръкавици. Тя носеше кожени ръкавици. — Предполагам, че не е написан на ръка.

— Компютър. Единствените отпечатъци, които ще намериш по този лист, са твоите собствени. Телефонът ми е на друго име и документацията е погребана толкова дълбоко, че ще ти трябват години, докато я изровиш. — Посегна към дръжката на вратата. — Аз също съм много ефективна, Фиске. Именно затова двамата с теб ще се сработим много добре.

— Не съм казал, че съм съгласен.

— Помисли. — Лайза излезе от автомобила. — Прочети списъка и го обмисли.

— Почакай!

— Трябва да се връщам. Представяш си колко ми е трудно да се измъквам незабелязано.

— Но все пак го направи. Как?

— Разучих всички възможности още през първата седмица от престоя си там. Не исках да се превръщам в затворница.

— И няма да ми кажеш? — Замисли се. — Говори се, че подземен тунел свързва Белия дом с Министерството на финансите.

Кенеди уж го използвал, когато се срещал с Мерилин Монро. По него ли...

— Мислиш ли, че ще ти издам? Несъмнено би погледнал на възможността да се промъкнеш в Белия дом като на върховно постижение. Факторът трудност може да направи толкова привлекателна възможността да ме убиеш, че да не успееш да й устоиш. А аз искам да съсредоточиш усилията си другаде.

Кучка. Фиске се наклони рязко напред.

— В Белия дом по всяко време има поне трийсет и пет секретни агенти и над сто униформени пазачи. Добре е да знаеш, че има начини да ги избегнеш.

Лицето ѝ остана безизразно.

— Цифрата, която предполагаш, е твърде намалена.

— Както каза, сценарият е изключително предизвикателен.

— Не забравяй обаче, че именно аз казвам на Тимуик къде да разполага хората от Тайните служби.

Фиске помълча известно време.

— Не можеш да ме заблудиш. Уплаши се като всички останали. Усетих как подскача сърцето ти под палците ми. И сега си уплашена.

— Така е. Заслужава си да се плашиш за някои неща. Обади ми се.

Тръгна по улицата.

Силна жена. Силна, умна и дръзка. В нея имаше много повече от тези качества, отколкото в Тимуик.

А може би не беше чак толкова умна. Беше стигнала прекалено близо до истината в преценката си за него и това не му допаднаше. Не му допаднаше мисълта, че някой може да предвижда реакциите му при всяка една ситуация. Освен това не беше сигурен дали иска да работи с жена.

„Прочети списъка.“

Беше се досетила колко държи на списъците. Но защо бе решила, че след като прочете нейния списък, ще започне да я цени още повече?

Разгъна листа, приведе се към светлината на контролното табло.

И започна да се смее.

Телефонът звънна тъкмо когато Лайза се канеше да влезе в спалнята.

— О'кей — рече Фиске.

И затвори.

„Човек, който бързо взема решения и си пести думите“ — помисли сухо тя, докато прибираще телефона в дамската си чанта. Тази нощ щеше да се наложи да крие синините по шията си от Кевин, а утре да носи шалче.

— Лайза? — провикна се от спалнята той. — Къде беше?

— Излязох да се поразходя в градината. Имах нужда да подишам чист въздух. — Окачи пелерината в стенния гардероб и грабна един от елегантните си халати за баня. — Сега мисля да си взема горещ душ. Няма да се бавя, Кевин.

— Побързай. Искам да поговорим.

Да поговорят? Божичко, дано да имаше предвид само секс. Да слуша брътвежите на Кевин и да ѝ се налага да вмята подходящи похвали и окуражителни думи, щеше да бъде едно допълнително напрежение. За момент, когато Фиске обхвана шията ѝ, бе помислила, че ще умре. Щеше да ѝ бъде доста трудно да се справя с него.

Но трябваше. „Не мисли за това, колко се уплаши. Тази нощ свърши добра работа. Фиске е твой.“

Застана под горещия душ и остави водата да се стича по тялото ѝ. Господи, колко омърсена се чувстваше. Дори само фактът, че бе стояла в една и съща кола с противния убиец, я караше да се усеща осквернена.

Но тя също бе убиец.

Не като него обаче. Нямахше да позволи да вижда себе си като звяр.

„Не мисли за него.“ Затвори очи и даде команда на мускулите си да се отпуснат. Това беше нейният миг. И искаше да му се наслади. Разполагаше с много малко време за самата себе си. Почти ѝ се искаше да бъде свободна като... Ив Дънкан.

„Какво правиш сега, Ив Дънкан? Така ли ти е трудно, както и на мен?“ Подпря глава на стената и прошепна:

— Къде си, Ив?

Фиске щеше да я открие. Щеше да я убие и Лайза щеше да бъде в безопасност. Защо тази мисъл не ѝ носеше утеха?

— Лайза?

Кевин стоеше пред вратата.

По дяволите, не можеха ли да я оставят за малко на мира?

— Идвам.

Спря душа и избърса сълзите си. Божичко, какво й ставаше? Фиске вероятно я бе разтърсил по-силно, отколкото предполагаше. Нахлузи халата и го закопча догоре, така че да скрие шията си, а след това прокара една-две четки през косите си.

„Усмихни се. Бъди изпълнена с топлота и симпатия. Не му позволявай да види. Не позволявай на никого да види.“ Отвори със замах вратата и целуна Кевин по бузата.

— И така, какво нямаш търпение да ми кажеш?

— Този мотел не е кой знае колко добър. Мисля, че има хлебарки — рече Бони.

Ив се обърна в леглото.

— Трябваше да намерим някое закътано местенце. Но хлебарките нямат значение за теб. Ти си ектоплазма, забрави ли?

Момиченцето се усмихна.

— Всичко, което има значение за теб, е от значение и за мен. Ти винаги си мразила хлебарките. — Намести се на стола до леглото. — Помня как се развика на човека от санитарните служби, тъй като не си беше свършил добре работата и не ни отърва от тях.

Това се бе случило през лятото преди изчезването на Бони.

Усмивката на детето изчезна.

— О, Боже, не исках да ти напомням нищо тъжно.

— Не ти ли е идвало наум, че посещението ти само по себе си ми напомня нещо тъжно?

— Да, но се надявам някой ден да осъзнаеш, че аз съм винаги с теб.

— Не си с мен.

— Защо си причиняваш болка? Просто ме приеми, мамо. Ти свърши добра работа с Бен, но аз си знаех, че ще стане така, още от самото начало.

— През цялото време си била наясно кой е той?

— Не, непрекъснато ти повтарям, че не знам всичко. Само понякога имам усещане за едно или друго.

— Като за хлебарките в тази неугледна хотелска стая? Тук е съвсем безопасно.

Бони се изкиска.

— Нали?

Ив усети, че се усмихва.

— Това беше първата ми мисъл, като влязох. Но ти ми кажи нещо, което не знам. Кажи ми къде се намираш.

Момиченцето пъкна единия крак под себе си.

— Мистър Логан ми харесва. Мисля, че е добър човек.

— Кой е сигурен, че призраците са прави в преценките си?

Бони се усмихна лукаво.

— Прогрес! За първи път признаваш, че може и да не съм плод на твоето въображение.

— Преценката на части от въображението пак е под въпрос.

— Е, твоята преценка също не е точна. Не трябваше да бъдеш толкова груба с Джо.

— Аз не го обвинявам.

— Напротив, обвиняваш го. Заради мен. Но той също е добър човек и е изключително загрижен за теб. Не го пропъждай!

— Много съм уморена, Бони.

— И искаш да си отида?

„Никога. Никога не си отивай.“

— Искам да престанеш да ми четеш лекции.

— О'кей, просто се страхувам да останеш сама. — Усмивката ѝ изчезна. — Опасно е. Страхувам се от лошите неща, които предстоят.

— Какви лоши неща?

Детето поклати глава.

— Мислиш, че можеш да се справиш с всичко, след като преживя случилото се с мен. Може и да е така. Но може и да не е.

— А ако не желая да се справям с каквото и да било — отвърна уморено младата жена. — Ако искам просто да оставя нещата да се развиват от само себе си?

— А на мен ми омръзна да те гледам как ме оплакваш.

— Тогава си отивай и забрави за мен.

— Това не е решение, мамо. Спомените са вечни, също като любовта. Просто искам отново да бъдеш щастлива.

— Аз съм... доволна.

Бони въздъхна.

— Заспивай. Виждам, че няма смисъл да спорим, преди да си готова.

Ив затвори очи.

— Къде си, мъничката ми? Искам да те заведа у дома.

— Аз съм си у дома, мамо. Всеки път, когато съм с теб, съм си у дома.

— Не, имам нужда да...

— Шшшт, заспивай.

— Искам да открия къде се намиращ, за да мога да те върна у дома. Може би тогава няма да ми се явяват тези побъркани сънища.

— Те не са побъркани, нито ти си побъркана. Просто си твърдоглава.

— А ти не си ли?

— Разбира се, че съм, нали съм ти дъщеря. Заспивай, а аз просто ще поседя тук и ще ти правя компания.

— За да не бъда сама ли?

— Да, за да не бъдеш сама.

ГЛАВА 17

*Военноморски медицински център
Бетезда, Мериленд
7:45 часа*

— Аз бързам, Лайза — отвърна Скот Мейрън и стисна несъзнателно слушалката. — За Бога, налага се да внимавам! Смених рентгеновите снимки на зъбите, но няма да е така лесно да подменя материалите с ДНК.

— Но ще го направиш, нали? Трябва да го направиш, Скот!

— Ще го направя — отговори уморено той. — Казах ти, че ще се погрижа за теб.

— Нима мислиш, че се тревожа единствено за себе си? Става дума и за теб. Чувствам се толкова виновна, че те оставих да ми помогнеш. Никой не трябва да го разбере.

— Ти не си виновна. Аз сам се замесих. — Всичко беше започнало преди повече от двайсет години, когато Лайза бе отишла в апартамента му и бяха станали любовници. Тогава тя още не бе омъжена за Бен. Връзката им продължи само една година, но краткотрайността ѝ нямаше значение. Беше обикнал Лайза, откакто се бяха запознали през първата година на следването в Станфорд. И продължаваше да я обича, въпреки кошмара, който бе донесла в живота му. — Всичко ще бъде наред.

— Знам. Ти никога не си ме предавал.

— И никога няма да те предам.

— Уведоми ме, щом приключиш. — Замълча за момент. — Много съм ти благодарна, Скот. Не знам как бих могла да ти се отплатя.

— Не съм искал да ми се отплащаш.

Лайза обаче се бе погрижила той да спечели от смъртта на Бен — почести, слава, пари. Но те не бяха достатъчно. След като приключеше мандата и напуснеше Белия дом, той щеше да се погрижи тя да отиде

при него, както трябваше да направи още преди толкова години. Лайза не си даваше сметка, че сега двамата бяха свързани още по-силно, отколкото когато и да било.

— Не знам какво щях да правя без теб, Скот.

Лайза в леглото му. Лайза, която се смее на неговите шеги. Лайза със сълзи в очите, когато му съобщава, че ще се омъжи за Бен.

— Ще те уведомя, ако имам новини.

— Довиждане, Скот.

Затвори.

— Д-р Мейрън?

Обърна се. Пред него стоеше млад червенокос мъж с униформа на санитар.

— Да? Търси ли ме някой?

— Аз поне не знам. — Младият човек влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. — Казвам се Гил Прайс. Искам да поговорим.

Бейнбридж

8:40 часа

Лабораторията на Крис Телър се намиреше в малка постройка в околностите на Бейнбридж. Облицованите ѝ с дърво стени бяха покрити с бръшлян и приличаше на студентско общежитие в Йейл. Дори табелката беше толкова малка, че Ив щеше да я подмине, ако не я водеше Кеслер.

— Това ли е домът на последната дума на техниката и науката?
— прошепна Логан.

— Нещата не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Гари му вярва, значи мога да му вярвам и аз. — Паркира и зачака. Когато старият учен излезе от колата си и тръгна към нея, тя попита:

— Искаш ли да дойдем с теб, Гари?

— Ако целта ви е да проиграете шансовете ми — отвърна сухо той. — Това може да е малък южняшки град, но има телевизори и вестници. Стойте тук. Може да се забавя малко.

Проследи го с поглед. Походката му беше стабилна, енергична... на млад човек. Айвънхоу, който се спуска наред мелето срещу Черния рицар, помисли си с възхищение младата жена.

— Спокойно. — Логан отдели внимателно вкопчените ѝ в кормилото пръсти. — Най-лошото, което може да му се случи тук, е да му откажат.

— Не трябваше да му позволяваме да идва.

— Съмнявам се, че можехме да го спрем. — Джон се облегна назад. — Какво представлява този процес? Каза, че можел да отнеме дни дори ако Кеслер успеел да убеди приятеля си да го ускори. Защо идентифицирането на ДНК отнема толкова време?

— Заради радиоактивната проба.

— Проба?

Ив повдигна вежди въпросително.

— Да ми отвлечеш вниманието ли се опитваш, Логан?

— Да, този проблем наистина не ми е познат. — Сви рамене. — Освен онова, което научих по време на процеса на О. Джей. Симпсън. Но не може да се каже, че там нещата бяха ясни и безпристрастни.

— Веригата от ДНК, която взехме от Бен, ще бъде разтворена в ензими, насочени срещу определени нейни точки. Така се насича на части. Малко количество ДНК се поставя в специално желе и след това през него се пропуска електричество. Електрическият заряд привлича фрагментите и ги нарежда по дължина и тежест.

— И къде е мястото на пробата?

— Фрагментите се преместват върху пластмасова мембрана и там се прилага радиоактивната проба. Тя търси и отбелязва специфични точки на ДНК. Поставя се филм за рентгенови лъчи и се оставя няколко дена, докато се прояви. Тогава ДНК се появява във вид на тъмни ленти върху филма.

— И това ли е отпечатъкът на ДНК?

Младата жена кимна.

— Това е профилът, очертанието ѝ. Шансът някой друг да има същия профил е едно на един милион.

— И няма ли никакъв начин да се ускори пробата?

— Напоследък чувам за един метод. Наричат го хемилуминисценция. Радиоактивната проба е заместена от химически активирана. Тя влиза в контакт с химически реактиви, които започват да изпускат светлина под формата на фотони.

— Какво представляват фотоните?

— Частици. Всяка част от радиоактивния филм, до която достигнат, се осветява и резултатът е същите тъмни ленти ДНК, които виждаме благодарение на радиоактивното изследване. Повечето големи лаборатории започнаха да използват хемилуминисценцията, но не знам дали това важи и за тази. Гари ще ни каже. Стискай палци.

— Надявах се...

— Казах ти, че няма да стане за една нощ.

— Няколко дена...

— Престани да го повтаряш. Знаем, че не разполагаме с много време. Може би Гари ще ни донесе добри новини.

— Надявам се. — Джон замълча за момент. — Отново си се вкопчила в кормилото.

Ив отпусна ръце.

— И ти не ми помагаш.

— Опитвам се — отвърна тихо той. — Ще направя всичко, което мога. Искаш ли да отида в лабораторията и да изпратя Кеслер да си върви? Аз ще се заема. По дяволите, ръцете ме сърбят да направя нещо, каквото и да е. Писна ми да вися отстрани и да оставям другите да рискуват.

О, Боже, още един Айвънхоу. Никога не бе помисляла подобно нещо за Логан. Но след като бе преживял едногодишната агония да наблюдава безпомощно как умира съпругата му. А той не беше от хората, които биха приели или биха се примирили лесно с поражението.

— Е?

Логан опитваше да скрие нетърпението си, обаче под студената непреклонна външност се криеше желанието да счупи нещо.

— Да не си посмял! Нямам желание да свърша в затвор или в лудница само защото ти си се отегчил и искаш да пуснеш на воля неандерталските си инстинкти.

Видя разочарованието му, макар той да сви философски рамене.

— Не вярвам, че неандерталците са изпитвали някога отегчение. Мозъците им са били прекалено слабо развити, продължителността на живота — твърде кратка, а през по-голямата част от времето си просто са се борели да оцелеят.

— Сравнението е доста точно.

Той направи физиономия.

— Уф! В коя му част?

Не беше неандерталец. Беше умен и обаятелен и малко по малко Ив се убеждаваше, че кодексът, който ръководи живота му, е също толкова категоричен, колкото и нейният собствен. Отмести погледа си от лицето му.

— Тогава ми каза истината, нали? Действително не е било по политически причини. Правиш това, защото смяташ, че така спасяваш света.

— Не, по дяволите. Правя го, защото съществува опасност небето да се сгромоляса и не искам, като погледна назад, да знам, че съм можел да го предотвратя, но вместо това съм стоял в страни и съм наблюдавал. — Обхвана брадичката ѝ в дланта си и завъртя главата ѝ към себе си, за да я гледа право в очите. — Бих се чувствал отговорен. Също като теб, Ив.

— Риза от коприва? — промълви тя.

— Не вярвам в тях. Правиш каквото можеш и след това продължаваш нататък.

Докосването му я смути. Думите, начинът, по който мислеше... Той целият беше смуцаващ. Младата жена се извърна към прозореца.

— Или се научаваш да живееш с риза от коприва.

— Това е неприемливо решение — отвърна рязко той. — Изборът точно на тази професия е възможно най-лошото нещо, което си можела да направиш. Защо някой не те спря? Защо Куин не те задържа на онзи остров, докато се справиш и споменът избледнее малко?

Изгледа го изумена. Той се заблуждаваше. Той не можеше да разбере.

— Защото знаеше, че само така ще оцелея.

— Това оцеляване ли го наричаш? Ти си работохоличка, нямаш личен живот, не съм виждал по-неусмирима жена от теб. Ти имаш нужда...

— Успокой топката, Логан.

— Защо, по дяволите, да я успо... — Джон спря рязко и си пое дълбоко въздух. — О'кей, спирам да говоря на тази тема. Не е моя работа, нали така?

— Точно.

— Защо тогава ми се струва, че това ме засяга?

— Свикнал си да управляваш и да ръководиш.

— Да, вероятно. — Измъкна телефона от джоба си. — Организационните ми инстинкти. Когато забележа разсипия, се спускам с главата напред и се опитвам да поправа нещата. — Започна да натиска грубо цифрите. — Но, Бога ми, същото го виждам и при теб.

— Животът ми не е пропилян. Тъкмо обратното. На кого звъниш?

— На Гил.

— Сега? Защо?

— Крайно време е да разбере какво става. А и в момента имам нужда да си отвлека вниманието с нещо.

Тя също изпитваше необходимост да се разсее малко. Последните няколко минути бяха прекалено напрегнати и тревожни, а животът ѝ в момента действително бе пълен хаос.

— Какво става? — попита в слушалката Логан. — Защо, по дяволите, не се свърза досега с мен, Гил? Да, кисел съм. — Заслуша се за момент. — Не ставай глупав. Може да е капан. Мейрън вече е убил един човек.

Ив настръхна.

— Не го прави! — Заслуша се отново. — Да, тук е. Не, няма да те оставя да говориш с нея. Говори с мен.

Младата жена протегна ръка.

Джон изруга под нос и ѝ подаде телефона.

— Идиот!

— Чух го — рече Гил. — Джон е малко избухлив, а? Точно затова поисках да говоря с теб. Наистина нямам нужда да ми крещят в състоянието, в което съм.

— И какво е то?

— Ходя по въже. Мейрън не е никак лесен.

— Разговаря ли с него?

— Той отрече всичко и се престори, че няма представа за какво говоря.

— Логична реакция. Не мислех, че от това ще излезе нещо.

— Аз обаче мисля, че излезе. Уцелих точно в десетката. Мейрън не повика охраната на болницата. Това е добър знак. Казах му да помисли и да се срещне с мен на река Потомак. Тази вечер в единайсет.

— Той няма да дойде. Ще се обади на Лайза Чадборн и заедно ще ти поставят капан.

— Може би.

— Така е. — Стисна несъзнателно телефона. — С Логан ми казахте, че най-вероятно Лайза го е убедила да убие заради нея. Как тогава Мейрън ще повярва, че тя иска да го предаде?

— Той е много умен. Не е лесно да го заблудиш. Едва ли ѝ е позволил да го убеди да убие Чадборн. Струва ми се, че мога да го уговоря да скъса всякакви връзки с миналото и да се махне оттук, преди да се е превърнал в история.

— Не се срещай с него, Гил.

— Трябва! Успее ли с Мейрън, Лайза Чадборн ни е в кърпа вързана. Ще ви уведомя как върви.

Затвори.

Ив подаде телефона обратно на Логан.

— Ще го направи.

— Идиот — процеди през зъби Джон.

— Ти каза, че е професионалист.

— Но никога не съм казал, че преценките му са безпогрешни.

Мейрън нямаше да предаде Лайза Чадборн, освен ако влиянието ѝ над него бе отслабнало. А тя никога нямаше да позволи подобно нещо.

Освен ако сама не разрушеше връзката помежду им.

— Ще се разгневи.

— Какво?

— Лайза Чадборн. Предполагам, че гледа на Мейрън като на своя собственост. Ще се ядоса, че се опитваме да ѝ го отнемем.

— Не звучи особено разумно да изпитва подобни собственически чувства към човек, от когото смята да се отърве.

— Кой казва, че винаги е разумна? И тя има емоции като всички други. Нервите ѝ ще се опънат и може би дори ще изпадне в паника, като разбере, че сме се доближили толкова. Това ще бъде истинска изненада за нея. Със сигурност не е предполагала, че ще направим тази връзка.

— Гил може да е прав. Не е изключено Мейрън да не ѝ каже.

— Не го вярваш.

Джон поклати глава.

— Какво ще правим в такъв случай?

— Ти ще чакаш тук с Кеслер. Аз летя до Вашингтон и отивам с Гил на срещата.

— Може да те познаят.

— Остави това.

— Или да те уловят в същия капан.

— Разбрахме се. — Излезе, заобиколи автомобила и застана до шофьорското място. — Колата ще ми трябва. Ще карам до най-близкото летище и оттам се мятам на първия самолет. Ти се връщаш в мотела с Гари.

Ив се измъкна бавно и извади чантата с Бен от задната седалка.

— Ами резултатите от изследването?

— Ти ще ги вземеш. Каза, че можело да отнеме дни. — Намести се зад кормилото. — Така или иначе тук не мога да помогна с нищо.

Искаше ѝ се да го удари.

— Телефонирай ми и ме дръж в течение. — Отвори вратата на волвото на Гари. — Стига да си жив, за да го направиш.

— Ще бъда жив. — Джон запали мотора. — Утре се връщам. Ти би трябвало да се пазиш. — Намръщи се. — „Би трябвало“ не е достатъчно. Не мога да поема подобен риск. Ще се обадя на Кеслер от летището и ще го накарам да плати на някой от охраната на Телър, за да дойде с теб в мотела, докато се върна.

— И как ще обясни това?

— Досега Кеслер прояви изключителна изобретателност. Нека той си поблъска главата над този въпрос.

— Тимуик вероятно все още виси край Дюк. Това място наистина е далеч от отгъпканите пътища към всички известни съдебни лаборатории.

Само дето вече не беше сигурна, че отвличането на вниманието с Дюк е свършило някаква работа. Лайза Чадборн нямаше да се съсредоточи изцяло върху Логан: прекалено много уважаваше жените, за да го направи.

— Охрана, паркирала пред мотела, няма да навреди. Непременно си заключвай вратата — рече Логан. — И ми се обади, ако забележиш нещо подозрително. Каквото и да е.

— Ще внимавам.

Джон се поколеба.

— Трябва да вървя, Ив. Гил ми е приятел, а аз го замесих във всичко това.

Младата жена влезе във волвото и постави чантата с Бен на пода.

— Тогава върви. — Изглежда го студено. — На мен не си ми нужен, Логан. Никога не си ми бил нужен. Ще се справя сама.

— Дръж черепа винаги до себе си.

— Виждал ли си ме някога да го оставям? — Усмихна се горчиво. — Знам кое е важно.

— Това не е вярно. Само дето...

— Върви! — Махна с ръка, за да го пропъди. — Върви да помагаш на Гил. Върви да вършиш каквото трябва.

— Защо, по дяволите, си такава... Мислех, че харесваш Гил.

— Харесвам го и искам да бъде в безопасност. — Но не искаше Логан да умре, а колкото повече мислеше за Лайза Чадборн, толкова повече се плашеше. — Не споря. Знам, че няма никакъв смисъл. Довиждане, Логан.

Той все още се колебаеше.

— Довиждане, Логан.

Джон изруга нещо под мустак и започна да маневрира из паркинга. След минута от него вече нямаше и следа.

Беше сама.

„Не е хубаво да оставаш сама, мамо.“

Беше свикнала със самотата. Когато вратата се затвори и ни отдели от света, нима всички не оставаме сами?

Странното бе, че сега се чувстваше по-самотна от всякога.

— Къде е Логан?

Обърна се и видя, че Гари стоеше до колата.

— Тръгна на север. Гил Прайс имаше нужда от него. Какво стана?

— Една добра и една лоша новина. Добрата е, че Крис е възприел метода на хемилуминисценцията. Биха могли още днес да ми направят профил на ДНК.

— А лошата?

— Отказа ми. Бил прекалено зает. — Протегна напред длан. — Знам, знам. Не е нужно да го казваш. Ще го направи. Просто трябва да бъда малко по-настойчив. Няма да бъде обаче днес. Може би утре.

Реших да изляза, за да ти докладвам. — Хвърли й ключовете си и тръгна обратно към лабораторията. — Връщай се в мотела. Вероятно ще остана тук до късно. Ще взема такси.

Не искаше да се връща в мотела. Искаше да отиде в лабораторията и да помогне. Искаше да върши нещо.

И да провали всичко, което се опитваше да направи Гари.

Бездейното седене и чакане обаче я изнервяше силно. Почти изпитваше симпатия към Гари и Логан, които използваша възможността да предприемат нещо, дори и не най-разумното.

Какво й ставаше? Животът й нямаше нищо общо с безразсъдството. Тя имаше нужда от стабилност и спокойствие. Рисковете не бяха за нея.

Не трябваше да мисли за Лайза Чадборн като за някаква супержена. Логан вероятно беше прав, че тя и Гари засега са в безопасност. „Приеми го. Отпусни се.“ След напрежението и динамиката на последните няколко дни сега трябваше да се радва на скуката в Бейнбридж.

— Ограничих възможните къщи в Лейниър до четири — заяви Тимуик веднага щом Фиске вдигна телефона. — Всички те са наети онзи ден.

— От Уилсън?

— Откъде, по дяволите, да знам? — попита кисело Джеймс. — Мислиш ли, че се е представила с истинското си име?

— Трябва да е оставила депозит. Което означава, че е използвала кредитна карта.

— И кой може да каже дали не е била фалшива? Нима мислиш, че Логан не се е погрижил? Имаш ли химикалка? — Издиктува четирите адреса. — Тръгвай веднага.

— Веднага щом мога.

— Какво искаш да кажеш, дяволите да те вземат?

— Каза ми да направя проверка за Кеслер. В момента съм в Емъри. Вчера сутринта най-неочаквано заминал някъде.

— Къде?

— Нямам представа. Отивам да говоря с неговия асистент.

— Майката е по-важна. Кеслер е само едно далечно предположение. Логан щеше да отиде в Дюк, ако иска специалист.

— След като вече съм тук, все пак мога да проверя.

— Казах ти да оставиш това. Върви в Лейниър!

— Какво искаш да направя, ако я открия?

— Просто я дръж под око. Ще ти кажа, когато му дойде времето.

— Знаеш, че не обичам да „държа под око“. Ще я намеря, но си хвани някой друг да се занимава с подобни глупости като следенето, Тимуик.

Мълчанието отсреща беше ледено. Страхливото копеле не обичаше да му казват какво да прави. Е, по-добре беше да свиква. Тимуик не знаеше, че играта се бе променила и сега царицата контролираше шахматната дъска.

— Даваш ли си сметка, че можеш да бъдеш сменен, Фиске?

— На този етап би било трудно. Защо не ме оставиш да върша това, което правя най-добре?

Ново ледено мълчание.

— Хубаво тогава, докладвай ми веднага щом откриеш жените.

— Прието!

Фиске затвори телефона и тръгна към помещението, където живееше асистентът на Кеслер, Боб Спенсър. Щеше да му каже, че е стар приятел на учения, да го заведе на вечеря и да го омае. Дори той да не знаеше местонахождението на Кеслер, можеше да научи от него в коя лаборатория прави обикновено изследванията си.

„Открий къде се правят изследванията“, беше казала Лайза Чадборн.

Нямаше проблем.

— Той е знаел? — промълви Лайза. — Боже мой, Скот, знаел е!

— Не е сигурно. Според мен Логан просто е предположил.

— И след това е изпратил Прайс да извади картите на масата? Защо?

Скот не отговори веднага.

— Сделка. Иска теб повече, отколкото мен, Лайза.

— Каква сделка?

— Аз напускам играта — и страната — с осигурена нова самоличност, ако свидетелствам срещу теб.

Обзе я паника. Напрегна всички сили, за да се пребори с нея. Знаеше, че Логан е умен и че може да я заподозре, но се бе надявала,

че няма да направи връзката със Скот.

— Лъже. Никога няма да те пуснат.

— Може би.

Стомахът ѝ се сви.

— И теб привлече ли те това предложение, Скот? Мъничко?

— За Бога, нали ти се обаждам? Нима това те навежда на мисълта, че искам да се договоря с тях?

— Не, извинявай. Уплашена съм. Никога не съм предполагала, че ще отгатнат твоето участие.

Божичко, всичко се разпадаше.

Не, не се разпадаше. Трябваше просто да помисли и да попромени това-онова.

— Можем да се измъкнем от тази каша. Ако имаме късмет и ги накараме да повярват, че не е изключено да се съгласиш на сделката. Както виждаш те не са се обърнали към медиите.

— Ние ги блокирахме.

— Приключи ли с подмяната на документацията?

— Непосредствено след като Прайс си тръгна.

Паниката започна да отстъпва. Всичко щеше да бъде наред. Сега вече виждаше ясно какво трябва да направи.

— Слава Богу. В такъв случай отивам веднага да разговарям с Кевин и пускам машината в ход. Всичко ще се нареди. Скот.

— Така ли смяташ?

— Разбира се. Обещавам ти.

— Обещавала си ми много неща, Лайза — отвърна уморено Мейрън.

— И нима не ти ги дадох? През всичките тези години си живя доста добре.

— Мислиш, че нямаше да го постигна без теб?

— Не съм го казала, Скот.

Той помълча малко.

— Извинявай.

Стори ѝ се странен, но тя знаеше, че просто ситуацията беше прекалено деликатна.

— Прайс ми каза още нещо — за трима човека, които били убити съвсем наскоро и по този начин било разчиствано за теб. Попита ме дали не се страхувам, че и аз може да бъда убит.

— А ти страхуваш ли се, Скот? След всичките тези години, страхуваш ли се, че мога да ти причиня нещо лошо?

Мълчание.

— Не, струва ми се, че не.

— Не трябва да ти се струва. Бъди сигурен!

Мейрън не отговори.

Лайза затвори очи. Боже, не сега! Не му позволявай да се усъмни точно сега!

— Ще ти го докажа. Но сега трябва да се справим с Прайс по възможно най-чистия начин. Върви и се срещни с него. Ще изпратя Тимуик преди теб.

— И?

— Ще го хванем и ще опитаме да го използваме като средство за размяна срещу черепа.

— Смяташ, че Логан ще се съгласи на подобна сделка?

— Ще опитаме. — Лайза замълча за момент. — Довери ми се, Скот. Няма да позволя на Логан да те повали. Не и след всичко, което направи за мен.

Затвори телефона.

Сърцето ѝ се пръскаше. „Дишай дълбоко и бавно. Това е само поредното предизвикателство.“

Ако обаче Тимуик си беше свършил работата с Донели, никой никога нямаше да заподозре Скот и сега нямаше да се налага тя да прави този избор. Паниката премина в гняв. Логан и Дънкан се приближаваха все повече и повече и тя губеше контрол.

„В такъв случай си го възвърни.“ Имаше изход. Щеше да се обади на Тимуик и да му каже за новия проблем.

Но първо трябваше да разговаря с Кевин и да му обясни накъде да поеме.

Джо се обади в осем същата вечер.

— Успях да се добера до едно писмо, написано от Чадборн до сестра му, когато майка им умира, няколко месеца преди той да поеме президентския пост. Според мен е почти сигурно, че е облизал лично плика.

— Страхотно — възкликна Ив. — Как успя?

— Няма да искаш да разбереш. Така ще станеш съучастничка. Но все още нямам материал от самата Милисът Бабкок, а мислех, че това ще бъде по-лесното. Тази вечер ще я проследя, като отиде със съпруга си в кьнтри клуба, и ще опитам да се добера до някоя чаша. — Направи пауза. — Ти как си?

— Горедолу. Гари ще може да получи резултатите от ДНК веднага.

— Добре. — Ново мълчание. — Логан хубаво ли Се грижи за теб?

Предпочиташе да избегне отговора. Джо щеше да побеснее, ако разбере, че Логан не е тук.

— Сама мога да се грижа за себе си, Джо.

— Трябваше да бъда с теб. Трябваше да кажа на Логан да дойде тук и той да следи тази Бабкок. Вече ми писна.

— Ще се справиш тази вечер.

— Иначе ще ударя с нещо проклетата жена и ще взема кръв вместо слюнка. Защо не се смееш? Шегувах се, по дяволите!

— Извинявай, но точно сега нищо не ми се струва смешно.

— И на мен. Ще се постарая утре да се върна. Пази се.

— Джо? Обади ли се на Даян?

— Преди да напусна Атланта.

— Тя ще се тревожи за теб. И без това се чувствам виновна, че те замесих. Не искам и тя да страда.

— Ще ѝ се обадя.

— Веднага?

— Веднага, дяволите да го вземат!

Затвори.

Ив постави телефона върху масата. Джо поне беше добър и се държеше обичайно покровителствено. Утре щеше да бъде тук и тя отново щеше да се почувства у дома, нещо, което изпитваше винаги, когато беше с него.

Сега оставаше само да изчака Логан да ѝ се обади и да ѝ каже, че двамата с Гил са добре.

„Обади ѝ се — помисли си Джо. — Обеща на Ив да се обадиш. Направи го сега.“

Набра домашния си номер и съпругата му отговори веднага.

— Здравей, скъпа, реших да видя как си.

— Къде си, Джо?

— Казах ти — извън града във връзка с един случай. Надявам се да се върна съвсем скоро.

— Какъв случай?

— Не е нещо, което би те заинтригувало.

— О, аз пък смятам, че би ме заинтригувало. — Тонът ѝ беше суров. — За глупачка ли ме мислиш, Джо? Писна ми да се преструвам на сляпа. Всички тези новини по телевизията. Заради Ив е, нали?

Не отговори. Знаеше, че не е глупава, но се бе надявал да се престори, че проблемът не съществува, както постъпваше обикновено, когато нещо я смущаваше.

— Нали? — повтори тя.

— Да.

— Всичко това отиде прекалено далеч, Джо. — Гласът ѝ трепереше. — Колко още според теб ще се примирявам? Живеем добре, но ти си готов да рискуваш всичко заради нея. Заслужава ли го тя?

— Знаеш, че не мога да ѝ обърна гръб.

— О, знам го и още как. Никой не го знае по-добре от мен. Мислех, че ще издържа, но тя се оказва най-важното в живота ти. Защо тогава, по дяволите, се ожени за мен, Джо?

— Разстроена си. Ще поговорим като се прибера.

— Ако се прибереш. Ако не те убият заради нея.

И Даян затръшна телефона.

Божичко, как само оплете конците. Защо изобщо бе решил, че от брака му ще излезе нещо? Беше ѝ дал всичко, което можеше, всичко, което смяташе, че иска тя. Опитваше да намери баланса между почтеността и любезността, но Даян бе горда и колкото и да се опитваше да не ѝ причинява болка, това бе неизбежно. Всичко, което му бе казала, бе вярно. Имаше пълното право да се пита защо се бе оженил за нея.

Надяваше се никога да не разбере.

ГЛАВА 18

Мирисът на влажния, покрит с мъх речен бряг удари Логан в ноздрите още щом излезе от колата и му напомни царевичната нива в Мериленд.

Не бе особено приятен спомен. Непрекъснато виждаше изражението на Ив в момента, когато разбра, че я бе използвал като примамка.

— Приятно, нали? — Гил си пое дълбоко въздух и тръгна към реката. — Напомня ми за дома.

Всичко наоколо пустееше. Гил поне бе избрал място без дървета или нещо друго, което би могло да послужи за прикритие.

— За залива? Ти си от Мобийл, нали?

— Малко градче до Мобийл.

— Дълбокият Юг.

— Къде другаде да съм заобичал Гарт Брукс?

Погледът на Джон опипваше брега. Трябваше да е тук... Боже, защо нямаше луна!

— Но ти ми каза, че кьнтрито е универсална музика?

— Всеки свят обаче си има своята планета. — Прайс го погледна. — Отпусни се. Всичко ще бъде наред. Никой не може да се приближи, без да го забележим. Ако се покаже още някой, освен Мейрън, си обираме крушите.

— А ако ни отрежат пътя към колата?

— Ще плуваме.

— Имам по-добра идея. — Въздъхна облекчено, когато луната се показва иззад облаците, и забеляза блясъка на неръждаемата стомана. — Наех бързоходна моторна лодка и уредих да я донесат и скрият тук.

Гил се засмя.

— Знаех си, че ще го направиш. Господи, невероятен си, Джон!

— Това е по-добре, отколкото да плуваме.

— Мислиш ли, че нямаше да се погрижа сам, ако не бях сигурен, че ще го направиш ти?

— Откъде, по дяволите, да знам? Ти уреди тази глупава среща. Защо не му каза просто да ти се обади?

— Защото може да има нужда от повече убеждения. Много е лесно да затвориш телефона.

— Търсиш си белята.

— Рискът за мен не е толкова голям, колкото за теб. Този месец вече ми пуснаха куршум. А ти трябваше да си седиш в Джорджия и да оставиш тази работа.

Логан не отговори.

— Разбира се, аз си давам сметка, че си се страхувал да не ми се случи нещо — продължи Прайс и го погледна закачливо. — Естествено, не искаш това за такъв бляскав и обаятелен мъж като мен.

— Нима?

— А и нямаш чак толкова приятели, готови да се примирят с твоето пренебрежение към хубавите неща в живота. Да, трябваше да се сетя, че действаш единствено по егоистични причини.

— Напълно егоистични.

— А, значи признаваш.

— Не се съмнявай изобщо. Нямах да понеса още един ден в Бейнбридж. Единственото, което успях да хвана по радиото, беше Ханк Уилямс-младши и проклетата „Фийд Джейк“.

Гил се изсмя.

— Боже, наистина ли? Това трябва да е моят Град на мечтите.

— Затова в джоба си имам самолетен билет и за теб. — Присви мрачно устни. — Ако останеш жив тази нощ.

Усмивката на Прайс изчезна.

— Заслужава си риска, Джон. Успях да разтърся Мейрън. Усетих го.

— Къде е тогава?

— Подранихме. Мисля, че ще дойде.

Нямаше обаче признаци на никакво раздвижване нито по брега, нито по реката.

Къде, по дяволите, беше този Мейрън?

Охраната, която разговаряше с чиновничката на информацията, вдигна поглед.

— Лека нощ, д-р Мейрън. До късно работихте днес.

— Бумащина. Това ми е наказанието. Лека нощ, Пол.

Излезе през стъклената врата и се насочи към класическия модел „Корвет“ от 1957 година. Бе преценил съвсем точно времето. След трийсет минути щеше да бъде при реката.

Излезе от паркинга и зави наляво. Ако имаше късмет, всичко щеше да свърши, преди да е пристигнал. Тимуик нямаше нужда от него.

Защо тогава отиваше? Наистина ли онзи, който трябваше да бъде хванат в капана, бе Прайс?

Отровата, която му бе инжектирал този човек, го разяждаше. Лайза. Смърт.

„Престани. Това не е вярно.“ Прайс му бе дал само предположения, не доказателства. Двамата с Лайза бяха здраво свързани. И тя, и той си даваха прекрасно сметка за това.

На кръстовището го спря червен светофар.

Нямаше да му навреди да бъде по-предпазлив. Ще се прибере у дома и ще изчака Лайза да му се обади и да му каже какво е станало. Щом взе това решение, напрежението моментално го напусна. На следващото кръстовище завива надясно и след десет минути си е вкъщи. В безопасност.

Натисна спирачките, когато наближи червения светофар.

Нищо.

Наби френетично крак.

Корветът продължи към кръстовището.

Един боклукчийски камион идваше право насреща. Огромен. Летящ. Прекалено бързо, за да може да спре.

Камионът удари с цялата си мощ корвета откъм шофьорското място. Малката кола отхвърча встрани. Стъкла, кости и мускули станаха на пух и прах.

„Лайза.“

Мъжът, който идваше насреща им, беше висок като Мейрън и сам.

— Казах ти, че ни е в кърпа вързан — прошепна Гил.

Ниско бръмчене от юг.

Сърцето на Логан спря за момент.

— Точно така — възкликна той.

Небето!

Защо не се бе сетил, че ще дойде отгоре? След миг ослепителните сини светлини на хеликоптера разкъсаха мрака.

— Тичай към лодката! Приведен!

Гил вече се плъзгаше на прибежки натам.

Мъжът, когото бяха взели за Мейрън, бягаше към тях.

Край ухото на Джон профуча куршум.

— Кучи син!

Гил беше вече в лодката и развързваше въжето от колчето.

Проклетият хеликоптер бе вече почти над главите им и ги заливаше със студена синя светлина.

Логан включи мотора.

Водата закипя от куршумите.

— Залегни! — Джон подкара лодката на зиг-заг, като се опитваше да избягва осветения конус. — Ако се доберем до онова заливче, все едно че сме си у дома. Там има гъста горичка, а отвъд нея и жилищни сгради, така че няма как да продължат стрелбата. Ще оставим лодката и...

Още един водопад от куршуми.

Божичко, този лъч беше като прожектор. Как бе възможно да не ги улучат?

Освен ако не го правеха нарочно.

Освен ако не бяха по-ценни живи.

Черепът. Боже, те искаха черепа.

Моторната лодка навлезе в залива и потъна в сянката на надвисналите дървета.

Все още не бяха в безопасност. Щом доближиха брега, Логан изключи мотора. Скочи и грабна въжето.

Чуваше хеликоптера.

— Хайде, отиваме в къщата, за да видим с какъв транспорт можем да се сдо...

Гил бе вперил в него оцъкления си поглед.

„Гил?!“

Защо не се обаждаше Логан?

Ив се завъртя в леглото и погледна към осветения циферблат на будилника. Почти три сутринта. Нищо не му пречеше да вдигне

телефона и да я успокои, че двамата с Гил са живи и здрави.

Ако наистина бяха живи и здрави. Ако капанът не бе щракнал.

„Заспивай. Те са на стотици мили оттук.“ Не можеше да помогне, като лежи и се взира в тъмното.

Искаше ѝ се да не се бе държала така грубо с Логан, преди тръгването му.

Боже мили, бяха я налегнали такива мрачни съжаления, сякаш никога вече той нямаше да се върне при нея.

При нея ли? По-скоро при Бен и съдебното изследване, при общата им цел.

Но не и при нея.

Кеслер почука на вратата в седем и половина на следващата сутрин.

— Трябва да видиш нещо. — Влезе и включи телевизора. — Секретарят на президента по въпросите на пресата току-що е направил изявление. Сега Си Ен Ен го повтаря. — Когато Кевин Детуил се появи на екрана, Гари промълви: — Виж го само. Дори като знам, че това не е Чадборн, пак не мога...

В този момент камерата се насочи към групата репортери, които атакуваха с въпроси Джим Дъглас, прессекретар на Чадборн.

— Загиналият в пожара не е ли бил Джон Логан?

— Така ми казаха. Изгорелият до неузнаваемост мъж е Абдул Джамал.

— И смятате, че е възможно да са подготвяли убийство?

— Искане ми се да можем да отговорим отрицателно. Уверявам ви, на президента никак не му допада мисълта, че е превърнат в мишена. Но тъй като пожарът е станал по времето, когато мистър Чадборн е бил поканен в „Барет Хаус“, мистър Тимуик предполага подобна възможност.

— И Логан е заподозрян като инициатор на тази конспирация?

— Искрено се надяваме да не е така. Макар да се намират на срещуположните страни на политическия спектър, президентът винаги го е уважавал. И сега желае най-искрено Логан да дойде и да обясни всичко. — Направи пауза. — Дотогава обаче сме длъжни да гледаме на него като на заплаха както за президента, така и за нашата страна. Джамал беше известен терорист и Тайните служби смятат, че

посещението на мистър Чадборн в „Барет Хаус“ щеше да бъде ужасна грешка.

— Разбрахме, че тялото е било напълно унищожено. Как успяхте да сравните ДНК, за да разберете, че е Джамал?

— Мистър Тимуик поиска пълни изследвания.

— Значи сте подозирали, че Джамал е бил в „Барет Хаус“?

— Когато президентът отива някъде, наше задължение е да се уверим, че всичко е сигурно. Знаете за фанатичната решимост на Логан да не позволи мистър Чадборн да бъде преизбран. Когато мистър Тимуик откри вероятността мистър Логан да се е свързал с Джамал по време на последното си посещение в Япония, той помоли за специална проверка. — Вдигна ръка. — Край на въпросите. Президентът пожела да ви уверя, че тази заплаха в никакъв случай няма да му попречи да присъства на погребението на своя добър приятел, нито на изпълнението на преките му задължения.

Джим Дъглас се обърна и напусна помещението.

Дадоха накрая президента в Розовата градина; снимките явно бяха правени по-рано. Той се усмихваше на Лайза Чадборн, а нейното лице излъчваше точно необходимото количество поддръжка и съчувствие.

— Боже мой. — Ив изключи телевизора и се обърна към Кеслер. — Сега сигурно ще започнат да търсят усилено Логан?

— Пред тях няма никакви пречки. Той вече е главният заподозрян — отвърна Кеслер. И допълни: — Както и ти.

Младата жена кръстоса ръце, за да възпре треперенето на тялото си.

— Сега, освен убиец, вече съм и терористка.

— Само съучастничка. Убиецът е Логан. Смятат, че двамата с Джамал не са се разбрали за подробностите около убийството и Джон го е убил.

— И е изгорил къщата, за да скрие следите.

— Точно така.

— Пълен абсурд. Никой не би повярвал на подобна история. Логан е уважаван бизнесмен. Защо ще се замесва с терористи?

— Не съм чак толкова сигурен, че няма да повярват — отвърна замислено Гари. — Средният човек, застанал пред телевизора, е настроен да вярва на представителите на властта, а хората много-

много не симпатизират на големите бизнесмени. Не си ли чувала, че единственият начин да накараш някого да приеме една голяма лъжа, е, като я придружиш с малки истини? Както забеляза, Дъглас наблегна на две неща. Политическият „фанатизъм“ на Логан и пътуванията му извън страната. Започват с факти, които лесно могат да бъдат проверени, и преминават към научните изследвания на ДНК и типичния за средния американец страх от чуждите терористи. Картината е пълна.

Достатъчно пълна, за да направи невъзможна появата на Логан на публично място, без да бъде застрелян веднага щом го забележат.

— Планирала е всичко. — Все още ѝ беше трудно да го повярва. — Ето защо, когато откриха тялото в „Барет Хаус“, Детуил държи похвално слово за Логан и разкри, че е мислел да отиде там миналия уикенд. Решихме, че целта ѝ е да накара Мейрън да смени ДНК и да докаже, че тялото е на Джон. А всъщност е била съчинила друга история.

Кеслер кимна.

— Идентифицирането на трупа като Джамал прави положението ви много по-трудно.

— Логан се превръща в мишена на абсолютно всички представители на властта в страната.

А може би вече беше мъртъв. Защо не ѝ се беше обадил?

Не, медиите щяха да го съобщят. Внезапно си спомни последните думи на пресаташето на президента.

— За какво погребение говореше той?

— Скот Мейрън. Снощи бил убит при автомобилна злополука. Току-що съобщиха, че погребението щяло да бъде след два дни.

Думите ѝ подействаха като удар.

— Какво?!

— Някакъв камион блъснал корвета му.

— Къде? Близо до мястото на срещата с Гил?

— Не, само на няколко пресечки от болницата. Мислят, че спирачките му не са били наред.

— Убийство.

Гари поклати глава.

— Не и според официалните власти. Уважаван лекар, обичан от всички. Няма мотив.

— Убийство е.

Съвпадението бе прекалено фрапиращо. Лайза се бе отървала от Мейрън от страх, че може да се превърне в ахилесова пета. Което означаваше, че Мейрън ѝ е казал за предложението на Гил.

— Сложили са капан.

И Логан бе паднал в него заедно със своя приятел.

— Възможно е. Но не знаем със сигурност. Ще чакаме. Междувременно ми се струва, че е най-добре да стоиш по-далеч от лабораторията. Логан би казал същото.

— Не, идвам с теб!

— За да ме пазиш? — Гари направи физиономия. — Какво можеш да направиш, като седиш в колата на паркинга? Ценя желанието ти, но мога да се грижа за себе си. Пък и е само на десетина минути оттук. Обещавам да ти се обадя, ако имам нужда от теб.

— Ще дойда, дяволите да го вземат.

— Ами Логан? Чувала ли си се с него?

— Не.

Старият учен докосна кръговете под очите ѝ.

— И се притесняваш. Не трябва ли да стоиш тук и да го чакаш? Той е човекът, който е в опасност.

— Аз не мога да му помогна. Не знам даже къде е.

— Той е умен. Ще се справи. — Обърна се. — Връщам се в лабораторията. Крис ми обеща да ми даде резултатите в края на деня, но ще работи по-добре, ако стоя край него и смръщвам изтънчено вежди от време на време.

Младата жена опита да се усмихна.

— В теб няма нищо изтънчено, Гари.

— Ти ще кажеш! — Спря на вратата. — Стой тук. Нямах кола, а аз не смятам да те пускам в моето „Волво“.

— Ще се чувствам по-добре, ако съм с теб.

— Тъй като аз контролирам транспорта, ще стане както искам. Ще се видим за вечеря. В стаята ми в осем. Видях рекламен лист с менюто на „Буба Блу’с Барбекю“. — Поклати глава. — Слава Богу, че разнасят храната по домовете. Като на живо виждам посипан със стърготини под, гърмяща змия в стъклена кутия и стенещ кьнтри певец. Потрепервам като си помисля.

Вратата се затвори след него.

Ив също потрепери, но по друга причина. Затвори очи. Продължаваше да вижда пред себе си лицето на Лайза Чадборн, вперила поглед в Детуил. Вярната съпруга, подкрепяща своя мъж в тежък момент.

Онзи, който бе в нужда сега, бе Логан. Логан и Гил.
Къде, по дяволите, бяха?

— Мили Боже — прошепна Сандра, вперила поглед в телевизионния екран. — Какво ще стане с нея, Маргарет?

— Нищо. Не са ги хванали и няма и да ги хванат. Само се разстройваш. — Маргарет изключи телевизора. — По дяволите, и аз.

— Защо не ми се е обадила още?

— Обади ти се вчера.

— Но тя не може да не знае, че ще видя... Какво ще правим?

— Ще седим тук, докато Джон уреди всичко.

— Да, разбира се. — Прехапа долната си устна. — Може би трябва да направим нещо.

— Какво например?

— Аз имам приятел в кабинета на областния прокурор.

— Не — възкликна остро Маргарет, но побърза да овладее гласа си. — Той не би могъл да помогне. Само ще доведе всички заинтересувани право тук.

— Рон ще внимава.

— Сандра, не го прави!

— Просто не ме свърта на едно място — заяви тя и погледна Маргарет право в очите. — Знам, смяташ, че в тази ситуация съм напълно безсилна, но трудностите не са ми чужди. Дай ми шанс.

— Не смятам, че си безсилна. Мисля, че си умна и мила и при нормални обстоятелства щеше да се грижиш за мен. Това обаче са извънредни обстоятелства. Много те моля, бъди търпелива. О'кей?

Сандра поклати глава.

— Опитай да не мислиш. Какво ще кажеш за една игра на двасет и едно?

— Пак? Ти винаги ме биеш. Да не си прекарала половината си живот в Лас Вегас?

— Ами... — Маргарет направи пауза и се усмихна. — Един от братята ми е крупие.

— Знаех си!

— Добре, няма да играем на дващест и едно. Ще направя върховна саможертва и ще те оставя да ми сготвиш още едно от онези прекрасни ястия. Даваш ли си сметка в какво буре ще се превърна, докато излезем оттук?

— Аз съм лоша готвачка и ти го знаеш много добре. Престани да се опитваш да ми отвлечеш вниманието.

— Е, яхнията снощи беше по-добра от чилито. Трупаш опит.

— Я виж, плува ли корабче? Добре. Ще направя телешко задушено. Но ти ще приготвиш салатата и ще измиеш чиниите.

— За мен само черната работа — изпъшка Маргарет. — О'кей, да започваме.

Третият опит беше успешен.

Фиске наблюдаваше как двете жени шетат из кухнята. До ноздрите му достигна мирис на месо и чушки и му напомни, че не бе закусвал. Уханието очевидно привлече и Пилтън, тъй като той също се появи и каза нещо на Маргарет Уилсън.

Фиске се отдръпна от прозореца и навлезе в горичката. Стигна до колата си, паркирана на алеята на една празна вила. Сега, след като бе открил Сандра Дънкан, можеше да се обади на Тимуик и да го успокои. После щеше да се свърже с Лайза Чадборн. Макар че, ако съдеше по видяното в новините тази сутрин, тя сигурно бе доста заета, за да се тревожи за Сандра Дънкан.

Жалко за Скот Мейрън. Лекарят бе в списъка, който му бе дал Тимуик, и сега Фиске се чувстваше донякъде измамен.

Отвори жабката на автомобила, извади листа и зачеркна името на Мейрън. Въпреки че не той бе извършителят, трябваше да поддържа акуратно документацията.

После прибави ново име. Написа грижливо: „Джо Куин“. Снощи асистентът на Кеслер му бе помогнал наистина много.

Извади снимките на Куин и Кеслер, които Тимуик му бе изпратил по факса, и се взря в тях. Кеслер беше стар и най-вероятно нямаше да му създаде проблеми. Куин обаче беше съвсем друга работа — млад, силен, в превъзходна спортна форма и при това — ченге. Можеше да се окаже интересен.

Погледна към пътната карта, която бе разтворил върху седалката. Асистентът нямаше представа с какво се занимаваше Кеслер в момента, но познаваше неговите навици, методи, приятели, начин на действие.

Знаеше за дейността на изследователския център на Крис Телър в Бейнбридж.

Сега вече Лайза Чадборн щеше да разполага с достатъчно мишени.

— Как се справих? — попита Кевин. — Добре ли мина изказването? Смяташ ли, че трябваше да кажа на Дъглас да бъде по-строг?

— Беше страхотен — отвърна търпеливо Лайза. — Всичко беше точно както трябва. Успя да покажеш съжалението си и да представиш Логан като достатъчно опасен, за да имаме основание да го преследваме.

— Самозащита. — Кевин кимна. — Би трябвало да свърши работа.

— Ще свърши. — Подаде му листа, който току-що бе излязъл от принтера. — Трябва да го запаметиш. Искам да звучи така, сякаш импровизираш.

— Какво е това?

— Надгробното ти слово за Скот Мейрън.

Кевин се зачете. След малко вдигна поглед от текста.

— Затрогващо!

— Малко съзливост няма да попречи. Той беше един от най-добрите приятели на Бен.

— Както и твой. — Кевин се взря отново в листа пред себе си и попита неуверено: — Не беше ли и твой приятел?

Лайза настръхна. Този тон не ѝ допаднаше. Беше свикнала да гледа на доброволната слепота на Детуил като на нещо гарантирано.

— Да, беше ми добър приятел. И направи много за мен... и за теб.

— Да — съгласи се Кевин, без да вдига очи от речта. — Странно. Инцидентът, имам предвид.

— Мейрън все настояваше да кара този малък „Корвет“. Всички му казваха, че е крайно време да го смени с по-голяма кола.

— Не, имам предвид — да се случи точно сега.

— Какво се опитваш да кажеш, Кевин? — Дръпна листа с надгробното слово от ръцете му. — Погледни ме!

Той се изчерви.

— Объркан съм. Всичко стана толкова бързо. Първо онази работа с Логан, а сега и Скот.

— Нима мислиш, че имам нещо общо със смъртта на Скот? — Остави сълзите да изпълнят очите ѝ. — Как можа? Той ни беше приятел. Помагаше ни.

— Не съм казвал такова нещо — побърза да отговори Детуил.

— Все едно, че си го казал.

— Не, не съм имал предвид... — Погледна я безпомощно. — Не плачи. Ти никога не плачеш.

— И ти никога не си ме обвинявал в... Да не мислиш, че съм чудовище? Знаеш защо умря Бен. Нима смяташ, че бих го направила отново?

— А Логан.

— Логан не трябваше да се намесва в това, което правиш.

Кевин протегна ръка и докосна несръчно рамото ѝ.

— Забрави. Не исках...

— Не мога да го забравя. — Направи крачка назад и му хвърли словото. — Върви в кабинета си и научи надгробната реч. И докато го правиш, реши дали бих могла да напиша тези думи за Скот, ако съм смятала да му навредя...

— Знам, че не си... Просто се чудех защо се случи така.

Лайза му обърна гръб и се приближи до прозореца.

Усещаше погледа му върху себе си, а след малко чу затварянето на вратата.

Слава Богу! Не вярваше, че ще издържи дори минута повече. Цялата нощ и сутринта бяха истински кошмар.

Проклет да е! Проклет да е! Проклет да е!

Сълзите все още се стичаха по бузите ѝ, когато взе телефона и набра номера на Тимуик.

— Защо? — попита дрезгаво тя. — Защо, дяволите да те вземат?

— Беше заплаха. Винаги е бил. Казах ти, че трябва да го елиминираме още когато Логан започна да си пъха носа.

— А аз ти казах да не го правиш. Скот никога не е бил заплаха. Той ни помагаше.

— Слаба карта, Лайза. Логан за малко не разплете конците, благодарение на него. Ти беше прекалено мекушава, за да го направиш, затова се заех аз.

Тя затвори очи.

— Той никога нямаше да ме предаде.

— Ти не си сама. — Долови паниката в гласа му. — Не можех да поемам подобен риск. — Джеймс смени темата. — Пресконференцията мина добре. Даде ни нужния мотив. Открихме моторницата. Но все още не сме намерили и следа от Логан и Прайс. Ще те държа в течение.

Затвори телефона.

Говореше за убийството на Скот като за нещо маловажно.

Просто поредната смърт...

Колко още щеше да има. Колко кръв още...

Отпусна се на стола край бюрото и закри очи с длани.

„О, Боже! Скот, прости ми. Не съм предполагала... Като че ли вече не мога да спра. Колелото се движи все по-бързо и по-бързо и аз просто трябва да го следвам.“

Имаше ли някакъв начин да се измъкне? Трябваше да си върне черепа. Сценарият, който бе измислила, даваше възможност на Тимуик да убие Логан, без да се налага да се пази, дори пред свидетели.

Още убийства. След Логан Фиске щеше да се заеме със списъка и убийствата щяха да продължат.

Не можеше да понася повече.

Ами ако сключеше сделка?

Не, Логан беше упорит човек и нямаше да се предаде дори здравият разум и практичността да му кажеха, че трябва да го направи. Мъжете бяха винаги прекалено...

Но Ив Дънкан знаеше къде се намира черепът и нямаше мъжко его, което да ѝ пречи да мисли ясно. Дънкан беше умна жена и щеше да осъзнае, че възможностите им намаляват все повече и повече.

Лайза изправи гръбнак и избърса очи. Обърна се и включи компютъра.

Ив Дънкан.

ГЛАВА 19

Телефонът извъня.

„Логан?“

Ив го грабна от масата, където го бе сложила, за да ѝ бъде подръка.

— Ало?

— Здравей, Ив. Надявам се нямаш нищо против да се обръщам към теб с малкото ти име. Моля те, постъпи по същия начин. Мисля, че случилото се създаде известна близост помежду ни.

Младата жена се изправи шокирана.

— Нали разбра кой се обажда?

— Лайза Чадборн?

— Позна.

— Откъде взе номера ми?

— Имам го, откакто ми предадох първото ти досие.

— Откакто се опитваш да ме убиеш?

— Моля те, повярвай, че никога не съм имала намерение да ти причинявам нещо лошо, докато не се намеси. Не трябваше да приемаш предложението на Логан. — Направи пауза. — Както и не трябваше да му позволяваш да опитва да убеди Скот да ме предаде.

— Аз не контролирам Логан. Никой не го контролира.

— Ти си интелигентна и силна. От теб се искаше само да положиш малко усилия. Може би всичко това нямаше... — Замълча, за да успокои трепета в гласа си. — Не исках думите ми да прозвучат толкова емоционално. Не очаквам да ме разбереш, но въпреки това споделям, че изминалият ден бе изключително тежък за мен.

— Не разбирам. — Шокът се бе поразсеял донякъде и внезапно Ив осъзна доколко нелеп бе целият този разговор. — И не ми пука.

— Разбира се, че не ти пука. Но аз трябва да доведа всичко това до край. Все едно че се спускаш с шейна. Не можеш да спреш. Борих се прекалено всеотдайно, дадох страшно много. Не мога да изгубя всичко, което съм постигнала.

— Чрез убийство.

Мълчание.

— Искам това да престане. Позволи ми да откроя начин да му сложа край. Ив.

— Защо се обаждаш?

— Логан там ли е?

Младата жена изпита огромно облекчение. Щом Лайза не знаеше къде е той, значи двамата с Гил бяха живи и здрави.

— В момента — не.

— Добре. Иначе ще се противопостави. Изобщо не е разумен, макар да е блестящ, мъж. Ти си друга. Можеш да видиш предимствата на компромиса. — Замълча отново. — Както направи, когато ги умоляваше да не екзекутират Фрейзър.

Ив стисна несъзнателно телефона. Не беше очаквала да докосне тази рана.

— Ив?

— Тук съм.

— Ти искаше смъртта на Фрейзър, но нещо друго искаше още по-силно. И беше достатъчно разумна да преговаряш.

— Не желая да говоря за Фрейзър.

— Разбирам. Споменах го само защото трябва да бъдеш разумна и сега.

— Какво целиш?

— Черепа и всяко друго доказателство, до което сте се добрали с Логан.

— И какво ще получа в замяна?

— Същото, което предложихте на Скот. Ти изчезваш отгук и се появяваш някъде далеч с достатъчно пари, за да ти стигнат до края на живота.

— Ами Логан?

— Съжалявам, но за него вече е прекалено късно. Трябва да действаме публично, за да бъдем сигурни, че повече няма да представлява заплаха за нас. Ти можеш просто да изчезнеш, но не съм в състояние да отменя преследването на Логан. Той остава.

— А майка ми?

— Можеш да я отведеш със себе си. Споразумяхме ли се?

— Не!

— Защо? Какво друго искаш?

— Искам досегашния си живот. Не желая през следващите петдесет години да се крия заради нещо, което не съм извършила. Това за мен изобщо не е решение.

— То е всичко, което мога да ти предложа. Да останеш тук, е прекалено опасно за мен. — За първи път младата жена долови стоманени нотки в гласа на своята събеседница, както и още нещо... паника. — Дай ми този череп, Ив!

— Не!

— Ще го намеря така или иначе. Просто ще бъде по-лесно, ако ми го дадеш.

— Дори да го намериш, ти се страхуваш, че истината ще изплува и ще стане публично достояние. Това е единствената причина да ми се обадиш.

— За Бога, не! — Сега и непреклонността, и страхът бяха изчезнали от гласа ѝ. В него прозвучаха само умора и тъга. — Отказваш ли?

— Вече ти казах.

— Нима би било толкова лошо да ме оставите в Белия дом? Виж какво постигнах чрез Кевин. Новия закон за спасяване на „Медикеър“. По-сурови закони срещу малтретирането на деца и животни. Съществува доста голяма вероятност преди изборите да бъде приет и законът за народното здраве. Даваш ли си сметка какво чудо е това, при положение че не контролираме Конгреса? — Гласът ѝ загрубя от отчаяние. — Но аз едва започвам. Планирала съм толкова повече за следващия мандат. Позволи ми да го направя, Ив!

— И да си осигуриш безсмъртие? За мен убийството не е допустим метод за прокарване на законопроекти.

— Моля те! Размисли!

— Няма да стане.

Мълчание.

— Съжалявам. Искях да улесня нещата за теб. Не, не е вярно. Искях да ги улесня за самата себе си. Искях да сложа край на всичко това. — Лайза се изкашля, за да прочисти буцата в гърлото си. — Не си преценила правилно положението, в което си, Ив. Не е толкова непоклатимо, колкото си мислиш. Всяка монета има винаги две

страни. Надявам се по-късно да мога да ти дам отново шанс. Нали няма да забравиш, че изборът е бил твой?

Затвори.

Ив бе смятала, че е разбрала личността и мотивите на тази жена, но очевидно не бе достигнала особено дълбоко. Запита се дали изобщо някой можеше да достигне достатъчно дълбоко, когато ставаше дума за Лайза Чадборн. Беше мислила за нея като за безмилостно чудовище, подобно на Фрейзър, но жената, с която бе разговаряла преди малко, бе истинско човешко същество.

Но не и уязвимо. Решимостта явно никога нямаше да я изостави.

Ръката на Ив трепереше, когато постави телефона на масата. Божичко, колко се страхуваше.

Две страни на една монета.

На едната страна бе подкупът. На другата — смъртта. Не можеше да бъде по-ясно от това. Беше отказала предложението на президентшата и сега трябваше да понесе последствията.

Защо, по дяволите, не можеше да спре това треперене? Все едно че Лайза беше с нея и...

Почукване на вратата.

Погледът ѝ прелетя през стаята.

„Не отваряй“, беше казал Логан.

Две страни на една монета.

За Бога, Лайза Чадборн не беше някое свръхестествено същество, което може да се телепортира до мотела. Младата жена се изправи и тръгна към вратата. Убийците не чукаха учтиво.

Второто почукване обаче вече не беше учтиво, а по-скоро отривисто, нетърпеливо и настоятелно.

— Кой е?

— Логан.

Погледна припряно през шпионката. Слава Богу! Свали веригата и отключи. Логан влетя.

— Събирай си дрехите. Напускаш това място.

— Къде беше?

— На път за насам. — Отвори стенния гардероб, извади чантата ѝ и я захвърли върху леглото заедно с блейзера.

— Взех такси от летището, после наех кола и дойдох.

— Защо не ми се обади?

Той не отговори.

— Дяволите да те вземат, защо не ми се обади? Не знаеше ли, че ще се тревожа?

— Не исках да говоря за... — Разкопча ципа на чантата. — Ще си приготвиш ли багажа? Искам да се махнеш оттук.

Профилът на ДНК още не е готов. Гари разбра, че лабораторията може да ускори процеса, но Джо все още не е пристигнал със сравнителния материал, а Гари казва, че това...

— Пет пари не давам — отвърна грубо Джон. — Махаш се оттук!

— Чу ли за Абдул Джамал?

— По радиото, на път за насам.

Проследи го с поглед; той грабна наръч бельо от едно от чекмеджетата и го изсипа в чантата. Дрехите му бяха измачкани и изцапани от трева, а между китката и лакътя си имаше дълга драскотина.

— Никъде не отивам, докато не ми обясниш!

— В такъв случай аз ще ти приготвя багажа и след това ще те замъкна в колата.

— Престани да се отнасяш така лошо с вещите ми и ме погледни.

Той се обърна бавно и я погледна.

Ив замръзна, когато видя лицето му.

— Божичко — промълви тя. — Какво се е случило, Логан?

— Гил е мъртъв. — С резки некоординирани движения изхвърли върху леглото още дрехи от чекмеджето. — Простреляха го. Не мисля, че са имали намерение да го убиват. Но го убиха. — Пусна дрехите в чантата. — Оставих го в една моторница край реката. Сигурен съм, че няма да одобриш постъпката ми, като знам какво мислиш по този въпрос. Сега Гил няма дом. Просто го изоставих и си плюх на петите.

— Гил — повтори вцепенено младата жена.

— Беше роден край Мобийл. Мисля, че има брат. Може би покъсно ще можем...

— Млъкни! — Сграбчи го за ръцете. — Млъкни, Логан!

— Той се шегуваше, преди да се случи. Каза, че бил в безопасност, защото си получил куршума за месеца. Но се лъжеше. Не беше в безопасност. Дори не разбра какво стана. Просто...

— Съжалявам. Боже, колко съжалявам. — Без да помисли, Ив се приближи до Джон и го прегърна. Тялото му беше напрегнато. — Знам, че ти беше приятел.

— Ако ми беше приятел, щях ли да го оставя да се излага на подобен риск?

— Ти опита да го убедиш да не се среща с Мейрън. И двамата опитахме. Той не искаше и да чуе.

— Можех да го спра. Но знаех, че има вероятност да е прав. Можех да го ударя по главата, за да го зашеметя, или да отида сам. Не трябваше да го пускам.

Боже милостиви, той страдаше толкова много, а тя не можеше да му помогне.

Ти не си виновен. Решението си беше на Гил. Не можеше да знаеш, че...

— Глупости — възкликна Логан и я отблъсна. — Привършвай с багажа. Ще те изведе оттук.

— И къде ще ходя?

— Където и да е. Ще те кача на някой кораб за Тимбукту.

— Не! Прекалено си разстроен, за да разсъждаваш логично. Трябва да поговорим.

— Пригответъ се. Няма за какво да говорим.

— Напротив, ще говорим. Хайде де! — Тръгна към вратата. Емоциите, изпълнили стаята, бяха прекалено взривоопасни. Струваше й се, че се задушаваш. Пък и най-добре беше да го откъсне от това приготвяне на багажа, което сякаш го бе обсебило. — Цял ден стоях затворена тук. Изведи ме да се поразходим с колата.

— Няма да...

— Напротив, ще го направиш. — Грабна чантата с Бен, отвори широко вратата и погледна назад през рамо. — Коя кола?

Джон не отговори.

— Коя кола, Логан?

— Бежовата.

Младата жена тръгна към спрения на паркинга автомобил. Той стигна преди нея и отключи.

Устните му се извиха в саркастична усмивка, когато посегна за чантата с Бен.

— Където и да отиде Ив, черепът я следва по петите — измърмори той и постави багажа на задната седалка. — Но аз ти казах да не се отделяш от него, нали? Макар това автоматично да те превръща в мишена.

— Мислиш ли, че бих ти обърнала внимание, ако сама не смятах, че трябва да постъпя точно така? Никакъв шанс, Логан. — Карай!

— Къде?

— Не ме интересува. — Облегна се назад. — Стига да не е до някой кораб за Тимбукту.

— Не се надявай да си променя намерението.

— Няма да споря с теб, при положение че най-вероятно си го планирал през целия път от Вашингтон дотук. Само карай.

Джон се подчини. Мълча в продължение на половин час, когато най-сетне отвори уста, за да попита:

— Вече мога ли да обръщам?

— Не.

Тялото му все още беше кълбо от нерви и напрежение. Ив се питаше как да пробие защитната стена, която бе издигнал около себе си. Дали не с помощта на друг шок? Можеше да му каже за обаждането на Лайза Чадборн. Не, не беше уместно. Това щеше само да засили още повече решимостта му. Трябваше първо да му даде малко време, за да дойде на себе си.

Лайза се взираше в телефона.

„Вдигни го. Обади се. Вече изчака предостатъчно.“

„Няма да стане“ — беше казала Ив Дънкан.

Кошмарът продължаваше.

Лайза вдигна телефона.

Беше минал повече от час и слънчевите лъчи хвърляха дълги сенки, когато Логан отби от магистралата по някакъв черен третостепенен път.

— Няма да ходя по-нататък. Да приключваме.

— Ще ме изслушаш ли?

— Слушам.

Но очевидно бе решил твърдоглаво да не я чуе. Или се страхуваше от онова, което щеше да чуе.

Странна бе мисълта, че увереният и решителен Логан може да бъде уплашен.

— Помниш ли какво ми каза? Направи най-доброто, на което си способна, и след това продължи в същия дух? Бива те по големите приказки, Логан.

— Значи не прилагам онова, което проповядвам.

— Ти не си виновен за смъртта на Гил. Той беше голям човек и сам вземаше решенията си. Ти дори се опита да го разубедиш.

— Вече обсъждахме това.

— Не си отговорен и за мен. Няма да ти отстъпя това право. Аз единствена управлявам живота си. Ето защо не ми говори в рели-некипели за това, как си щял да ме качиш на някакъв кораб и да ме изпратиш отвъд Монголия.

— Тимбукту.

— Където и да е. Преживяла съм какво ли не. Инвестирах прекалено много в живота си, за да го захвърля току-така. Разбираш ли какво имам предвид?

— Разбирам — отвърна той, без да я погледне.

— В такъв случай мисля, че можем да се връщаме в мотела.

Джон включи мотора.

— Това обаче не променя нищо. Предупреждавам те, ще намеря начин да те кача на някой кораб.

Ив поклати глава.

— Страдам от морска болест. Помня как се чувствах на връщане от остров Къмбърленд. Сякаш животът ми бе свършил. Струваше ми се несправедливо и тялото ми да ме наказва.

— Но Куин се погрижи за теб.

— Да, Джо винаги се грижи за мен.

— Чувала ли си се с него?

— Снощи. Добрал се е до писмо, съдържащо почти със сигурност слюнка от Чадборн, но има проблеми с вземането на материал от Милисът Бабкок. Възнамеряваше да я проследи до местния кнтри клуб и да се опита да прибере чашата, от която е пила.

— Твоят решителен полицаи е готов да открадне?

Очевидно като говореше, му ставаше по-добре. Мускулите на ръцете му вече не бяха така стегнати.

— Това не е кражба.

Реши да не споделя факта, че Джо се бе сдобил с писмото по съмнителен начин.

— Чела ли си „Клетниците“?

— Да. И виждам как Джо открадва един хляб, за да нахрани умиращо от глад дете.

Логан се усмихна криво.

— Твоят герой.

— Моят приятел.

Усмивката му изчезна.

— Извинявай, нямам право да критикувам Куин. Аз самият се провалих на полето на приятелството.

— Престани да се самобичуваш. Мисълта ти е замъглена. Кога си спал за последен път?

Джон сви рамене с безразличие.

— Ще се почувстваш по-добре, ако една нощ се напиш както трябва.

— Така ли мислиш?

Ив се поколеба, после заяви без заобиколки:

— Вероятно не. Но ще мислиш по-ясно.

Той леко се усмихна.

— Споменавал ли съм някога колко харесвам бруталната ти откровеност?

— Няма да ти помогна, ако ти дам захаросано хапче. Само ще ми се изсмееш. Болката ти е позната. Знаеш, че с нея човек не може да се справи бързо. Просто трябва да продължиш да живееш с нея.

— Да, това е единственият начин. — Направи пауза. — Но не бих ти се изсмял, Ив. Никога. — Отдели едната си ръка от кормилото и я постави върху дланта ѝ, отпусната на седалката. — Благодаря...

— За какво? — Направи неуспешен опит да се усмихне. — Че си спестих едно пътуване до Тимбукту ли?

— Не, това все още фигурира в плана. — Стисна ръката ѝ, а след това бавно и сякаш неохотно я пусна. — Струва ми се, че завиждам на Куин.

— Защо?

— За много неща. — Присви мрачно устни. — Един мъж желае много повече да бъде покровител и утешител, отколкото той самият да получава тези неща. Подобен плач на рамото показва липса на сила.

— Ти не си плакал на рамото ми. — Никой никога не би и помислил, че на Логан му липсваше сила. — Крещя ми и ми разхвърли дрехите.

— Същата работа. Извинявай. Изгубих контрол. Няма да се повтори.

Тя също се надяваше, че няма да се повтори. Реакцията ѝ на неговата мъка я бе изумила. Почти майчинска. Прегърна го с желанието да го люлее, докато агонията отмине. Беше искала да го утешава и да лекува душата му, да го прегръща и милва. Неговата уязвимост бе разрушила бариерите, които силата му никога не би могла даже да пропука.

— Прибери ми обратно дрехите и сме квит.

Младата жена се загледа през прозореца. Той вече не се нуждаеше от нея. Трябваше да издигне отново стената помежду им.

Усети погледа му върху себе си, но не се издаде. Продължи да се взира към слънцето, което слизаше зад дърветата.

Логан заговори отново едва когато паркира край мотела.

— Трябва да говоря с Кеслер. Кога го очакваш?

Ив погледна ръчния си часовник. Осем без петнайсет.

— Може вече да си е в стаята. Бяхме се уговорили да отида при него в осем и да поръчаме вечеря. — Направи физиономия. — „Буба Блу’с Барбекю.“ Гари каза, че си представял ресторанта с посипани по пода стърготини, с поставена в стъклена кутия гърмяща змия и извиващ горестно глас кънтри певец... О, по дяволите!

Очите ѝ се насълзиха. Дотолкова се бе отдала на задачата да утешава Логан, че едва в този момент осъзна истински смъртта на Гил. Дали щеше да може за в бъдеще да чуе която и да било кънтри песен, без да се сети за него?

— Да. — Очите на Логан също блестяха. — Казах му, че това място ще му хареса. Че по радиото пускат единствено кънтри музика като... — Внезапно отвори вратата и излезе. — Трябва да отида в стаята си, за да си взема душ и да се преоблека. — Пресегна се към задната седалка и измъкна чантата с черепа. — Известно време аз ще бъда настойник на Бен. Ще се срещнем след двамайсет минути в стаята на Кеслер.

Ив кимна вцепенено и тръгна към своята врата. Гил Прайс, олицетворението на хумора, нежността и неутолимата любов към

живота. От всичко това не бе останало нищо. Смърт. Тя се бе приближила до Гил и го бе повалила. Кой беше следващият? Логан можеше да загине с Гил.

„Другата страна на монетата.“

Влезе в стаята си и поклати глава, като видя разхвърляните върху леглото дрехи. Щеше да подреди тази бъркотия и да се опита да...

Майната му!

Беше уплашена, разтревожена и смразена от ужас; усещаше как мракът настъпва. Все по-близо и по-близо. Не беше говорила с майка си от снощи. Трябваше да я чуе. Извади телефона от чантата си.

Никой не отговори.

Какво ставаше, по дяволите?

Набра отново номера.

Никакъв отговор.

„Другата страна на монетата.“

„Положението ти не е толкова непоклатимо, колкото си мислиш.“

Ръката ѝ трепереше, докато набираше номера на стаята на Логан.

— Не мога да се свържа с мама. Не вдига телефона.

— Не се паникьосвай. Може да е...

— Не ми казвай да не се паникьосвам. Не мога да се свържа с нея.

— Това все още не значи нищо. Ще позвъня на Пилтън и ще видя какво става.

— Има ли вероятност да...

— Чакай да се обадя на Пилтън. Веднага след това ще се свържа с теб.

Затвори.

Всичко беше наред.

Фиске не я беше намерил.

Всичко беше наред.

Телефонът иззвъня.

Скочи да го вдигне.

— Тя е добре — заяви без предисловия Логан. — Говорих с нея. Двете с Маргарет точно сядаха да вечерят. Акумулаторът на телефона ѝ се бил изтощил.

Жива и здрава. Заля я толкова силно облекчение, че ѝ стана почти зле.

— Как е?

— Тревожи се за теб. Искало ѝ се да ми счупи врата. Но иначе е добре.

Ив не бе способна да произнесе и дума в продължение на няколко секунди.

— Помниш ли кораба до Тимбукту, Логан?

— Да.

— Искам майка ми да замине с него.

— Веднага ще взема мерки. Ти ще тръгнеш ли с нея?

„Да, по дяволите. Само ме измъкни оттук.“

— Не. Ще се видим след петнайсет минути в стаята на Кеслер.

— Имам копие от доклада за ДНК — заяви Гари в мига, в който отвори вратата. — Къде е Куин с материалите за сравнение?

— Трябва да пристигне скоро. — Ив погледна към Логан, седнал на един стол в другия край на стаята. — Логан каза ли ти за Гил Прайс?

Кеслер кимна.

— Лошо.

— Много. Ти направи всичко, което можеше, Гари. Осигури ни доклада. За Бога, сега ще си тръгнеш ли?

— След като свърша. След като получа материалите от Куин.

— Повече нямаме нужда от теб. Джо може да отиде в лабораторията и да...

— Не, Дънкан — отвърна тихо, но твърдо Кеслер. — Ще довърша това, което съм започнал.

— Глупаво е. Ще свършиш като Гил Прайс. — Завъртя се към Джон. — Кажи му!

— Опитах се. Не иска да слуша.

— Гил също не искаше да слуша. — Ив си пое дълбоко въздух. — Тя ще... Двете страни на монетата.

— Какво?

— Лайза Чадборн. Обади ми се днес следобед.

Логан трепна.

— Какви ги говориш?

— Искаше да се споразумеем за черепа.

— Защо не ми каза?

— Беше ли в настроение да слушаш?

— Тя заплаши ли те?

— В известен смисъл.

— В какъв смисъл?

— Ами беше... тъжна. Какво значение има? — попита нетърпеливо Ив. — Просто искам Гари и майка ми да стоят по-далеч от всичко това.

— Каза ли нещо, с което да се издаде, че знае за Бейнбридж или за майка ти?

— Разбира се, че не. Прекалено е умна, за да го направи. Никога не би издала нищо. — Обърна се към Гари. — Но ти трябва да...

— Единственото, което трябва да направя, е да се обадя в „Буба Блу’с Барбекю“ — обяви Гари. — Ребра или пържола?

— Искам да си тръгнеш оттук.

— Или сандвич със свинско?

— Гари...

Той посегна към телефона и започна да набира номера.

— Дай си поръчката или ще получиш ребра.

Младата жена го изгледа безпомощно.

— Пържола.

— Добър избор.

Джо Куин се появи на вратата трийсет минути след пристигането на вечерята.

— Ето ги — възкликна той и повдигна двете термосни чантички.

— За колко време можеш да направиш сравнението?

Ив се обърна развълнувано към Кеслер.

— Тази нощ?

Той сви рамене.

— Може би. Ще се обадя на Крис и ще опитам да го убедя да се върне в лабораторията. — Избърса коса от пръстите си и се пресегна към телефона. — Излезте оттук. Ще падне голямо говорене. Той работи през миналата нощ заради мен и новото ми предложение никак няма да му хареса.

Джо отвори вратата.

— Ще те откарам до лабораторията, Гари.

Кеслер махна с ръка в знак, че го е чул.

— Добре ли си? — обърна се Джо към Ив, когато излязоха.

— Доколкото мога да бъда добре при дадените обстоятелства.

Убиха Гил Прайс.

Джо се обърна към Логан.

— Твоя приятел?

Джон кимна.

— Чух за пресконференцията. Всичко отива по дяволите, нали?

— Доста точна преценка.

— Какво възнамеряваш да правиш с доказателството, което ще ти даде ДНК?

— Имам приятели във Вашингтон, готови да задвижат работата.

Джо поклати глава.

— Доста несигурно.

— Не и при положение, че Андрю Бенет играе в моя отбор. Той е главен съдия на Върховния съд.

— Въпреки това е рисковано.

— Имаш ли по-добра идея?

— Медиите.

— Лайза Чадборн е специалистка по манипулирането им.

— Назови ми един репортер, който да не е готов да взриви цялата администрация, ако това ще увеличи продажбите на неговия вестник.

— Историята е доста странна — обади се Ив. — А и те издигнаха предостатъчно препятствия, за да не можем да се доближим до койк вестник.

— Аз ще го направя.

Ив поклати глава.

— Познавам един човек от „Атланта Джърнъл енд конститюшън“. Питър Браун. Преди пет години спечели „Пулицър“.

— За Бога, Джо, ще те арестуват за приютяване на престъпници!

— Питър ще си държи устата затворена.

— Може би — рече Логан.

— Със сигурност. — Впери поглед право в очите на Джон. — Вече му се обадох. Той прояви интерес. Чака само резултатите от изследването на ДНК.

— Кучи син! Без да се посъветваш с нас?

— Трябваше да направя нещо, докато въртях на празни обороти в Ричмънд. Така е по-добре, отколкото да се доверяваме на някой политик.

Ив вдигна ръка.

— Защо не изчакаме получаването на резултатите, преди да спорим?

— Искам вече всичко да свърши — отвърна Джо. — Искам да се измъкнеш от цялата тази каша.

— Не повече от мен — промълви уморено младата жена. — Става все...

— Ще го направи — обяви Кеслер, който в този момент излезе от стаята си. — Ще се срещнем в лабораторията след двацет минути.

— Да вървим — рече Куин и тръгна към един черен шевролет, паркиран няколко метра по-нататък. — Колко време ще отнеме, Гари?

— Шест-осем часа.

— Пригответь си багажа, Ив. — Джо се плъзна на шофьорското място и включи мотора. — Връщам се веднага щом получа резултатите. После отиваме да вземем майка ти и намираме някое сигурно местенце за двете ви, докато уредим въпроса.

Преди Ив да успее да отговори, автомобилът напусна паркинга.

— Е, за едно поне сме единодушни — заяви Логан. — И двамата искаме да се махнеш оттук.

— Медиите не са лоша идея.

— Можем да го направим. Но ще имаме нужда и от Вашингтон.

— Защо тогава спори с него?

Джон сви рамене.

— Страхувам се, че ми е станало навик. — Извърна се. — Отивам да си приготвя багажа и да се обадя на някои от приятелите си в столицата. Не мога да оставя Куин да ме изпревари.

Изследователската лаборатория на Телър беше тъмна; светеше само част от долния етаж.

„Нещо много са се разбързали“ — помисли си Фиске. Работното време изтичаше в шест. Защо тогава имаше хора в един вечерта? И две коли на паркинга. Едната бе шевролет; знакът показваше, че е взет под наем.

Предчувстваше, че е улучил в десетката.

Отвори автоматично капака на багажника и излезе от колата. След това извади подслушвателното си устройство.

Няколко минути по-късно вече седеше отново на шофьорското място. Зачака да излязат.

ГЛАВА 20

4:05 часа сутринта

Ив стоеше край прозореца, когато колата с Джо и Гари спря на паркинга на мотела.

— Пристигнаха — заяви през рамо тя, за да уведоми Логан. И побърза да отвори. — Готово ли е?

— Готово. — Кеслер ѝ подаде куфарчето. — Материалът от Милисът Бабкок навежда на мисълта за роднинство. — Лицето му се озари от бляскава усмивка. — Слюнката на Чадборн, разбира се, съвпада напълно.

— Не съм се и съмнявала — усмихна се неуверено младата жена. — Как само щяхте да ме ругаете, ако не беше така.

— И с пълно право. Щеше да си ми изгубила безценно време.

— Обадох се и ти запазих апартамент във Форт Лодърдейл — обяви Логан и му подаде карта. — Нает е на името на Рей Уолинс. Оставаш там, докато ти се обадим, че вече е безопасно.

Гари се усмихна закачливо.

— Луксозен апартамент? С камериерка?

Джон се засмя.

— Може би. Не предизвиквай съдбата.

— Човек с моите умения и интелект заслужава лукс, който не би трябвало да се прахосва за еснафи като теб, Логан.

В отговор Логан му подаде един плик.

— В брой. Би трябвало да те направят доволен поне за няколко месеца.

— А, така вече е по-добре. — Кеслер пое плика и го пхна в джоба на якето си. — Ще ми свърши работа, докато получа аванс за моя бестселър. — Погледна към Ив. — Може да ми потрябва помощник, правописът ми е ужасен. Току-виж ме убедиш да ти дам една стая в моя апартамент, ако ме помолиш както трябва, Дънкан.

— Аз също съм скарана с правописа.

— Предполагам, че това означава „не“. И по-добре, тъй като ти със сигурност би опитала да припишеш цялата заслуга на себе си.

Джо излезе от хотелската стая с багажа на Ив.

— Махаме се оттук, Ив. Ако тръгнем веднага, към девет бихме могли да стигнем до Лейниър.

Тя кимна, без да отделя очи от Гари.

— Благодаря ти. Беше прекрасен.

Той кимна.

— Великолепен.

— Веднага ли тръгваш?

— Хвърлям дрехите си в един куфар, мятам го във волвото си и потеглям. Пет минути.

— Ще почакаме.

— Дънкан, не е... — Не довърши мисълта си и сви рамене. — Упорита жена. — Изчезна в стаята си и се появи след няколко минути. Сложи куфара в автомобила си и се обърна към Ив. — Доволна ли си?

— Да. — Тя се приближи и го прегърна. — Благодаря!

— Наистина ставаш досадна, Дънкан.

Гари влезе във волвото и включи мотора.

— Готова ли си за тръгване? — попита я Логан. — Предполагам, че ще пътуваш с Куин, тъй като той вече натовари при себе си вещите ти. Ще ви следвам до Лейниър.

— Тръгваме веднага. — Джо седна на шофьорското място. — Готов ли ти е багажът?

— Всичко е в колата — отвърна Джон и тръгна към своя автомобил.

— Ив? — повика я Джо.

Тя кимна и отвори вратата от своята страна. Първото препятствие, получаването на доказателство, бе преодоляно. В куфарчето в ръката си държеше доклада за ДНК. Гари щеше да бъде в безопасност, също и майка й.

Слава Богу!

4:10 часа

Фиске извади слушалчиците от ушите си и набра номера на Лайза Чадборн.

— Бяха отседнали в мотел „Роудуей стоп“ в Бейнбридж. Проследих Кеслер и Джо Куин на връщане от центъра за изследване на ДНК. Логан и Дънкан също са тук. Всички обаче тръгват. Куин току-що постави куфара на Дънкан в колата си. Дънкан си взе довиждане с Кеслер. Той няма да пътува с тях. В момента дори излиза от паркинга.

— Ами Логан?

— Качва се на друг автомобил.

— Черепът обаче е в нея, нали?

— Откъде да знам? Не го носи под мишница като дамска чанта. Може да го е пхнала в багажа. Но не е изключено да го е взел и Логан.

— Или да са го скрили някъде. Не си го виждал, така ли?

Тази кучка започваше да го дразни.

— Не.

— Не ги изпускай. Черепът ми е нужен.

— Каза ми го вече. Логан тръгва след Куин.

— Тогава тръгвай и ти след тях, дяволите да те вземат!

— Няма проблем. Знам къде отиват. Целта им е Лейниър, за да вземат майката на Дънкан.

— Сигурен ли си?

— Току-що чух Куин да го казва.

Мълчание.

— Убеден ли си, че няма да ги изпуснеш?

— Няма.

— В такъв случай имам една друга работа за теб.

Цифровият телефон на Ив извъня, когато се бяха отдалечили на четирийсет мили от Бейнбридж.

— Дънкан. Недей...

Почти не се чуваше.

— Какво?

— Дън-кан...

Сърцето ѝ спря.

— Гари?

— Той искаше да се сбoguва с теб — обади се друг глас.

— Кой е? — прошепна младата жена.

— Фиске. Тя иска черепа, Ив.

— Къде си?

— В един мотел. Отклоних нашия добър д-р Кеслер от пътя и го убедих да се върнем в стаята му за малка дискусия.

— Искам да говоря с Гари!

— Вече не е способен да говори. Тя каза да ти предам, че няма да е последният. Дай ѝ черепа, Ив.

Затвори.

— О, Боже!

— Какво има?

Куин бе вперил поглед в лицето ѝ.

Ив усещаше, че се задушаваше.

— Обърни! Трябва да се върнем в мотела.

— Какво?!

— Фиске... и Гари. Знам, че беше Гари.

— Не си сигурна. Може и да не е бил той. Нищо чудно да е номер.

— По дяволите, знам, че беше Гари. Нарече ме „Дънкан“.

— Това е капан, Ив.

— Не ме интересува. Трябва да се върнем. — Боже мили, този шепот щеше да я преследва вечно. — Обърни, Джо!

— Щом мога. Ще пусна аварийните светлини, за да предупредя Логан.

— Побързай! — Опита се да мисли. Куфарът с резултатите от изследването на ДНК бе в нея, но черепът пътуваше с Джон. Ако беше капан, трябваше да бъде сигурна... — Спри! Трябва да му дам куфарчето.

Отбиха встрани и Логан спря до тях.

Куин излезе от автомобила и му хвърли дипломатическото куфарче.

— Ние се връщаме в мотела. Кеслер се обади на Ив. Или по-скоро — Фиске.

— Влез в колата при мен, Куин — каза Логан. — Ив, ти оставаш тук.

— Майната ти! Да вървим, Джо.

Куин включи мотора.

— Ще ви следвам — обяви Джон.

— Да не си посмял! Тя иска черепа. Ако се наложи да се пазаря, за да спася Гари, ще го направя. Няма да има каквито и да било преговори обаче, ако Фиске го вземе от теб.

— Фиске няма...

Джо подкара колата обратно към мотела.

„Тя иска черепа, Ив.“

„Дай й черепа.“

„Гари.“

Вратата към стаята на Кеслер бе открената и през тесния процепа се процеждаше светлина.

— Стой тук — нареди Куин и слезе.

— Аз ще...

— Не спори. Нали точно това ми е работата. — Измъкна пистолета. — Всичко ще бъде наред.

Притисна се до стената от едната страна на вратата и я отвори с ритник.

Не последваха изстрели.

Никой не му препречи пътя.

Нищо.

Джо изчака за момент, след това се приведе и се плъзна в стаята.

Ив не издържаше повече. Изскочи от колата и хукна към вратата.

Куин внезапно се изправи пред нея.

— Не, Ив!

— Какво...

Блъсна го и влетя в стаята.

Кеслер лежеше на пода в локва кръв, а от гърлото му стърчеше нож.

Младата жена се строполи на колене.

— Гари?

— Хайде. — Джо се опита да я изправи, но тя се възпротиви. — Не трябва да стоиш тук.

— Не можем да го оставим. — Едва сега забеляза другите два ножа, приковали дланите на Кеслер към пода. — О, Джо, виж какво му е направил!

— Той е мъртъв, Ив. Трябва да те изведе веднага оттук. По бузите й потекоха сълзи.

— Мъчил го е. Искаше да разбере, че го е мъчил. Тя искаше да разбере.

— Вече всичко е свършило.

Младата жена се полюляваше напред-назад от мъка.

— Не е справедливо. Той държеше да се пребори с тях. Държеше да...

— Ив, погледни ме!

Тя се взря с невиждащ поглед в лицето му.

Неговите очи...

Куин протегна ръка и я докосна с неизразима нежност.

— Съжалявам — промълви той.

И юмрукът му я удари рязко по челюстта.

Тъмнина.

— Ранена ли е? — попита Логан, излизайки от автомобила си точно когато Джо изнасяше Ив от мотела.

— Не. Отвори ми вратата на колата.

Джон се подчини.

— Какво е станало с нея? Фиске?

— Аз. — Куин постави приятелката си на мястото до шофьора и затвори вратата. — Не искаше да се отдели от Кеслер.

Погледът на Логан се премести към отворената врата на мотелската стая.

— Какво...

— Мъртъв.

— Фиске?

— Няма го. — Джо заобиколи автомобила и седна зад кормилото. — Влизай и да се махаме. Тя ти каза да не идваш.

— Както излиза Фиске не е имал желание да се пазари.

— Искал е да я разтърси. Гледката не беше приятна. — Отвори жабката и измъкна хартиени салфетки. — Кръв. — Започна да бърше петната от ръцете на младата жена. — Много кръв.

— По дяволите. — Джон не отделяше очи от бледото лице на Ив. — Какво й направи?

— Чукнах я леко, за да изгуби съзнание. — Куин включи мотора. — Беше коленичила сред кръвта и това определено не й се отразяваше

добре. Ефектът нямаше да бъде по-слаб, ако сам Фиске се бе надвесил над нея с касапски нож.

— Нож?

— Казах ти, че не беше приятно.

— Тя няма да бъде доволна, че си постъпил така с нея.

— Направих каквото трябва. Имаш ли оръжие?

— Да.

— Но не си казал на Ив. — Джо се усмихна саркастично. — Знаеше как ще реагира. Мен ме очерни, но в същото време си пазиш задника. Е, дръж пистолета под ръка и карай близо зад мен. Ако опитат да те отвлекат, бих могъл да спра и да ти помогна. — Даде на заден ход. — При повече късмет.

Кръв.

Ножове.

Прикован.

О, Боже, той е разпнал Гари!

Отвори уста, за да изкрещи.

— Събуди се! — Някой я разтърсваше. — Събуди се, Ив!

Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха.

Джо. Джо на седалката зад кормилото до нея. И наоколо — мрак.

Сън. Всичко това бе само лош сън.

— Сън...

Куин поклати глава.

— Гари... — Сълзите потекоха по бузите ѝ. — Мъртъв?

Джо кимна.

Младата жена се сви на топка върху седалката, за да избяга от кошмара. И внезапно си припомни всичко. Кръв. Гари. Ръката на Джо в косите ѝ. Тъмнина.

— Ти си ме ударил — заяви вцепенено тя.

— Налагаше се.

— Мислеше, че няма да го понеса.

— Може би. Но бях сигурен, че аз самият не бих могъл да понеса да те гледам как страдаш.

— Тя иска черепа. Другата страна на монетата... Дори не се опита да се пазари. Каза, че трябвало да върви напред. Искала е да ми покаже, че има властта да посегне и на някой от близките ми.

— Май е точно така.

— Гари дори не е истински замесен — разсъждаваше все така вцепенено Ив. — Той беше извън играта. Форт Лодърдейл... Не трябваше да го оставяме сам.

— Мислехме, че е в безопасност. Не предполагахме, че Фиске знае къде сме.

„Тя иска черепа, Ив.“

— Къде е Логан?

— Няколко мили след нас.

— Черепът все още ли е при него?

Куин кимна.

„Дай й черепа.“

„Каза да ти предам, че той няма да бъде последният.“

Обля я неистов страх.

— Майка ми!

— Точно при нея отиваме.

— Тя ме предупреди, че Гари няма да бъде последният. Колко път имаме още?

— Около три часа.

— Карай по-бързо.

— Спокойно.

— Не ми казвай това. Тя знае, че държа на майка си. Напълно логично е да избере именно нея за мишена.

— Или да те накара да помислиш така, за да те привлече. Не сме сигурни дали са разбрали къде е майка ти.

— Нямахме представа, че Фиске е научил за Бейнбридж. — Сви юмруци и ноктите се забиха в дланите й. — Но той го направи. Направи го.

— Да.

— Сега може да е на път за Лейниър. И да е по-близо от нас.

— Но не задължително с намерението да убива майка ти. По-вероятно е да иска да отиде пръв и да заложил капана си. В крайна сметка онова, което го интересува, е черепът.

Ив извади телефона от чантата си.

— Ще ги предупредя.

— Добра идея. Но не ги паникьосвай, за да не вземат да хукнат нанякъде. По-безопасно ще бъде да останат там, където са, докато

отидем при тях. Просто кажи на Пилтън да бъде нащрек.

Наистина ли така щеше да бъде по-безопасно за тях?

Кой, по дяволите, можеше да каже дали нещо от това, което правеше тя, щеше да увеличи сигурността им, при положение че Фиске беше някъде там?

Ръката ѝ трепереше, докато набираше номера.

Фиске се върна в колата, паркирана на алеята на празната вила. На изток започваше да се развиделява и светлината се процеждаше през обвитите в мъгла върхове на боровете.

Предполагаше, че има поне един час преднина. Беше огледал вилата, която го интересуваше и видя, че Сандра говори по телефона. После светнаха светлини и Пилтън излезе да прегледа района. Очакваха го.

Е, не беше ли точно това, което искаше? Предизвикателство.

Набра номера на Лайза Чадборн.

— Тя ги предупреди.

— И са все още там?

— Мисля, че я чакат. Пилтън излезе преди петнайсетина минути и нахвърли някакви чанти във вана, но оттогава никой не се е появявал.

— Не им позволявай да тръгнат оттам. — Направи пауза. — И не ги докосвай. Не и преди да вземеш черепа.

— Майката е добра примамка. По-добра от Кеслер. — Замълча и допълни: — Въпреки че се справих перфектно с Кеслер. Искаш ли подробностите?

Мълчание.

— Казах ти от какви резултати се нуждая. Подробностите не ме интересуват.

— Оставих Кеслер жив достатъчно дълго, за да ѝ се обади. Не му беше особено удобно, тъй като ножовете бяха забити в...

— Казах, че не искам да знам. Помни, че натискът върху Ив Дънкан не трябва да отива твърде далеч. Да не провалиш работата, Фиске!

— Започваш да звучиш като Тимуик.

Ново мълчание.

— Извинявай. Оставям всичко в твои ръце. Знам, че ще оправдаеш доверието ми.

Затвори.

Отново този проклет череп, който му връзваше ръцете и му пречеше да си върши работата.

Приведе се напред и отвори жабката. Разполагаше с предостатъчно време да сложи ред в списъка си. С доволно широко движение зачеркна името на Гари Кеслер.

8:55 часа

Ив изскочи от колата в мига, в който спряха пред вилата.

— Задръж. — Джо вече беше до нея и я избута встрани. — Аз ще вляза пръв.

— Не. Мамо!

Никакъв отговор.

След миг Сандра се провикна:

— Всичко е наред, Ив. Пилтън не ме пуска да изляза, но всичко е наред.

Младата жена изпита такова облекчение, че прималя.

— Влизаме.

Логан също паркира.

— Всичко наред ли е?

— На пръв поглед. — Джо оглеждаше околните дървета. — Влезте и вижте дали са готови за тръгване. Аз оставам тук.

Джон последва Ив.

— Почакай — обади се Куин. — Къде е черепът, Логан?

— На седалката до шофьора. Дръж го под око.

— Точно това ще направя — отвърна Джо, без да отделя поглед от гората. — Побързай! Вкарай всички по колите.

Той беше някъде там.

Божичко, почти усещаше миризмата му.

Миризма на кръв. На глад.

Нервите му крещяха, че Фиске е близо. Струваше му се, че изведнъж се е върнал в своето минало, изпълнено с мишени и убийства по заповед. Фиске там. Готов. Нащрек. За какво?

Да хвърли пръчка динамит върху вилата?
Да ги атакува със снайпер в мига, в който се покажеха навън?
Ако беше така, Джо щеше да е първата жертва. Часовият винаги падаше пръв.

Фиске обаче очевидно нямаше заповед само да убива.

Череп.

Куин се усмихна мрачно. Ще сложи край на това. Ще превърне ловеца в преследван звяр.

„Наблюдаваш ли ме, Фиске?“

Свали якето си, влезе в колата на Логан и измъкна кожената чанта с черепа.

„Захапи стръвта, Фиске.“

Вдигна умишлено чантата над главата си.

„Виждаш ли я?“

Побягна на зиг-заг към гората.

„Ела да си го вземеш, копеле!“

Фиске ококори шокирано очи.

Кучият син го дразнеше. И го правеше с кожената чанта, в която сигурно беше черепът.

Наблюдаваше как Куин тича из неравния терен. Той знаеше какво прави и трябваше да му се признае, че го правеше добре. Нямаше да е лесна мишена.

Внезапно го изпълниха удоволствие и нетърпение. Онази кучка Чадборн беше казала да й вземе черепа. Той бил най-важното. Не беше предполагал, че най-важното ще му предложи толкова интересно предизвикателство.

Тръгна по диагонал, за да пресече пътя на Куин.

— Маргарет, ти отиваш във вана с Пилтън — обяви Логан, когато слезе по стълбите. — Ние взимаме Сандра с нас.

— В Сейнибел ли се връщам? — попита Маргарет. — Кога ще се свържеш с мен?

— Когато бъде безопасно — отвърна Джон. — Ще оставя Куин да уреди срещата с репортера от...

— Къде е Джо? — попита Ив и се закова на най-горното стъпало.

— Трябва да е някъде тук.

Логан огледа припряно района.

Ив се вторачи в колата.

Нямаше и следа от Джо.

Сърцето ѝ затупка така силно, че ѝ причини болка.

— Фиске?

— Съмнявам се, че Фиске би могъл да го изненада — заяви Логан. — Куин не е вчерашен.

— Той изненада Гари.

— Куин не е Гари. Не е жертва. По-вероятно е да... — Приблужи бързо до колата. — Кучи син!

— Какво?

— Чантата. Куин е взел чантата.

— Защо? — О, Боже, какъв глупав въпрос. Знаеше защо. Джо искаше този кошмар да свърши и, както обикновено, бе поел инициативата в свои ръце. — Той мисли, че Фиске е някъде наоколо.

— А аз съм готов да се обзаложа в непогрешимостта на инстинктите му — заяви Джон. И се обърна към Пилтън. — Ти стой тук. Тръгвам след него. Ако не се върна след... Къде отиваш, Ив?

Тя вече тичаше към гората.

— Няма да позволя Фиске да му стори нещо. Няма да го позволя.

Логан изруга и хукна след нея.

— Какво, по дяволите, смяташ да правиш? Да не се мислиш за командос?

— Джо е там заради мен — провикна се разпалено младата жена. — Нима предполагаш, че ще го оставя сам?

— И как възнамеряваш...

Тя вече не му обръщаше внимание. Щом влезе в гората, спря. Дишаше тежко. „Не го викай, това ще предупреди Фиске.“ Как тогава щеше да открие Джо първа?

„Не мисли. Върви предпазливо. Вглеждай се в сенките наоколо.“

Логан се озова до нея.

— За Бога, връщай се! Аз ще го намеря.

— Мълчи. Ослушвам се. Той трябва да е...

В ръката на Джон се появи пистолет.

Той проследи погледа ѝ.

— За твоя радост имам оръжие.

Този факт наистина я зарадва. Ако оръжието можеше да спаси Джо, щеше да го използва лично. Гари бе умрял, защото беше безпомощен.

Джо не трябваше да умира.

Листата на храсталака трепнаха леко и Джо се притаи зад едно дърво.

— Тук ли си? Ела да ме хванеш, Фиске.

Храсталакът се размърда отново.

— Искаш ли черепа? Той е при мен. — Куин продължи да навлиза още по-надълбоко в гората. Боже, всичко пак се бе върнало. Преследвай, открий, убий. Единствената разлика беше светлината. Повечето операции се провеждаха нощем. — Вземи го.

Фиске беше наблизко. Джо усещаше съвсем слаба миризма на чесън и на паста за зъби.

Откъде обаче идваше тя? „Мръдни вдясно и леко назад. Съвсем малко. Прекалено се приближи. Движи се по-бързо.“

Разстояние.

Мълчание.

Приплъзване.

Миризмата отслабна. Разполагаше с малко време.

„Хайде, Фиске! Ела ми на гости.“

„Къде, по дяволите, отиде това копеле?“ — помисли раздражено Фиске. Струваше му се, че преследва призрак.

Спря зад някакви храсти и се послуша.

Никакъв звук.

По дяволите, Куин не бе шумолил вече от десет минути.

— Насам!

Фиске погледна рязко вляво.

Кожената чанта с черепа беше сложена под един дъб. На не повече от петнайсет метра.

Капан.

Куин за идиот ли го мислеше? В мига, в който се показеше, щеше да го надупчи.

Но къде изобщо беше Куин? Фиске се огледа внимателно. Стори му се, че чува гласа му някъде край чантата, но не беше сигурен.

Едва уловимо движение.
Храстът вляво!
„Почакай, за да се увериш. Приблужи се.“
Ако стреляше, щеше да издаде къде се намира.
Листата потрепнаха.
За миг пред очите му се мярна светлосин дънков плат.
И след това всичко изчезна.
Но храстите се движеха.
Куин се приближаваше.
Фиске направи още една крачка към чантата. Вдигна пистолета си в очакване следващото прошумоляване да дойде отляво.
Обаче чу нещо отдясно.
После отново отляво.
Завъртя се рязко и насочи оръжието си натам.
Логан. И Дънкан.
Показалецът върху спусъка се напрегна.
— Не!
Викът прелетя над главата му.
Фиске вдигна поглед и видя как Куин катапултира от клоните на едно дърво.
Извъртя се и стреля в същия миг, в който Куин се приземи отгоре му, и двамата се строполиха на земята.
Изстрел!
Мръсник. Куин се беше спотаил горе с намерението да го убие. Божичко, и щеше да успее, ако не бяха Логан и Дънкан.
Но не беше успял. Фиске винаги побеждава. Усещаше топлата кръв на Куин върху гърдите си, а тялото, което го притискаше, беше отпуснато и безжизнено.
Още едно име, което ще зачеркне от списъка си.
Но първо трябваше да се освободи от тежестта върху себе си. Логан тичаше към тях, затова се налагаше да си измъкне ръката с пистолета.
Защо обаче не можеше да помръдне?
Болка. Гърдите.
Не беше само кръвта на Куин; беше и неговата собствена.
Вторият изстрел.

Беше се провалил, беше се провалил, беше се провалил, беше се провалил.

Обвиваше го мрак. Обвиваше го ужас.

Изпищя.

Фиске беше мъртъв, когато Логан го издърпа изпод тялото на Джо.

Света Дево.

Ив се отпусна на колене. Куин... Гърдите му... Кръв...

— Жив ли е? — попита Джон.

Младата жена забеляза слабото пулсиране на слепоочието.

— Да. Повикай „Бърза помощ“. Незабавно!

Почти не усети кога Логан извади телефона си и набра 911. Беше вперила поглед в лицето на своя приятел.

— Да не си посмял да умреш. Чуваш ли ме, Джо? Няма да го приема.

Издърпа нагоре тениската, като се питаше къде ли е изчезнала дънковата му риза. „Натиск. Да приложиш натиск.“

Клепачите му трепнаха.

— Фиске?

— Мъртъв. — Ив постави длан върху гърдите му, над раната, и натисна силно. — Не трябваше да правиш това.

— Трябваше... да го убия.

— Не ми пука, че си го убил. Не трябваше да рискуваш... Кой те е молил? Всички сте такива — и Гари, и Логан, и ти. Мислите, че можете да спасите... Не си затваряй очите. Никъде няма да ходиш.

Куин се опита да се усмихне.

— Надявам... се.

— Как е той? — попита Джон и коленичи до нея. Подаде ѝ синята риза на Джо. — Ще ти свърши ли работа? Открих я в храстите.

Ив разкъса припряно ризата и започна да прави пристягаща превръзка.

— Обади ли се?

— Да, ще пристигнат скоро. Не трябва обаче да стоим тук. Скрих, че става дума за прострелна рана, но от „Бърза помощ“ ще известят полицията още щом зърнат Куин и Фиске.

— Вървете... — Джо не довърши мисълта си. — Не можеш да ми помогнеш, Ив.

— Няма да те оставя. Този път си безсилен да ме проснеш в безсъзнание.

— Стой... някъде назад. Остави на Пилтън...

Главата му се отпусна на една страна.

— Боже милостиви — възкликна Ив и затвори за момент очи. — Той не е добре, Логан.

— Но е жив. — Джон се изправи, обърна се и коленичи до Фиске. — Връщам се във вилата; ще кажа на Пилтън какво да обясни на санитарите. Когато чуем сирените, ще помоля Маргарет да дойде тук и да остане до Куин, за да можеш ти да се отдръпнеш. Това е най-доброто разрешение — обясни той, докато пребъркваше джобовете на мъртвия.

— Защо го правиш?

— Вземам му документите за самоличност. Колкото по-трудна е работата около идентифицирането му, с толкова повече време ще разполагаме, преди Лайза Чадборн да открие, че ще трябва да му намери заместник. — Измъкна портфейл и ключове. Огледа шофьорската книжка и кредитните карти. — Той обаче й свърши много добра работа. Рой Смайт... — Натъпка портфейла в задния си джоб. — Ще накарам Маргарет и Пилтън, след като си тръгнем, да открият колата, която е взел под наем, и да я почистят.

Точно сега Ив изобщо не беше в състояние да взема подобни предохранителни мерки.

— Отивам в болницата с Джо.

— Не, ще го следваме отдалеч. — Вдигна длан, за да възпре протестите й. — Не спори. Покажеш ли се, ще те арестуват и ще те тикнат в затвора... освен ако не те застрелят. — Изправи се и довърши саркастично: — И в двата случая няма да можеш да стоиш над болничното ложе на Куин и да му предлагаш чай със симпатии.

— Той ти спаси живота — процеди Ив.

— Кой го е молил? Уморих се да слушам как великият Куин ръсел наляво и надясно благодения...

Грабна чантата с черепа и се запъти към вилата.

Какво му ставаше? Нямахше право да се ядосва на Джо. Говореше така, сякаш...

Кървенето от раната се усили.
Ив я притисна още по-силно.
„Да не си умрял, Джо!“

Откараха Джо в спешното отделение на „Гуинет Дженеръл Хоспитъл“, на двайсет мили от езерото. Логан, Сандра и Ив следваха линейката с колата на Логан.

— Ще вляза да видя какво става. — Сандра изскочи пъргаво от автомобила. — Паркирайте някъде, където няма да се набивате на очи. Ще дойда, когато имам новини.

— Аз мога да...

— Млъкни, Ив — прекъсна я твърдо майка ѝ. — Позволих да бъда тикана, бутана и ограничавана в продължение на дни. Джо е и мой приятел. И аз се тревожа за него. А и той със сигурност няма да ми бъде благодарен, ако те пусна да влезеш с риск да те разпознаят.

Сандра забърза към стъклената врата, водеща към спешното отделение.

— Както виждам, ще трябва да чакаме — обяви Логан, премести колата малко по-нататък и я паркира между два камиона.

Ив кимна уморено.

— Аз обаче трябва да свърша още нещо. — Извади телефона от чантата си и набра домашния номер на Джо. — Даян, Ив се обажда. Трябва да ти кажа нещо. Джо е... — Думите заседнаха в гърлото ѝ. „Хайде, изплюй камъчето.“ — Джо е ранен.

— Боже мой!

— Положението му е... тежко. Той е в „Гуинет“. Добре би било да дойдеш.

— Колко тежко?

— Не знам. Простреляха го. В момента е в спешното отделение.

— Проклета да си!

Даян затръшна телефона.

Ив трепна.

— Не е приятно да носиш лоши вести — промълви Логан.

— Тя като че ли ме мрази — прошепна Ив и облиза устни. — И мога ли да я виня? Всичко стана заради мен. Не трябваше да позволявам на Джо да...

— Не съм забелязал да ти е искал разрешение. Съмнявам се, че би могла да го спреш.

— Аз го познавам. Видях лицето му точно когато влизахме във вилата. Трябваше да се досетя.

— Ти беше разстроена.

— Не. — Ив облегна глава на стъклото. — Той умира, Логан.

— Не се знае.

— Аз го знам. — И продължи треперливо: — Обичам го...

Джон погледна встрани.

— Така ли?

— Да. Като бащата и брата, които никога не съм имала. Не мога да си представя какво би бил животът за мен без Джо. Странно, никога досега не съм се замисляла върху това. Просто той бе до мен и аз бях уверена, че винаги ще бъде.

— Още не е умрял.

Ако Джо умреше, дали щеше да отиде при Бони?

— Престани да плачеш — обади се дрезгаво Логан и я привлече в обятията си. — Шшшт, всичко ще се оправи. — Започна да я полюлява лекичко напред-назад. — Остави ми да ти помогна.

Той наистина ѝ помагаше. От него струяха топлина и утеха. Не можеше да излекува раната, но прогонваше самотата. Засега това бе достатъчно.

ГЛАВА 21

Когато се върна в колата два часа по-късно, Сандра гледаше намръщено.

Ив настръхна.

— Джо?

— Не е добре. Не знаят дали ще го бъде. — Настани се на задната седалка. — Оперираха го и го закараха в интензивното.

— Искам да го видя.

— Не се и надявай. Допускат се само членове на семейството.

— Не е справедливо. Той би искал да бъде до него. Трябва да бъде... — Пое си дълбоко въздух. Нямаше значение от какво има нужда тя самата, а от какво се нуждае Джо. — Даян там ли е?

— Пристигна точно когато го изкарваха от операционната — Сандра направи физиономия. — Студена като лед. Човек ще рече, че аз съм го застреляла.

— Тя е ядосана на мен, а ти си ми майка. Вероятно те вини, че изобщо си ме раждала.

— Мислех, че ме харесва. Само преди няколко седмици пихме заедно кафе. Мислех, че харесва и двете ни.

— Просто е разстроена. Положението ще се промени, когато състоянието на Джо се подобри. — Ако изобщо се подобре. — Кога ще разберат?

— Може би утре. — Сандра се поколеба. — Но не мога да се върна повече там, Ив. Непосредствено преди да изляза, в интензивното дойде един полицай. Искаше да види как е Джо.

Разбира се. Джо беше ченге, а ченгетата се грижеха за своите. Скоро в болницата щеше да гъмжи от полиция.

Джон вече бе запалил мотора.

— В такъв случай ще трябва да си обираме крушите. И то скоростно.

— И къде отиваме? — заинтересува се Сандра.

— Казах на Маргарет и Пилтън, че ще се срещнем на онова място край Емъри, където се видяхме с Куин. — Изкара автомобила от паркинга. — Тя ще те заведе до Сейнибел и след това ще уреди излизането ти от страната.

— Не — възпротиви се твърдо Сандра.

Ив настръхна.

— Това е единственото безопасно решение, мамо!

— Не трябва да правя каквото и да е. — Присви устни. — И кой казва, че това е най-безопасното? Ти? Или Логан? Нито единият, нито другият засега не се е проявил особено в осигуряването на собствената си безопасност. Защо да съм сигурна, че ще се справите и с опазването на моя живот?

Ив усети, че я обзема паника.

— Мамо, моля те! Направи каквото ти казвам.

— Глупости. — Сандра я погледна право в очите. — Досега правих всичко, което ми кавахте двете с Маргарет. Отнасяхте се с мен като със слабоумно дете. Край, Ив!

— Искам те жива и здрава.

— Точно това искам и аз. — Обърна се към Логан. — Откарай ме до Пийчтрий Армс Апартаментс. Непосредствено след Пиемонт е.

Ив разпозна адреса.

— При Рон?

— Без никакво съмнение. Желая да го направя още от самото начало.

— Наистина ли смяташ, че ще те приеме и ще те скрие?

— Ще разбере. Може и да се явя като свидетелка на прострелването на Джо. Ще поискам закрила от държавата и с тази цел ще вляза за известно време в затвора. Каквото и да направя, решението ще си бъде мое. — Погледна отново към Джон. — Карай или слизам от колата.

Логан се поколеба, след което натисна педала на газта.

— Това може да се окаже грешка, Сандра.

— Няма да е първата. Боже мой, допускала съм толкова грешки през живота си. — Обърна се към дъщеря си: — Няма да мога да отида в болницата, но ще се обаждам там по няколко пъти дневно и ще те уведомявам за състоянието на Джо.

— Мамо, не рискувай. Никога няма да си простя, ако с теб се случи нещо.

— Да не си посмяла да говориш така. Ти си ми дъщеря, а не майка. Никаква вина, дяволите да го вземат! Аз не съм Бони!

Ив се ококори.

— Не ме гледай така. — Сандра се приведе напред и я стисна за рамото. — Просто ме пусни да вървя, Ив. Пусни и нея да си върви.

— Сега не говорим за Бони.

— Тя е тук всеки миг. Тя е зад всяка твоя дума и жест.

— Не е вярно.

Сандра поклати глава.

— Не е нужно да я забравиш, а да я пуснеш да си върви, скъпа. Просто позволи в живота ти да влезе малко светлина. Боже, колко е тъмно там, където си.

— Аз съм... добре. Всичко ще бъде наред, само веднъж да приключи този ужас.

— Дали?

— Мамо, не мога да понеса и това сега.

— Знам колко те боли. Но не се опитвай да управляваш живота ми, Ив. На мен самата ми бе нужно доста време, докато се науча как да се справям с него.

— Пред нас е Пиемонт — обади се Логан.

— Армс е зад ъгъла.

— Ами ако Рон не си е у дома? — попита Ив.

— Имам ключ. — Майка ѝ се усмихна. — В мен е още след третата ни среща. А фактът, че не съм ти казала, говори поне малко за това, че ме смущаваш.

— Никога не съм се опитвала да...

— Знам. — Джон беше спрял пред жилищния блок; Сандра излезе от колата и взе куфара си. — Ще се обаждам в болницата на всеки три часа. Ако не ти позвъня, значи в състоянието му няма промяна.

— Бъди внимателна. Неприятно ми е, че рискуваш.

— А аз изпитвам облекчение, че най-сетне правя нещо самостоятелно. Чувствах се като пионка, движена напред-назад от теб, от Логан и дори от онзи Фиске. Време е да поема нещата в свои ръце.

Изумена, Ив проследи с поглед майка си, докато се скри във входа.

— Феникс, възкръсващ от пепелта? — обади се Логан.

— Тя греша. Уплашена съм до смърт.

— Възможно е Рон да се прояви като добър човек и да направи всичко, за да я защити.

— От Лайза Чадборн? От Тимуик?

— Е, Фиске излезе от играта. Нашата първа дама ще трябва да наеме друг убиец и това ще изисква известно време. Особено ако не разбере веднага, че Куин му е светил маслото. Майка ти направи своя избор, Ив. Не можеш да я защитиш, ако тя самата не го иска.

— Тя не разбира. Гари и Джо... Не разбира какво може да се случи.

— Мисля, че много добре разбира. Не е глупава.

— Не съм казвала такова нещо.

— Защо тогава се отнасяш с нея като с глупачка?

— Просто искам да я предпазя. Страхувам се да не я изгубя.

— Както изгуби Бони?

— Млъкни, Логан!

— Добре. Сандра вече каза всичко, което има да се казва. На твое място обаче аз бих се позамислил над думите ѝ. Тя е умна жена. Нямах представа колко е умна.

— Къде отиваме?

— Да се срещнем с Маргарет; ще ѝ кажа да напусне града. Предполагам, че не бих могъл да те убедя да тръгнеш с нея?

Внезапно страхът ѝ бе изместен от гняв.

— Ами ти? А корабът до Тимбукту? Защо не забравиш за Гил?
— Думите се блъскаха една след друга и избухваха с ярост, която нарастваше все повече и повече. — Защо не забравиш за Бен Чадборн? Просто избягай и кажи: „Майната му на света.“

Той изсвири беззвучно с уста.

— Не е нужно да ме засипваш с толкова обвинения. Това бе само едно предложение. Не мислех, че ще...

— Неудачно. Няма да изоставя нито Джо, нито мама. Писна ми да бягам, да се крия и да се страхувам. Писна ми да гледам как хората, които обичам, умират. Писна ми да се чувствам безсилна. Преди доста време се заклях пред себе си никога повече да не позволявам да бъда

жертва, а ето че сега се случи точно това. — Гласът ѝ потрепваше от напрежение. — Няма да понасям повече. Чуваш ли ме? Никога няма да ѝ позволя да...

— Чувам те. Само дето не мога да проумея как ще я спрем.

Същото си мислеше и Ив. Тогава си спомни последните думи на майка си, думите, задействали една дълбоко скрита в душата ѝ струна и предизвикали гнева ѝ.

„Време е да поема нещата в свои ръце.“

Лайза Чадборн беше тази, която контролираше положението и която атакуваше. Тя беше убила Гари. Пак заради нея животът на Джо все още висеше на косъм.

Но майка ѝ беше жива. Ив беше жива, Логан — също. И щяха да останат живи.

„Сложи край на убийствата“ — беше се помолила неотдавна тя.

Сега вече не се молеше.

Сега поемаше контрола в свои ръце.

Маргарет излезе от вана, а Пилтън остана на мястото си зад волана.

— Как е Куин?

— Не знаем — отвърна Логан. — В интензивното е.

— Съжалявам — обърна се тя към Ив. — Ти добре ли си?

Младата жена кимна.

— А Сандра? Тя го обичаше истински.

— Да. — Очите ѝ запариха. „Смени темата. Не мисли за Джо.“

— Няма да дойде с вас. Остава тук.

Маргарет се намръщи.

— Мислиш ли, че това е добра идея?

— Не, но тя го мисли. И не иска да ме чуе.

— Може би аз бих могла да я убедя...

— Преминала е фазата на послушанието — намеси се Джон. — Двамата с Пилтън потегляйте.

— Пилтън заслужава премия — отбеляза Маргарет. — Не е мислел, че ще се превърне в беглец, когато е приемал тази работа.

— Тогава му дай премия.

— Голяма! Той беше добър...

— Къде е колата на Фиске? — попита внезапно Ив. — Намерихте ли я?

— Пилтън я намери. Беше паркирана на алеята на едно пусто имение на около две мили от нашата вила.

— Почистихте ли я?

— Светна. Прибрахме всичко от жабката и багажника в найлонови торби за боклук. След това я закарах на летището и я оставих на дългосрочния паркинг.

— Къде са торбите?

— Отзад във вана.

Младата жена се насочи натам.

— Да ги вземем, Логан.

Маргарет ги проследи с поглед, докато хвърляха найлоновите торби върху задната седалка на колата.

— Мислиш, че има нещо важно?

— Не знам — отвърна Ив. — Вероятно не, след като е бил професионалист. Но не разполагаме с никакви други улики.

— Внимавайте с най-голямата торба. В багажника на Фиске имаше достатъчно оръжие за една малка война — предупреди ги Маргарет, докато се качваше във вана. — Пушка, два пистолета, патрони, няколко торби с някакви електронни подслушвателни устройства. Не е вярвал във феи. — Усмихна им се мрачно. — Късмет! Погрижи се да останеш жив, Джон. Като разбере каква премия се готвя да ти поискам за участието си в цялата тази каша, Пилтън ще падне в несвяст.

Ив вече бе пропъзляла на задната седалка, когато ванът излезе от паркинга.

— Ще прегледам торбите. Ти карай.

Отвори първо по-голямата. Какво ли знаеше за оръжията? Че не ги обича, че я плашат, че за нея те олицетворяваха единствено насилие и ужас.

Ив постави показалеца си върху цевта на пушката. Металът беше топъл, гладък, почти приятен на пипане. Кой знае защо беше очаквала да бъде студен.

— Откри ли нещо? — попита Логан.

— Не още.

— Обзалагам се, че няма да има никаква следа, която да свърже тези оръжия с Лайза Чадборн.

— Знам.

Лайза не би оставила следа. Претърсването бе най-вероятно безнадеждно.

Но да изгубиш надежда, означаваше да се признаеш за победен. В никакъв случай нямаше да си позволи да изгуби надежда.

Остави първата торба и се залови с втората. Зелена папка с документите на взетата под наем кола, билет за първа класа до Вашингтон с авиолинии „Делта“, разписание на полетите, няколко квитанции от ресторанти — два в Атланта и един в Бейнбридж.

Бейнбридж...

„Не мисли за Бейнбридж. Не мисли за мотелската стая, в която умря Гари.“

Забеляза още един прегънат лист. Квитанция?

Разтвори го.

И кръвта ѝ се смрази.

Няколко имена.

Нейното собствено, на Логан, на Джо, на майка ѝ...

И още две.

Боже мили!

Наложи си да продължи да чете.

„Гари Кеслер.“ Прилежно зачеркнато.

Взираше се с невиждащ поглед в името на Гари.

Просто поредното име в списъка.

Гил бе споменал, че Фиске бил обсебен от яснотата и ефикасността. Очевидно те се простираха и тук — щом убиеше даден човек, зачеркваше името му от списъка.

— Какво е това?

Джон наблюдаваше лицето ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Списък. — Сгъна листчето и го пхна в дамската си чанта. По-късно щеше да го разгледа пак и да помисли по-съсредоточено върху него. Точно в този момент болката, която ѝ причини, бе прекалено силна. Продължи да преглежда останалите книжа. Нищо интересно. — Намери място, където да спрем.

— Мотел?

— Не, те ще претърсят района. Тя ще започне да се чуди защо няма вести от Фиске и ще нареди да се направят дискретни издирвания. Ще разберат за Джо.

„Джо.“

Побърза да прогони тази мисъл. Сетеше ли се за Джо в онази болница, не можеше да се съсредоточи върху нищо друго.

— Точно затова трябва да напуснем района.

— Не, Джо може да има нужда от мен.

— Нека бъдем разумни. Ти дори не можеш да отидеш...

— Не ме интересува. — Не искаше да оставя Джо, след като не знаеше дали щеше да оживее. — Просто намери място, където да спрем за малко. Имам нужда да размисля.

— Аз вече го направих. Ще се свържем с Питър Браун, репортера от онзи вестник в Атланта.

Отново Джо. Имаха нужда от Джо. Тя имаше нужда от Джо.

Спомените я заляха неумолимо. Джо, който се отбива в лабораторията ѝ, за да я смъмри, че работи прекалено много. Джо, който се шегува с нея, като говори тихо и...

— Само се отпусни — каза Логан. — Не е необходимо да решаваме каквото и да било на минутата. Ще покарам още известно време и ще гледам да открия някое закътано местенце за паркиране.

Логан спря до един ресторант на „Макдоналд'с“ на десет мили южно от Гейнсвил и купи хамбургери и кола. После излезе от магистралата, кара по някакъв неравен черен път още пет мили и спря на десетина метра от едно голямо езеро.

— Тук би трябвало да е достатъчно усамотено — заяви той и изключи мотора. — Въпреки че зад хълма вероятно има ферма. В наши дни не е лесно да намериш необитавано, диво място.

— На какво разстояние сме от болницата?

— Четирийсетина минути бързо каране. — Излезе от колата, грабна чантата с Бен и заобиколи, за да ѝ отвори вратата. — Хайде да се поразходим край езерото. Малко движение няма да се отрази зле и на двама ни.

Беше готова да прави всичко, само и само да намали малко насъбралото се напрежение. Взе дамската си чанта и го последва.

Езерото беше мътно, а бреговете му — хлъзгави. Вероятно скоро бе валило. Слънцето залязваше и хвърляше огнени линии по водната повърхност.

След около трийсет минути Джон попита:

— По-добре ли се чувстваш?

— Не. Да. — Спря до едно дърво и опря буза на дънера му. — Не знам, Логан.

— Искам да ти помогна. Дяволите да го вземат, кажи ми как да ти помогна.

„Направи така, че Гари да се върне от света на мъртвите. Кажи ми дали Джо ще се оправи.“

Ив поклати глава.

— Куин не е единственият, който може да ти помага. Позволи ми да опитам.

Тя се отпусна тежко на земята.

— Ще се оправя, Логан. Просто трябва да помисля. Знам, че има начин да се сложи край на това, но трябва да си го изясня, а в момента мисълта ми не е особено ясна.

— Гладна ли си?

— Не.

— А би трябвало. Не си яла от почти двайсет и четири часа.

„Буба Блу'с Барбекю.“ Гари беше поръчал да им донесат храната в...

— Ти стой тук — рече Джон и остави чантата с Бен в краката ѝ. — Отивам за храната.

Ив го проследи с поглед, докато той се изкачваше по склона. „Вземи се в ръце“ — помисли си тя, отвратена от себе си. Държеше се като някоя баба и Логан се тревожеше за нея. Но гледката на пресметливо изготвения списък и грижливо зачеркнатото име на Гари я бе разтърсила толкова, че ѝ беше необходимо време, за да се възста...

Телефонът ѝ звънеше!

Майка ѝ?

Затършува трескаво из дамската си чанта.

— Ив?

Лайза Чадборн.

Цялото тяло на младата жена се затресе.

— Проклетата да си! Да гориш в ада!

— Ти не ми остави друг избор. Опитах се да ти подсказва път за отстъпление.

— И след това уби Гари.

— Фиске го уби... Не, няма да отричам. Аз му наредих.

— Каза ли му да убие и Джо?

— Не, това не фигурираше в най-належащия план.

Но не отрече, че е било сред целите й.

— Той умира...

— А аз предполагам, че мъртвият, открит до него, е Фиске.

— Той се опита да убие Джо.

— Очевидно не е успял. Доколкото разбирам, Куин все още има някакви шансове да остане жив. Разбирам горчивината ти, но нима не проумя, че не можеш да победиш? Колко човека още трябва да умрат, Ив?

— Вече нямаш Фиске.

— Тимуик ще му намери заместник. Сега Куин е изключително уязвим. Животът му се поддържа със специална медицинска апаратура, нали?

Разтърси я яростна омраза.

— Да не си посмяла да си го помислиш!

— Не искам да мисля за такива неща — отвърна уморено Лайза.

— Даже от мисълта за това ми се повдига, но ще наредя да го направят, Ив. Както наредих да убият Кеслер. Както ще наредя да убият всички, на които държиш. Трябва да ми предадеш черепа и доклада за ДНК.

— Върви по дяволите!

— Чуй ме, Ив. Помисли си. Заслужава ли си?

— Казваш, че ако ти дам черепа, Джо ще живее?

— Да.

— Лъжкиня! Джо няма да бъде в безопасност. Боже мой, ти уби дори Скот Мейрън, а уж ти беше приятел.

Мълчание.

— Решението не беше мое. Разбрах за него едва след като бе изпълнено. Тимуик е изпаднал в паника и прави глупости. Аз ще се погрижа за безопасността на Куин. Повярвай ми.

— Не ти вярвам.

— Какво искаш тогава, Ив? Какво мога да ти дам?

— Искам да бъдеш свалена от власт. — Младата жена затвори очи и произнесе думите, които не бе и предполагала, че ще изрече някога: — Искам те мъртва.

— Страхувам се, че тези неща не са в твои ръце.

— Това е най-голямото ми желание.

— Не е вярно. — Лайза направи кратка пауза. — Тъй като предположих, че Фиске може да се провали, стоях и обмислях какво бих могла да ти предложа. И се сетих. Толкова е просто. Знам какво искаш по-силно дори от падането ми от власт.

— Няма такова нещо.

— О, напротив, Ив, има.

Ив все още се взираше в телефона си, когато Логан се върна.

Той спря няколко крачки пред нея, погледна я и присви очи.

— Майка ти ли беше? Как е Куин?

Тя поклати глава.

— Лайза Чадборн.

Джон настръхна.

— И?

— Иска черепа.

— Това не е нещо ново. То ли те шокира така?

— Да. — Прибра телефона в чантата си.

— Заплаши ли те с нещо?

— Заплаши Джо и майка ми.

— Много мило от нейна страна.

— Аз обаче не съм сигурна, че би могла да гарантира сигурността им, дори да се съглася с предложението ѝ. Каза, че Тимуик бил изпаднал в паника и самата тя изгубила контрол над него, затова убил Мейрън.

— Може и никога да не е изгубвала контрол и да е дала лично заповедта.

— Възможно е. Не знам. Не мога да мисля точно сега.

Внезапно една от току-що изречените фрази се върна рязко в съзнанието му.

„Дори да се съглася с предложението.“

— Боже мой, какво ти предложи тя?

Ив не отговори.

Логан се отпусна на колене до нея.

— Кажи ми!

Поклати глава.

— Може би по-късно.

— Може би?

Ив смени темата.

— Искам да се обадиш в болницата.

— За да проверя как е Куин? Майка ти каза, че...

— Не, искам да се обадиш в стаята на сестрите. Искам да им кажеш, че възнамеряваш да убиеш Джо.

— Какво?!

— Искам да бъдеш гаден, сквернословен и категоричен. Искам да им обясниш, че ще се престориш на член от болничния персонал, ще се промъкнеш в стаята му и ще спреш животоподдържащата апаратура. Или ще му биеш инжекция, от която никога повече няма да се събуди. Искам да ги убедиш, че си побъркан и говориш напълно сериозно.

Логан кимна замислено.

— Те ще докладват за анонимното обаждане на навъртащите се наоколо ченгета и така ще бъдат непрекъснато нащрек.

— Бих се обадила аз, но обикновено смятат мъжете за по-опасни.

— Подобни умозаклучения могат да бъдат много погрешни. Ще се обадя веднага. — Намръщи се. — Какво правиш?

Тя бе коленичила и се пресягаше към поставената на земята чанта с Бен.

— Просто искам да я държа.

— Защо?

— Няма да избягам с нея. Просто искам да е в ръцете ми.

Тези думи не му харесаха, така както не му харесваше и начинът, по който се държеше Ив.

— Може би ще бъде по-добре да се махаме оттук. Трябва да намерим къде да преспим.

— О'кей, по-късно ще се върнем в Гейнсвил. — Отмести погледа си от лицето му и го насочи отново към чантата в скута си. — Обади се!

Сандра й звънна в единайсет същата нощ.

— Жизненоважните функции на Джо са се стабилизирани. Положението му е все още критично, но определено има подобрение.

Ив изпита огромно облекчение.

— Кога ще знаят със сигурност?

— Нямам представа. Утре сутрин, може би. Как си?

— Добре.

— Не звучиш добре.

— Добре съм, мамо. Ти с Рон ли си?

— Да, той е до мен. Каза, че няма да се отделя от мен, докато цялата тази история не приключи. Смята, че трябва да дойдеш и да говориш с полицията. Аз съм на същото мнение. Трябва да сложиш край.

Изглеждаше толкова лесно, помисли си уморено младата жена. Да остави всичко в ръцете на полицията.

— Обади ми се пак, когато научиш нещо повече за Джо. Пази се, мамо.

— Куин по-добре ли е? — попита Логан.

Тя кимна.

— Но не е въвн от опасност. — Отвори вратата на колата. — Слизам да се разходя край езерото. Не идвай с мен.

— С други думи компанията ми не е желана. — Погледна към чантата в ръцете ѝ. — Но очевидно това не се отнася за нашия приятел-скелета. Цяла вечер не си го пуснала за момент. Ще ми кажеш ли защо го мъкнеш навсякъде със себе си?

И тя самата не беше сигурна каква бе причината. Може би се надяваше той да ѝ посочи отговора. Господи, как само се нуждаеше от отговор.

— Просто искам да бъде с мен.

— Доста странно.

— Не си ли чувал? Аз не съм с всичкия си.

— Глупости. Ти си една от най-нормалните личности, които съм срещал.

— Виж обаче в каква компания се движа — заяви Ив и заслиза по осветения от луната склон.

Усещаше гладката кожа на чантата в дланта си.

„Помогни ми, Бен. Изгубих се и някой трябва да ме намери.“

Ив седеше под дървото вече повече от два часа.

И прегръщаше кожената чанта така, сякаш беше бебе.

Логан излезе от колата и заслиза по склона. Не можеше да понася повече това.

— Писна ми да се правя на търпелив и изпълнен с разбиране. Ще ми кажеш какво става. Чу ли? Искам да знам какво, по дяволите, ти е казала Лайза Чадборн.

Ив не отговори известно време, след което прошепна:

— Бони...

— Какво?

— Предложи ми Бони. Предложи да открие Бони.

— Как?

— Каза, че ще нареди да възобновят работата по случая, че ще изпрати цяла армия от полицаи и военни, които да претърсват и разпитват. Каза, че размишлявала върху това. Издирването не можело да бъде открито. Прекалено подозрително щяло да изглежда. Щели да изберат някое от другите деца, върху което да съсредоточат усилията си за пред хората, но всъщност щели да търсят Бони.

— Боже мой!

— Каза, че ако се наложило, щели да посветят години на това. Обеща да ми върне Бони.

— И от теб се иска единствено да й дадеш черепа и доказателствата с ДНК? Това е номер. Тя никога няма да изпълни обещанието си.

— Само черепа. Каза, че мога да напусна страната и да запазя материалите с ДНК, докато не ми предаде Бони. — Затвори очи. — Бони...

— Тя няма да удържи на думата си. Няма да ти позволя да го направиш.

Ив отвори рязко очи и произнесе разпалено:

— Чуй ме, Логан. Ако реша да го направя, нито ти, нито който и да е друг ще ме спре. Ако някой може да открие Бони, това е Лайза Чадборн. Знаеш ли какво значи това за мен?

— Да — отвърна грубо той. — И тя също го знае. Не й позволявай да те използва по този начин.

Младата жена тръсна глава.

— Ти не разбираш.

Напротив, разбираше много добре и сърцето му се късаше. Лайза Чадборн бе използвала единствената примамка, на която Ив не можеше да устои.

— Кога трябва да я уведомиш за решението си?

— Ще ми се обади в седем сутринта.

— Ще бъде ужасна грешка.

— Каза, че Джо и мама щели да бъдат в безопасност, че това ще сложи край на всякакви по-нататъшни убийства. Дори щяла да опита да накара Тимуик да престане да те издирва.

— Трябва да си луда, за да повярваш.

— Вярвам, че не желае да убива повече. Не знам дали може да сложи край на този кошмар, но мисля, че тя също го иска.

— Когато се обади, дай аз да говоря с нея.

Ив поклати глава.

— Мислех, че сме заедно...

— Заедно ли? Ти вече каза, че ще се опиташ да ме възпреш да не го правя.

— Защото знам, че е грешка.

— Грешка е да оставя Бони сама някъде там.

— Ив, залогът е прекалено голям, за да...

— Млъкни, Логан. — Гласът ѝ прозвуча напрегнато. — Просто ме остави на мира, за да мисля. Няма да успееш да ме убедиш. Всички аргументи „срещу“ вече са ми известни.

Всяка клетка на тялото и мозъка ѝ ѝ казва да го направи, помисли си Джон. Искаше му се да удуши Лайза Чадборн.

— О'кей. Няма да се опитвам да те разубеждавам. Размисли сама. — Изправи се. — И не забравяй Кеслер и Джо Куин.

— За нищо друго не мисля.

— Не е вярно. Според мен не си способна да мислиш за нищо друго, освен за Бони. Претегли...

Тя вече не го слушаше. Взираше се в чантата с черепа, без да я вижда.

Виждаше единствено Бони.

ГЛАВА 22

На следващата сутрин Лайза Чадборн се обади точно в седем.

— Е?

Ив си пое дълбоко въздух.

— Ще го направя.

— Радвам се. Повярвай ми, така е по-добре за всички.

— Не ме интересуват всички. Ако ме интересуваха, сега нямаше да се споразумявам с теб. Чуй ме! Искам да уредиш с майка ми да се установим някъде извън страната, както обеща. Искам да спреш да преследваш Логан и да оставиш Джо Куин на мира.

— Искаш и Бони.

— О, да. — Гласът ѝ потрепера. — Трябва да я намериш и да ми я върнеш. Това не подлежи на абсолютно никакви доуточнявания.

— Ще я намеря. Обещавам ти, Ив. Ще уредя Тимуик да вземе черепа и тогава...

— Не. Не знам колко струва обещанието ти. Поемам голям риск. Кой може да ми гарантира, че няма да се откажеш от думата си, щом получиш черепа?

— Изследванията и материалите с ДНК остават у теб. Добре знаеш, че могат да ми създадат огромни неприятности.

— Недостатъчни без черепа.

— Какво искаш в такъв случай?

— Не искам, а изисквам. Да се видя с теб. Ти да вземеш черепа.

— Невъзможно!

— Съгласна съм само при това условие.

— Виж, жена в моето положение не може да се движи свободно където си пожелае.

— Не ме лъжи. Жена, която може да убие съпруга си и да се измъкне, несъмнено може да намери начин да се срещне с мен. Аз излагам на огромен риск живота си и ще взема всички необходими предпазни мерки. Не притежавам кой знае какви оръжия, но съм художничка. Специално съм изучавала израженията. И в частност —

твоите. Мисля, че ще разбере, ако не възнамеряваш да спазиш обещанието си.

Пауза.

— Ще вземеш ли черепа със себе си?

— Ще бъде скрит наблизко. Но ти гарантирам, че няма да можеш да го откриеш, ако решиш да ми заложиш капан.

— Ами ако това се окаже капан за мен самата?

— Вземи всички предпазни мерки, които желает, стига да не застрашават мен.

— И къде предлагаш да се срещнем?

— Някъде около Кемп Дейвид. Ще ти бъде по-лесно да отидеш там за уикенда. Особено ако съобщиш, че уж страдаш от загубата на приятеля си Скот Мейрън. Просто обяви Кемп Дейвид като цел на пътуването и накарай пилота да се приземи там.

— Планът ти ми се струва разумен. А Логан?

— Той е въвн от играта. Взех черепа и документите и избягах. Каза ми, че съм луда. Смята, че ще ме предадеш.

— И ти няма да го послушаш?

— Не съм отрекла подозренията му; може и да е прав. — Ръката й стисна по-здраво телефона. — Но трябва да го направя. Ти знаеше, че ще го направя, нали?

Последва мълчание.

— Тази среща не е добра идея. По-безопасно е да оставиш черепа някъде, откъдето Тимуик ще го вземе.

— По-безопасно за теб.

— И за двете.

— Не. Трябва да видя лицето ти, когато ми кажеш, че ще намериш Бони. Прекалено много лъга. Трябва да направя каквото зависи от мен, за да бъде сигурна, че не ме мамеш.

— Повярвай ми, идеята ти не е добра.

— Или я приемаш, или няма да стане нищо.

— Дай ми малко време да размисля. — Последва ново мълчание. — Добре. Ще се срещна с теб. Но ще доведе и Тимуик.

— Не!

— Той може да управлява хеликоптер и е от Секретните служби. Това означава, че ще мога да се отърва както от охраната, така и от пилота, без да предизвикам подозрения. — Лайза замълча за момент.

— Освен това той разполага с нужната апаратура, която би засякла всякакво устройство за подслушване, независимо дали е в теб, или някъде в района. Трябва да се предпазя по някакъв начин.

— А кой ще пази мен от него?

— Ще го отпратя, щом се уверя, че не си ми заложила капан. Няма да дойда без него, Ив.

— О'кей. Но никой друг. Ако забележа, че има и трети, просто няма да се срещна с теб.

— Напълно справедливо. А сега кажи къде би искала да се срещнем.

— Като наближите Кемп Дейвид, ще ти се обадя.

— Предпазлива си. Кога?

— Утре. В осем сутринта.

— Много добре. Не забравяй, пътят по въздух от Белия дом до Кемп Дейвид е трийсет минути. — Направи поредната пауза. — Освен ако не успея да те уговоря да се откажеш от този план. Наистина би било по-безопасно и за двете ни.

— Казах не!

— Тогава до утре — заяви Лайза и затвори.

Ив прибра бавно телефона. Вече нямаше връщане назад. Логан го бе определил като ужасна грешка, но въпреки това тя не се бе отказала.

Щеше да има нужда от транспорт, за да се добере до Вашингтон, но преди да тръгне, трябваше да свърши още нещо. Набра номера на майка си.

— Как е Джо?

— Току-що говорих с болницата. Излязъл е от интензивното.

Ив затвори очи, носена на прииждащите вълни на облекчението.

— Ще живее ли?

— Снощи е дошъл в съзнание. Лекарите не бързат да прогнозират, но всички признаци са обнадеждаващи.

— Искам да го видя.

— Бъди разумна. Знаеш, че е невъзможно.

Не можеше да потисне отчаянието. Кой можеше да каже какво ще се случи на Кемп Дейвид? Трябваше да се види с Джо.

— О'кей. Нужна ми е помощ. Ще ми наемеш ли кола?

— Какво стана с автомобила на Логан?

— Разделихме се. Него го търсят по-усилено от мен. Вероятно дори е издадена заповед да стрелят, щом го видят.

— Радвам се, че не сте заедно. Не ми допаднаше мисълта за вас двамата...

— Мамо, нямам много време. Намирам се в дамската тоалетна на увеселителния парк в Гейнсвил. По това време тук е пусто, но не мога да остана дълго. Съжалявам, че трябва да искам това от теб, но все пак — ще ме вземеш ли оттук?

— Тръгвам.

Майка ѝ тръгваше. След това Ив щеше да я остави пред апартамента на Рон и да продължи. Седна на пода, постави дамската си чанта до чантата с Бен и се облегна на стената. „Дишай дълбоко. Опитай да се отпуснеш.“ Щеше да направи каквото трябва.

Утре в осем сутринта.

Утре в осем сутринта.

Лайза се изправи и се приближи до прозореца.

Утре щеше да получи черепа на Бен и главната заплаха щеше да бъде премахната.

Това можеше и да е капан, но инстинктът ѝ подсказваше, че бе играла с единствената карта, на която Ив Дънкан не можеше да устои. Тя беше обсебена от желанието да открие останките на дъщеря си и Лайза просто се бе възползвала. Струваше ѝ се, че трябва да триумфира.

Но не изпитваше възторг.

Искаше ѝ се да бе успяла да убеди Ив, че срещата не е необходима. Наистина възнамеряваше да удържи своята част от уговорката.

Така ли беше всъщност, запита се уморено тя. Мислеше, че се познава, но не бе и предполагала, че е способна да извърши нещата, които вече бе извършила.

Просто ѝ се искаше Ив да не бе настоявала за тази среща.

Недалеч от планинския парк „Катоктин“

На следващия ден

8:20 часа

Хеликоптерът приближаваше от север.

Ив набра номера.

— Намирам се на една горска поляна на около миля от шосе 77 край Хънтинг Крик. Приземете се на поляната. Аз ще дойда при вас.

— Веднага щом огледаме района и се убедим, че е чисто — отвърна Лайза Чадборн. — Тимуик обича предпазливостта.

„Всъщност онази, която обича предпазливостта, си ти, Лайза“ — помисли си Ив. Тя самата обаче също бе предпазлива. Беше се уверила, че околностите са съвсем чисти, преди да се обади.

Като стискаше и отпускаше нервно юмруци, младата жена впери поглед в хеликоптера над поляната.

— Един човек. — Тимуик посочи към неясните инфрачервен очертания върху екрана. — Най-близкият друг източник на топлина се намира в една закувалня на шосе 77, три мили по-нататък.

— Подслушватели?

Тимуик се вгледа в друг екран.

— Нищо.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Става дума и за моя задник.

Лайза усети неочаквана тъга, когато се взря в самотното петънце върху екрана и си даде сметка; че това е Ив — сама и беззащитна.

— Тогава кацаме. Да видим дали ще се справим най-сетне с положението, Джеймс.

Лайза Чадборн излезе от хеликоптера.

Ив беше успяла. Тя беше определила времето и мястото и въпреки това все още ѝ се струваше странно, че Лайза наистина бе тук.

Проследи я с поглед как скочи на земята. Изглеждаше точно така, както и на видеозаписите — красива, спокойна, одухотворена. Е, какво бе очаквала? Да види следи от безпътство или жестокост?

Гари... Кръв... Ками... Грозната картина в онази мотелска стая премина пред очите ѝ.

Би трябвало да бъде променена. Би трябвало.

„Не мисли за това. Запази спокойствие.“

Тръгна към вертолета.

— Здравей, Ив — поздрави отривисто президентшата. — Джеймс се обади току-що на охранителните служби в Кемп Дейвид и каза, че се приземяваме, за да провери някакви лампички по контролното табло. Разполагаме в най-добрия случай с десет минути. Дотогава или трябва да излетим отново, или те ще се притеснят и ще изпратят някого насам.

— Десет минути би трябвало да ни стигнат.

— Не казвай нищо, Лайза!

Тимуик излезе от хеликоптера и тръгна към Ив.

Тя отстъпи инстинктивно крачка назад.

Носеше инструмент, който приличаше на металните детектори, използвани от охраната на летищата.

— Протегни си ръцете.

— Каза, че целият район бил чист, Джеймс — обади се Лайза.

— Няма да навреди, ако сме малко по-предпазливи. — Прокара електронната палка покрай тялото на младата жена. — Обърни се.

— Не ме докосвай!

Тимуик застана зад гърба ѝ и прокара детектора от раменете до стъпалата.

— Всичко е наред. Няма оръжие. Нито подслушватели.

— Прости му — рече президентшата. — Напоследък е изключително нервен. И то по вина на теб и Логан. Отдръпни се и ни остави да поговорим, Джеймс.

Тимуик понечи да тръгне към дърветата.

— Не — възкликна остро Ив. — Не искам да те изпускам от погледа си. — Посочи някъде край хеликоптера. — Седни там.

— Какво?

— Чу ме. Искам да седнеш и да кръстосаш крака. Ще ти отнеме повечко време, ако решиш да атакуваш от това положение.

Тимуик стисна ядно устни.

— Това е унижително, Лайза.

— Направи го — усмихна се леко тя. — Не си чак толкова безпомощна, колкото си мислех, Ив.

Джеймс се отпусна на земята и кръстоса нозе.

— Доволна ли си?

— Не. Бръкни си в джоба и извади оттам пистолета. Сложи предпазителя и го хвърли на такова разстояние, че да не можеш да го

достигнеш.

— Нямам пистолет.

— Извади го — повтори младата жена.

Лайза кимна.

— Нека да приключим, Джеймс.

Той изруга под нос, извади пистолета, постави предпазителя и го захвърли.

Тогава Ив се обърна към президентшата.

— Сега вече съм доволна.

— Но използва част от безценното ни време. — Лайза хвърли поглед към часовника си. — По-точно — две минути.

— Заслужаваше си. Нямам му доверие.

— Струва ми се, че с право си подозрителна. — Направи пауза. — А сега ми дай черепа на Бен, Ив.

— Не още!

— Искаш да ти кажа, че ще си получиш Бони ли? — Погледна я право в очите. — Не е възможно да бъде сигурна, но ще направя всичко, което зависи от мен, за да я открия. — Гласът ѝ трептеше от искреност. — Обещавам ти, Ив.

„О, Боже, говорела е истината. Бони можеше да се прибере у дома.“

— Черепа, Ив! Нямам много време. В хеликоптера имам документи и пари за теб, а Джеймс уреди един самолет да ви откара с майка ти вън от страната. Дай ми черепа и с Джеймс се връщаме във вертолета и изчезваме от живота ти.

Имаше ли момент, в който Лайза Чадборн не е била част от нейните спомени и живот?

— Черепа!

— Той е там, под дърветата. — Ив погледна уморено към Тимуик и тръгна към края на поляната. — Не те изпускам от очи, Тимуик.

— Джеймс няма да се намеси. — Президентшата я последва. — Той иска да получи черепа не по-малко от мен самата.

— Но какво ще стане, след като ви го дам?

Лайза не отговори. Беше набърчила чело.

— Къде е? Да не би да си го заровила?

— Не. — Ив спря и посочи към кожената чанта, полузакрита от храста. — Ето го.

— Тук? Каза, че няма да можем да го намерим?

— Блъфирах. По-добре ли щеше да бъде, ако го бях заровила или скрила? Вие разполагате с всевъзможни детектори.

— В такъв случай май съм те надценила — заяви Лайза и се изсмя. — Боже мой, а аз си мислех, че си измислила нещо блестящо. — Усмивката ѝ се стопи. — Ако изобщо това е Бен. И преди сте ни пращали за зелен хайвер.

Младата жена поклати глава.

— Бен Чадборн е. Виж сама.

Лайза вдигна чантата.

— Чух, че се справяш чудесно със скулптурирането. Ще мога ли да видя наистина приликата?

— Отвори я.

Лайза се взря в чантата.

— Струва ми се, че не искам.

Ив сви рамене.

— Както желаш. Изненадана съм обаче, че поемаш риска да не го направиш.

Президентшата се размърда, сякаш излизаше от хипноза, и започна да разкопчава бавно ремъците. — Нека да видим дали си толкова добра, колкото се гово... Боже милостиви! — Отдръпна се инстинктивно назад, без да отделя поглед от изчегъртания череп. — Какво е...

— Съжалявам, ако не е толкова красив, колкото си очаквала. Гари Кеслер обичаше да работи върху чист череп и затова ме накара да унищожа онова, което бях направила. Нали се сещаш за Гари? Дето каза на Фиске да го убие.

Лайза не можеше да отдели очи от черепа.

— Бен?! — прошепна тя.

— Така изглежда човек, след като го изгорят. Кожата се разтапя и...

— Млъкни!

Внезапно по бузите на Лайза потекоха сълзи.

— А виждаш ли назъбената дупка на тила? Когато си в огъня, мозъкът завира и в крайна сметка...

— Млъквай, кучко!

— Смъртта на Гари обаче беше по-различна. Казала си на Фиске да ми даде да разбере, че трябва да ти върна черепа. Наредила си му, че искаш да го разпъне на кръст.

— Не съм искала такова нещо. Трябваше просто да те шокира, за да се предадеш. Беше необходимо да го направя. Но вината си е твоя. Желаях това да свърши. Казах ти, че ще стане, ако ми дадеш черепа на Бен, но ти не го направи. — Сведе отново поглед. — Бен...

— Как го уби?

— Скот Мейрън му направи инжекция. Бързо и безболезнено. Не страда. — Пое си дълбоко въздух и опита да се овладее. — Много жестоко беше от твоя страна да ме накараш да погледна този череп, Ив.

— Не ми говори за жестокост. Ти накара да убият Гари и Гил. Джо едва не умря.

— Сега доволна ли си? Боже, колко си коравосърдечна. А аз дори те съжалявах.

— Защото имаше намерение да ме убиеш? Защото изобщо не си имала намерение да ме пуснеш да си тръгна оттук жива?

— Предложих ти да намерим начин да оставиш черепа на място, откъдето да го взема. Знаех, че няма да мога да те оставя жива, ако ми дадеш възможността... Това ми е работата. — Обърна се рязко към Тимуик. — Тръгваме, Джеймс. Погрижи се за нея.

Тимуик се изправи бавно.

— Да я убия ли искаш?

— Не, не искам, но трябва да го направя. Действай!

Тимуик изгледа Ив. А после се обърна и тръгна към хеликоптера.

— Джеймс!

— Майната ти!

Лайза настръхна.

— Споразумяхме се!

Той отвори вратата на вертолета.

— А споразумявали ли сме се, че Фиске трябва да убие и мен? Кога трябваше да стане това, Лайза?

— Не знам за какво говориш.

— За списъка. Дала си го на Фиске. Видях го.

— Как си могъл да видиш нещо, което не съществува? — Лайза облиза устни. — Ако е имало списък, той със сигурност не е бил мое

дело. Знаеш, че Фиске често своеволничеше.

— Но не би отсякъл ръката, която го храни. Не и ако не започнеше да го храни друга ръка. Решила си, че повече нямаш нужда от мен.

— Нищо не може да бъде доказано. Фиске е мъртъв.

— Ще намериш друг да ме убие.

— Допускаш непоправима грешка — заяви президентшата и се запъти към хеликоптера. — Чуй ме, Джеймс!

— Повече не слушам никого. Махам се!

— Ще те хванат.

— Не и ако имам преднина. Това беше част от уговорката. Ще се обадя в Кемп Дейвид и ще им кажа, че сме тръгнали. Така ще си осигурия достатъчно време. — Влезе във вертолета. — Дано да гориш в ада, кучко!

— Тимуик! — Лайза се спусна към вратата. — Това е номер. Не предавай всичко, за което сме положили толкова усилия. Кевин ще те назначи...

Хеликоптерът се издигна и Лайза се строполи.

После се надигна с мъка на колене.

И погледна към Ив.

— Ти го направи!

— Всъщност ти го направи. Точно ти ми каза, че Тимуик е изпаднал в паника. Един паникьосан човек е готов да се вкопчи за всяка подадена му сламка.

— Ти си ме насадила.

— Планът беше мой. А Логан отиде при Тимуик със списъка.

— Но когато предложих да взема Тимуик, ти се възпротиви?

— Знаех, че ще искаш да го вземеш. Това бе най-разумното, а ти си умна жена. Ако не го беше предложила ти, Тимуик щеше да те убеди да го направиш. — Усмихна се тъжно. — Но не се наложи да те убеждава, нали?

— Всичко това няма да ти донесе нищо добро. Мога да уредя да хванат Тимуик и... — Внезапно замръзна и не довърши мисълта си. — О, Боже, разговорът ни се подслушва, нали?

— Да.

— И ми показва черепа на Бен умишлено, за да ме разтърсиш?

— Надявах се да стане така. Повечето хора се стряскат при вида на скелет. Особено ако е на тяхна жертва.

Лайза се умълча; очевидно си припомняше разговора.

— Много лошо, но все пак не е достатъчно обвиняващ. В съда всичко може да бъде интерпретирано така, че...

— Логан уреди разговора ни да се слуша от трима свидетели. Питър Браун, репортер в „Атланта Джърнъл енд Конститушън“, Андрю Бенет от Върховния съд и сенатор Денис Латроп. Все високоуважавани хора. След като взехме решението, Логан се впусна в действие. Разполагаше с почти цял ден да убеди Тимуик, че той е следващата ти жертва.

Президентшата пребледня и внезапно се състари.

— Колко... умно. Казах на Тимуик още в началото, че трябва да внимаваме с теб. Очевидно огледът за подслушватели е бил само привиден. Аз обаче видях инфрачервения детектор и предполагам, че няма да мине много време до появата на Логан.

Ив кимна.

— Добре. Нужни са ми няколко минути, за да се овладеея. Струва ми се невъзможно... — Преглътна мъчително. — Мислех, че те държа в ръцете си. Мислех, че ключът е твоята Бони.

— Тя наистина беше ключът.

— Но ти се отказа от шанса да...

— Залогът беше прекалено висок. Ти навреди на хора, които обичам.

— Щях да го направя, да знаеш. Щях да удържа обещанието си и да я открия. Това щеше да ми помогне да се почувствам по-добре.

— Вярвам ти.

Младата жена настръхна, когато Лайза се изправи.

— Нямам намерение да се опитвам да те убия. Въпреки че ти... ме унищожи.

— Сама се унищожи. Къде отиваш?

— Изтървах Бен, докато тичах към хеликоптера. — Отпусна се на колене до черепа. — Толкова е малък. А беше голям човек. Във всяко отношение Бен беше по-голям от живота...

— Но ти го уби?

Президентшата се държеше така, сякаш не я чуваше.

— Толкова умен! Такива мечти... И щеше да ги осъществи... Всичките... — Погали лявата скула и прошепна: — Какъв невероятен човек беше ти, Бен Чадборн.

Като докосване на влюбена жена, осъзна шокирана Ив.

В очите на Лайза блестяха сълзи, когато ги насочи към нея.

— Вестниците ще искат да му направят снимки. Те си падат по най-грозните и мрачни снимки. Не им позволявай да го снимат в този му вид. Искам всички да го запомнят такъв, какъвто беше. Не им позволявай. Обещай ми.

— Обещавам. Единствените снимки ще бъдат необоримите като доказателствен материал при делото. А след това ще се погрижа да се прибере у дома.

— У дома? — Лайза помълча известно време и когато заговори отново, в гласа ѝ имаше учудване. — Това е от значение за мен. Но не за Бен. Той казваше, че е важно това, което оставяме след себе си, а не онова, в което се превръщаме или където отиваме след смъртта. — Вгледа се в обгорения череп и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Каква мъка само ми причинява това, Бен. Ти ми каза, че няма да бъде нужно да те виждам.

Ив замръзна.

— Какво?

Президентшата я погледна.

— Аз го обичах — отвърна протичко тя. — Винаги съм го обичала. И винаги ще го обичам. Той беше мил, любящ и изключителен. Нима наистина смяташ, че бих могла да убия такъв мъж?

— Но ти си го убила! Или си накарала Мейрън да го убие, вместо теб.

— Аз убедих Скот да приготви спринцовката. — Сведе поглед към черепа. — Бен обаче я взе и сам си би инжекцията. Не искаше отговорността да падне върху Скот. Ето какъв човек беше той.

— Защо?

— Бен умираше от рак. Откри това месец, след като беше избран.

Изминаха няколко секунди, преди Ив да се окопоти достатъчно, за да попита:

— Самоубийство?

— Не, самоубийствата са за страхливците. В Бен нямаше капчица страх. Той просто искаше да спести... — Спря, за да овладее гласа си. — Беше планирал всичко. Знаеше, че всичките му мечти ще отидат по дяволите. Работихме упорито петнайсет години, за да постигнем влизането му в Белия дом. Какъв екип бяхме само... Наложих се да избере Мобри за вицепрезидент, тъй като имахме нужда от Юга, но винаги казваше, че всъщност трябваше да бъда аз. Мен обаче това не ме вълнуваше. Знаех, че ще бъда винаги до него и ще му помагам. А после трябваше да разбере, че ще умре, преди да успее да изпълни онова, което... Не беше честно. Той не можа да го понесе.

Той сам е планирал всичко?

— Той избра Кевин Детуил. Той ми каза как да се оправя с него. Знаеше, че ще имам нужда от Тимуик. Пак той ми посочи каква примамка да използвам, за да го накарам да ми сътрудничи.

— Тимуик знаеше ли за болестта му?

— Не. Тимуик мислеше, че е убийство. Според Бен щяхме да го контролираме по-лесно, ако го накараме да повярва, че е съучастник в убийството на президента. И беше прав. — Усмихна се с горчивина. — Беше прав за абсолютно всичко. И всичко вървеше добре. Всеки от нас имаше своята задача. Моята беше да контролирам Кевин и да работя зад кулисите, за да подсигуриявам приемането на проектозаконите. Този мандат успях да прокарам седем. Даваш ли си сметка колко усилено съм работила?

— А каква беше задачата на Тимуик? — попита мрачно Ив.

— Не да убива. Просто трябваше да пази и да улесни осъществяването на измамата. Той обаче се уплаши. Изпадна в паника и повече не можех да го контролирам.

— Значи твоят Бен все пак не се е оказал прав за него?

— Щеше да се окаже прав, ако всичко се бе развивало така, както го бе планирал. Ако Донели бе свършил възложената му задача. Ако Логан не се бе появил на сцената. — Погледна Ив право в очите. — Ако ти бе решила да си гледаш своята работа.

— Ако никой не заподозреше нищо.

— Планът на Бен беше почти безпогрешен. Даваш ли си сметка какво унищожихте? Ние искахме да въведем ред. Единственото ни желание беше да помогнем на народа. Не беше честно да ни бъде отнета тази възможност.

— Ти извърши убийство. Дори да не си убила съпруга си, ти нареди на Фиске да убива.

— Аз не исках... В един момент всичко се обърка... Но аз бях обещала на Бен да се погрижа за осъществяването на плана му. Това бе моята задача. Трябваше да я изпълня. Нима не разбираш? Всяко нещо се превръщаше от само себе си в съвсем друго и изведнъж се озовах напред... — Спря за момент. — Държа се много лошо. Би трябвало да проявя малко достойнство. Особено като се има предвид, че най-вероятно всичко продължава да се записва. — Изправи гръбнак, изпъна назад рамене и внезапно лицето ѝ се озари от бляскава усмивка. — Виждаш ли, мога да се справя. Мога да се справя с всичко. Ще се усмихвам и ще бъда искрена и те няма да повярват.

— Играта свърши, Лайза.

Президентшата вирна брадичка.

— Не и преди последната битка.

— Подобен скандал би нарушил работата на правителството за месеци напред и би лепнал тъмно петно върху всичко, което си направила.

— Ще разбере, когато дойде моментът да отстъпя и да напусна... както направи Бен. — Помълча малко и след това поклати глава. — Каква ирония е, че уреди срещата ни точно на Кемп Дейвид. Знаеш ли, че Франклин Рузвелт е нарекъл това място „Шангри-ла“?

— Не.

— Шангри-ла. Изгубената мечта... — Погледът ѝ политна към върховете на дърветата. — Пристигат. Мисля, че трябва да отида да ги посрещна. Дързостта се приема винаги добре.

Ив я проследи с поглед. Лайза тръгна грациозно към онова място на поляната, където бяха спрели четири коли, едната от които на Логан.

Пистолетът!

Лайза стоеше до пистолета, захвърлен от Тимуик, и го съзерцаваше.

— Не!

— Ти унищожи всичко, за което сме работили двамата с Бен. Мислиш, че съм убиец. Бих могла да вдигна оръжието и да докажа, че си права. Страхуваш ли се, Ив? Струва ми се, че по-скоро се страхуваш да живееш. — Погледна я през рамо. — Аз щях да намеря твоята Бони.

Вероятно вече няма да можеш да я откриеш. Надявам се да стане точно така. — Ритна леко пистолета. — Виждаш ли, че нямам абсолютно никаква склонност към насилие? Отказвам се от възможността да си отмъстя и тръгвам напред, за да се срещна с правосъдието. — Усмихна се. — Довиждане, Ив. Може би ще се видим в съда. А може и да не се видим.

— Мисли, че ще може да се измъкне — рече Ив, докато наблюдаваше как Лайза влиза в колата на ФБР. — И нищо чудно да го направи.

— Не и ако я държим далеч от Кевин Детуил — отвърна Логан. — Ще се постараят да я изолират през следващите двайсет и четири часа. Ще бъде дяволски трудно, като се има предвид коя е. Главният съдия Бенет отива оттук право при Детуил и му пуска записа.

— Мислиш, че той ще рухне?

— Вероятно. Винаги е имал нужда от нея за кураж. Дори да не се предаде веднага, да не забравяме списъка. Той би трябвало да свърши работа.

— Но защо името на Детуил фигурира там? Разбирам за Тимуик. Той беше станал нестабилен и представляваше заплаха. Тя обаче имаше нужда от Детуил за още един мандат.

— Най-вероятно е поставила името му само за да заинтригува Фиске. Каква по-трудна мишена би могло да има от самия президент?

— Но в крайна сметка тя щеше да го направи.

— О, да. Детуил е живото доказателство за всичко, което е ставало. Предполагам, че Лайза щеше да нареди на Тимуик да инсценира някакъв инцидент, за да бъдат унищожени и материалите с ДНК. Може би експлозия като тази във Военновъздушните сили.

— Много хора работят там.

— Мислиш ли, че би било от значение за нея?

— Да. Не. — Поклати глава. — Боже, не знам. Може би.

Логан я хвана за ръката.

— Хайде, да се махаме оттук.

— Къде отиваме?

— Оставяш аз да избира? Каква приятна промяна. След като ме накара насила да се съглася с плана ти, бях сигурен, че имаш някаква идея.

Беше се изчерпала. Чувстваше се изстискана до последно.

— Искам да се прибера вкъщи.

— Не още. Страхувам се. Отиваме в дома на сенатор Латроп; ще останем там, докато отмине първата вълна и всички обвинения срещу нас бъдат отхвърлени официално. Не искам някой държавен служител, щастлив, че притежава оръжие, да ни застреля по погрешка.

— Кога ще мога да се прибера?

— След седмица.

Ив поклати глава.

— Три дни максимум.

— Ще опитаме. — Джон повдигна вежди. — Но все пак не забравяй, че става дума за преобръщане на едно президентство.

— Това е твой проблем, Логан. — Влезе в колата. — Три дена. След което се връщам у дома, за да се видя с Джо и с мама.

ГЛАВА 23

Вашингтон

— Истинска лудница. — Ив се извърна, след като пусна дантелената завеса на прозореца. — Стотици репортери. Защо, по дяволите, не отидат да досаждат на някой друг?

— Ние ще им осигурим голяма история — отвърна Логан. — По-голяма от тази на Кенеди. По-голяма и от Уайтуотър. По-голяма от прегрешенията на Клинтън. Трябва да свикваш.

— Не искам да свиквам. — Младата жена крачеше напред-назад из обширната библиотека на сенатора като тигър в клетка. — Минаха вече цели пет дни. Трябва да се прибирам. Трябва да видя Джо!

— Ти ми каза, че майка ти се е обадила и според нея той вече е много добре.

— Но те не ме оставят да говоря с него.

— Защо?

— Откъде да знам? Не съм там. — Спря пред стола, на който седеше Джон, вкопчила длани една в друга. — Хваната съм като в капан. Не мога да си покажа носа, без да връхлетят като оси отгоре ми. Не можахме да отидем на погребението нито на Гил, нито на Гари. И това няма да свърши скоро, нали?

Логан поклати глава.

— Опитях се да ти го кажа. В мига, в който Детуил се пречупи и направи признания, настана истинска истерия.

И те се намираха в центъра на това безумие, помисли си младата жена. Бяха като затворници в дома на сенатора и наблюдаваха експлозивните събития по телевизията. Кевин Детуил прави признания, Чет Мобри дава клетва, преди да заеме президентския пост, Лайза Чадборн е задържана.

— Тепърва ще се вихри — промълви замислено Ив. — Все едно че съм в аквариум. Как ще работя? Как ще живея?

— Накрая медиите ще изгубят интерес.

— Но това може да отнеме години. Иска ми се да те удуша, Логан.

— Не, не ти се иска. — Той се усмихна. — Тогава няма да си имаш другарче в бедата. А това е изключително важно в такъв момент.

— Не ти ща компанията. Искам мама и Джо.

— В мига, в който се прибереш при тях, те също ще се превърнат в мишени. Няма да могат да направят и една крачка, без да бъдат следени поне от няколко камери и фотоапарати. И те няма да разполагат с живота си. Смяташ ли, че връзката на майка ти ще издържи на подобен натиск? Ами Джо Куин? Как би се отнесла полицията в Атланта към един детектив, който не може дори да въздъхне, без да го покажат по телевизията? А бракът му? Дали на съпругата му ще ѝ хареса...

— Млъкни, Логан!

— Опитвам се да ти изясня положението. Винаги си искала да бъда откровен с теб.

— Знаеше, че ще стане така.

— Не съм се и замислял за отклика, който ще предизвикат тези събития сред медиите. Изглежда трябваше да се сетя за това, но явно съм бил прекалено съсредоточен върху желанието си да я разоблича. Това ми се струваше единственото важно нещо.

Той казваше истината. А ѝ се искаше да не беше така. Кипеше от гняв и се чувстваше безпомощна, затова имаше нужда да обвинява някого.

— А и ми се струва — добави тихо той, — че накрая и за теб единствено това имаше значение.

— Да. — Ив се върна до прозореца. — Но не би трябвало да бъде така. Ние я разобличихме, а ето че сега се давим заедно с нея.

— Няма да те оставя да се удавиш. — Внезапно Логан се озова зад нея и постави длани върху раменете ѝ. — Стига да ми позволиш да ти помогна, Ив.

— Можеш ли да ми върнеш предишния живот?

— Точно това възнамерявам да направя. Но може би ще отнеме известно време. — Започна да масажира стегнатите мускули на раменете ѝ. Наведе се и ѝ прошепна: — Прекалено си напрегната. Мисля, че се нуждаеш от ваканция.

— Нуждая се от работата си.

— Може би ще успеем да съчетаем и двете. Имам къща на един остров южно от Таити. Напълно изолирана и безупречно подсигурана във всяко отношение. Отивам там, когато пожелаея да се усамотя.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че и ти, и аз имаме нужда да избягаме от тази лудница. Само един изключително предприемчив репортер би ни последвал толкова далеч. Погледни се само. Преживя истински ад и за това съм виновен най-вече аз. Позволи ми да опитам да се реабилитирам. Трябва да си починеш и да се успокоиш. На острова е адски скучно. Няма какво друго да правиш, освен да се разхождаш по брега, да четеш и да слушаш музика.

Подобна перспектива изобщо не ѝ се струваше скучна. По-скоро приличаше на спасение. Обърна се бавно към него и го погледна.

— Ще мога ли да работя?

Логан направи физиономия.

— Трябваше да се досетя, че ще се стигне до това. Ще кажа да ти оборудват лаборатория. Този път Маргарет ще направи всичко както трябва.

— Ще ни пуснат ли?

— Съдебните власти? Предполагам, няма да има проблеми, стига да знаят къде се намираме и че нямаме намерение да изчезнем завинаги.

— Кога можем да тръгнем?

— Най-вероятно в началото на идната седмица.

— Ще мога ли да остана там, докато не съм нужна тук?

— Ще можеш да останеш колкото пожелаеш.

Ив погледна през стъклото към тълпата репортери. Знаеше, че никога няма да се наситят. Някои от тях вероятно бяха мили хора, но помнеше как след изчезването на Бони един репортер бе казал умишлено нещо особено болезнено, за да видят мъката в изражението ѝ. Не можеше да преживее отново подобно нещо.

— Ще дойдеш ли? — попита Джон.

Кимна замислено.

— И няма да имаш нищо против, ако аз също бъда там? Ти не си единствената, която има нужда да избяга и да се скрие. Това е голяма плантаторска къща и обещавам, че няма да ти се пречкам.

— Нямам нищо против. — Спокойствие. Слънце. Работа. И далеч от тази глъчка. — Започна ли да работя, най-вероятно няма да усещам, че си наоколо.

— О, мисля, че ще усещаш. От време на време все пак ще трябва да изплуваш на повърхността — и тръгна към вратата, — просто няма начин да не се натъкваме един на ДРУГ.

— Десет минути. — Главната сестра се намръщи и се взря над главата на Ив към тълпата от репортери, задържани с мъка от болничната охрана. — Не мога да допусна подобен хаос. И без това с големи усилия опазихме досега мистър Куин от медиите. Все пак той е болен.

— Аз няма да му навредя с нищо. Искам само да го видя.

— Аз ще задържа репортерите — обади се Логан. — Остани при него колкото искаш.

— Благодаря ти, Логан.

— Не смяташ ли, че след като ще ходим само двамата на самотен остров, би могла да ме наричаш Джон?

— Не самотен, а тропически остров. И не смятам, че тепърва ще свиквам да те наричам по друг начин.

— Десет минути — повтори старшата сестра. — Стая 402.

Джо седеше в леглото и Ив спря на вратата, за да го погледа.

— Не очаквах... Изглеждаш... Чудесно. Вече сядаш?

Той се намръщи.

— Щеше да знаеш, ако си бе направила труда да ми се обадиш.

— Обаждах се. Всеки ден. Но не ми позволяваха да говоря с теб.

По лицето му пробягна някакво трудно определимо изражение.

— Обаждала си се?

— Разбира се. Да не мислиш, че ще те лъжа?

— Не. — Усмихна се. — В такъв случай предполагам, че трябва да ти позволя да влезеш и да ме прегърнеш. Внимателно, разбира се. Едва вчера ми разрешиха да сядам. Тук сестрите са много строги.

— Забелязах. Отпуснаха ми само десет минути. — Приближи се до леглото и го прегърна. — Но това е достатъчно, след като си толкова начумерен. — Сбърчи нос. — И вониш на антисептици.

— Все се оплакваш. Пролях си кръвта за теб, но кой ти цени?

— Постъпи глупаво и нямаше да ти простя никога, ако беше умрял, Джо.

— Знам. Точно затова и не умрях.

Младата жена го хвана за ръката. Беше силна, топла и... беше на Джо. „Благодаря ти, Господи!“

— Изпратих на мама копие от лентата и ѝ казах да ти го пусне. Надявам се, че е успяла да се промъкне през кордона от сестри. Логан трябваше да обещае Луната на Министерството на правосъдието, за да му разрешат да направи презапис.

— Промъкна се. Ти като че ли си единствената, на която ѝ е било невъзможно да се добере до мен. — Сплете пръсти с нейните. — Едва не получих инфаркт, докато слушах. Защо те пусна Логан, дяволите да го вземат?

— Не можа да ме спре.

Куин стисна устни.

— Аз щях да те спра.

— Дрън-дрън.

— Защо си се хвърлила с главата напред? Не можеше ли да почакаш?

— Тя уби Гари. Страхувах се, че може да убие и теб.

— Значи виновният съм аз.

— Изобщо не се съмнявай. И престани да ми се караш. Не можех да те чакам да се надигнеш от мъртвите, за да ми помогнеш. Трябваше да се справя сама.

— С помощта на Логан. — Намръщи се. — Но недостатъчна, дяволите да го вземат.

— Логан помогна много. Негов беше сценарият да изкараме от равновесие Тимуик. Накара твоя приятел от вестника да се свърже с него и да му покаже списъка, а после да му уреди и среща с Логан. Даваш ли си сметка колко опасно беше това? Ами ако Тимуик не беше толкова отчаян и уплашен, колкото се надявахме?

— Не са ли го намерили още?

— Не. Като че ли е потънал вдън земя.

— Никой не може да изчезне безследно. — Джо набърчи замислено чело. — Трябва да го хванат. В противен случай може да започне да ви досажда...

— Не ти, Джо.

— Казвал ли съм, че възнамерявам да го преследвам? Та аз съм само един тежко ранен човек. А и защо се тревожиш? Тимуик вече не представлява заплаха.

— Опитай да хванеш плъх и ще бъдеш ухапан.

— Защо тогава уреди онази среща с Лайза Чадборн? Довела си я до крайност. Никой не би се наел да предрече каква би могла да бъде реакцията ѝ. Трябвало е да си пазиш гърба.

— Нямаше да бъде логично Логан да присъства.

— Майната ѝ на логиката.

— Лайза Чадборн беше сигурна, че Логан никога не би се съгласил на предложението ѝ. За да прозвучи убедително, трябваше да се престоря, че съм взела черепа и съм избягала с него.

Куин помълча известно време.

— И прозвуча ли убедително? Доколко близо беше до сработването с нея?

— Знаеш отговора.

— Каж ми. Колко близо?

— Близо.

— Защо не стана?

Младата жена сви рамене.

— Може би просто ѝ няхах доверие. Може би се съмнявах, че е способна да го направи. А може би бях прекалено ядосана от това, което стори на теб и Гари.

— А може би е било първата стъпка.

— Какво?

— Нищо. — Джо я стисна за ръката. — Няма да говорим повече за това, докато не се изправя на крака и не стана достатъчно силен да те контролирам. Логан се справя много лошо.

— Достатъчно е умен, за да се опитва да го прави. — Ив замълча. — И всъщност се държи изключително мило. Ще ме заведе на някакъв остров, негова собственост, в южната част на Тихия океан, докато премине медийната лудост.

— О?

Тонът му не ѝ хареса.

— Идеята е добра. Там ще мога да работя. Идеята наистина е добра, Джо.

Той не отговори.

— Джо?

— Мисля, че имаш право. Нужна ти е почивка. Мисля, че трябва да отидеш с него.

— Така ли мислиш?

Куин се засмя.

— Не ме гледай така изумено. Просто се съгласявам с теб.

— Добре — отвърна неуверено тя.

— Логан тук ли е?

Ив кимна.

— Тръгваме за Таити веднага след като си взема довиждане с мама.

— Ще му кажеш ли да дойде да ме види за минутка?

— Защо?

— За да му кажа да се грижи добре за теб, в противен случай ще го хвърля в кратера на някой вулкан. Има ли вулкани на Таити?

Ив се засмя с облекчение.

— Неговият остров е на юг от Таити.

— Както и да е. — Стисна я отново за ръката. — А сега млъкни. Предполагам, че ми остават само пет минути. Искам да те погледам, не да слушам словоизлиянията ти за Таити.

— Не са словоизлияния!

Но тя също нямаше желание да говори. Предпочиташе просто да стои тук и да усеща умиротворението и удовлетворението от присъствието на Джо. В един свят, където всичко се бе преобърнало с главата надолу, само той не се бе променил.

Добре беше да знае, че след като се върне, всичко ще си бъде постарому.

— Искал си да ме видиш? — попита предпазливо Логан.

Куин посочи стола край леглото си.

— Седни.

— Защо се чувствам така, сякаш са ме извикали в кабинета на директора на училището?

— Вина?

Джон поклати глава.

— Не си играй игрички с мен, Куин. Няма да се хвана на тази въдица.

— Обвини ме, че мамя Ив, а ти самият правиш същото. Тя мисли, че си бил мил с нея.

— Ще бъда мил.

— По-добре е да бъдеш. Сега тя ще се нуждае от това. — И след кратък размисъл добави: — Ако ми се обади и ми каже, че си е счупила дори само нокътя на онзи остров, пристигам на часа.

— Не съм те канил. — Логан се усмихна леко. — И, за твое сведение, на острова няма вулкани.

— Казала ти е?

— Беше й смешно. Чувстваше облекчение, че не си започнал да я разубеждаваш. Самият аз също изпитах известно облекчение, но след като размислих, стигнах до извода, че това би било погрешен ход от твоя страна. А ти рядко правиш погрешни ходове, Куин.

— Ти също. Справил си се доста успешно с Ив, тъй като си пипал с меки ръкавици. Тя наистина мисли, че единственото ти желание е да изкупиш вината си пред нея и да й помогнеш да се върне към живота.

— Наистина искам да й помогна.

— И освен това я искаш в леглото си.

— Абсолютно точно. — Направи кратка пауза. — Но също така я искам в живота си колкото се може по-дълго време. — Усмихна се. — Това те разтърси. Нямах нищо против мисълта за сексуално приключение, но не желаяш да се обвързвам. Много е късно. Вече съм се обвързал. Ще се постарая да я накарам и тя да почувства същото.

Джо отмести поглед встрани.

— Няма да бъде лесно.

— На моя страна са времето и усамотението. Тя е забележителна жена. Нямам намерение да я изпусна. Независимо какво смяташ да предприемеш.

— Аз пък нямам намерение да предприемам нищо. — Куин го погледна отново. — Искам тя да замине с теб. Искам да легне с теб. Бих искал, ако можеш, да я накараш да те обикне.

Логан повдигна едната си вежда.

— Какво великодушие! И каква е причината?

— Това би било възможно най-доброто за нея. Тя има нужда да се върне към живота. Направи пробив, като се отказа от шанса да си върне Бони. Ти можеш да й помогнеш да направи и следващата крачка.

— Значи ме предписваш като терапия?

— Наричай го както щеш.

Джон се взря в лицето му и присви очи.

Джо продължи:

— Това е най-доброто за нея. Сега ти можеш да ѝ помогнеш. Не аз. Но ако това не се окаже за нея така добро, както очаквам, все ще намеря някой вулкан.

Логан му вярваше. Куин лежеше ранен в болничното легло и би трябвало да изглежда безпомощен. Но изглеждаше силен, сдържан и търпелив. Спомни си, че още преди време го бе преценил като един от хората, способни да всеят безкраен респект и страх. Сега осъзна, че Куин бе много по-опасен.

— Ще бъда добър с нея. — Не можа обаче да устои на изкушението да го подразни малко и вече от вратата добави: — Разбира се, нищо чудно да нямаш възможност да прецениш. Вероятно ще бъдем прекалено заети един с друг, за да имаме време да се виждаме често с теб в бъдеще.

— Не се опитвай да заставащ помежду ни. Нищо няма да излезе. Прекалено много неща ни свързват. — Впи поглед в очите му. — Трябва само да ѝ кажа, че съм намерил нов череп и имам нужда от нея, и тя ще дойде.

— Как не! Мръсник! Уж искаш да се излекува, а си готов да я дръпнеш отново в мрака.

— Ти никога няма да го разбереш — отговори уморено Куин. — Тя има нужда от това. И аз ще ѝ го осигурявам дотогава, докато го иска. Готов съм да ѝ дам всичко на този проклет свят. В това число и теб, Логан. — Извърна глава. — А сега се махай. Тя те чака.

На Джон му се искаше да го прати по дяволите. Държеше се така, сякаш беше някаква всемогъща фигура, застанала зад кулисите, за да дърпа конците.

— Ив чака. — Отвори вратата. — Чака мен, Куин. След три часа ще се качим на самолет, който ще ни отнесе на цял свят разстояние от теб. Приятен ден.

И забърза усмихнат към Ив.

По дяволите, последните думи, които каза, му се бяха отразили добре.

— Тя е била тук. — Даян стоеше на прага. — Сестрите само за това говорят. Защо дойде?

— А защо да не дойде? Искаше да ме види. — Джо впери поглед в съпругата си и присви очи. — Беше притеснена, че не можела да ме чуе по телефона. Все не я свързвали.

По лицето ѝ пробягна едва забележима сянка на емоция.

— Така ли?

„Вина“ — помисли си уморено той. Беше се надявал, че предположенията му няма да се окажат верни. Или може би се бе надявал да го е направила. Така щеше да има извинение за онова, което възнамеряваше да стори.

— Досетил си се? Наруших правилата. Намесих се. — Даян стисна в юмруци отпуснатите край тялото си ръце. — Е, по дяволите, имах пълното право да постъпя така. Аз съм ти съпруга. Мислех, че ще издържа, но тя се намесва в живота ни и това не мога да го приема. Знаеш ли какво говорят хората? Не е честно. И без това се чувствах достатъчно зле при мисълта колко малко означавам за теб. А сега показва на целия свят, че не даваш и пет пари за...

— Вярно е — отвърна тихо Куин. — Всичко, което казващ, е абсолютно вярно, Даян. Аз не се държах справедливо, а ти прояви завидно търпение. Съжалявам, че те подведох. Надявах се, че ще се получи.

Съпругата му не проговори известно време.

— Все още е възможно да излезе нещо. — Облиза устни.

— Само трябва да... Може би се поддадох на гнева и казах някои неща, които не мисля. Просто трябва да поговорим и да стигнем до някакъв справедлив компромис.

Тя обаче искаше единствения компромис, който той не можеше да направи. Достатъчно я беше разочаровал и наранил. Нямаше да продължи да го прави.

— Затвори вратата и ела да седнеш — рече тихо Джо. — Права си, трябва да поговорим.

— Добре ли си? — Логан застана до Ив, която гледаше през прозореца на самолета. — Вкопчила си се в страничните облегалки на стола така, сякаш се страхуваш да не тръгне нанякъде без теб.

Тя се осъзна и поотпусна ръце.

— Добре съм. Просто ми се струва странно, че отивам толкова далеч. Никога досега не съм напускала страната.

— Наистина ли? — Логан седна до нея. — Не знаех. Но всъщност какво ли знам за теб? Предстои ни дълъг полет. Защо не поговорим?

— Да не би да искаш за споделя с теб момичешките си мечти, Логан?

— Защо не?

— Защото винаги съм мислела, че ги има само в глупавите приказки, които се измислят по „Медисън Авеню“.

— А някакви по-късни мечти?

— Как не!

— Боже, наистина си много трудна. — Премести поглед към металната кутия в краката ѝ.

— Манди.

— Добре че пътуваме с частен полет. Щеше да изплашиш охраната на летището, ако това тук беше минало през рентгена. — Страхувам се, че бях забравил за нея. Но ти, разбира се, не си.

— Не, не съм.

— Звучи едновременно обнадеждаващо и плашещо. Надявам се, че не възнамеряваш да работиш върху нея по време на полета?

Младата жена поклати глава.

— Опасно е. Има турбулентност.

— Ох, олекна ми. Вече виждах как костите летят като шрапнели. Радвам се, че си решила да изчакаш, докато стигнем. О'кей, след като няма да работиш и не искаш да споделиш с мен душевните си тайни, какво ще кажеш да поиграем на карти?

Джон ѝ се усмихваше и се стараяше да ѝ помогне да се отпусне. Малко от усещането ѝ за самота я напусна и тя усети как по тялото ѝ се разлива топлина. Той имаше право. Полетът щеше да бъде дълъг. Времето, което щяха да прекарат заедно, преди да се върне в истинския свят, щеше да бъде също дълго. Затова трябваше да улесни нещата за него така, както той се опитваше да ги улесни за нея.

— Може би ще се съглася.

— Първи пробив в бронята — прошепна Джон. — Ако имам късмет, докато стигнем до Таити, може даже да ми се усмихнеш.

— Само ако си голям късметлия, Логан.

И му се усмихна.

ЕПИЛОГ

— Това крайбрежие не е като край Пенсакола — рече Бони. — Тук водата ми харесва повече. Виж какви малки вълнички.

Ив завъртя глава; дъщеря ѝ строеше пясъчен замък на няколко метра от нея.

— Мина доста време. Мислех, че може би никога повече няма да те сънувам.

— Реших известно време да стоя настрани, за да мога да поизбледнея малко в съзнанието ти. — Бони заби показалец в едната стена на замъка и започна да прави прозорец. — Най-малкото, което можех да направя, при положение че Джо полага такива усилия.

— Джо ли?

— И Логан. И двамата ти желаят най-доброто. — Направи още един прозорец. — Тук си прекарваш добре, нали? Много по-спокойна си сега.

Младата жена впери поглед в светлините, които трептяха по синята водна повърхност.

— Обичам слънцето.

— А Логан наистина е много мил с теб.

— Да, не мога да го отрека.

Това бе огромно подценяване на всичко, което той правеше. Бе се опитвала да го държи на разстояние, но Джон не се предаваше. Приближаваше се все повече и повече, както емоционално, така и физически, докато се бе превърнал в неотделима част от живота ѝ. Развитието на нещата я изпълваше едновременно с удовлетворение и безпокойство.

— Тревожиш се. А не е нужно. Всичко се променя с времето. Понякога нещата започват по един начин, а завършват съвсем различно.

— Не ставай смешна. Не се тревожа.

— Защо тогава не можеш да си намериш място?

— Чувствам се така, сякаш маркирам времето. — Направи физиономия. — А идния месец трябва да се връщам и да свидетелствам в съда срещу Лайза Чадборн. Страхувам се от този момент. Детуил също ще свидетелства срещу нея, но продължава да се бори.

— Не мисля, че ще се наложи да свидетелстваш.

— Разбира се, че ще се наложи.

Бони поклати глава.

— Тя е решила вече, че е време да се откаже. Направила е всичко, което може, за Бен. Няма да се съгласи обаче то да излезе наяве в съда.

— Признания ли ще направи?

Момичето поклати глава.

— Но въпреки това всичко ще свърши.

„Ще разбере, когато дойде моментът да отстъпя и да напусна битката... Така, както направи Бен“.

— Не мисли за това — обади се Бони. — То те натъжава.

— Не би трябвало. Тя извърши ужасни неща.

— На теб ти е много трудно, защото тя не беше като Фрейзър. Ужасява те мисълта, че дори най-добрите намерения могат да породят зло. А онова, което направи тя, е зло, мамо.

— Мисля, че тя щеше да те намери, скъпа. Мисля, че щеше да удържи обещанието си.

— И да те убие.

— Може би щях да намеря начин... Съжалявам, Бони. Може би ако не исках толкова силно да я вкарам в капана, щях да направя нещо, за да...

— Ще престанеш ли? Колко пъти трябва да ти казвам, че това е от значение единствено за теб.

Ив преглътна с усилие. — Когато престана да идваш, си помислих, че... Искам да кажа, когато престанах да те сънувам... Че си ми ядосана, дете не избрах да те доведе у дома, когато имах възможността да го направя.

— За Бога, радвам се, че не го направи. Но агонията, която преживя след това, бе огромно разочарование за мен. Джо е прав. Ти направи първата стъпка. Избра живота вместо купчина кости.

Младата жена се намръщи.

— Напоследък не съм се чувала с Джо.

— Ще се чуеш скоро. Мисля, че е открил Тимуик.

— Още едно дело.

Момичето поклати глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Той няма да иска да те тревожи, мамо. Най-вероятно Тимуик просто ще изчезне. — Наклони глава на една страна и я изгледа внимателно. — Понасяш го доста добре. Приела си явно тази страна на Джо.

— Не ми допада, но така е по-добре, отколкото да се преструвам, че не виждам.

— Мисля, че би понесла почти всичко, за да запазиш Джо в живота си. Всеки друг може да си отиде от него, но Джо трябва непременно да остане. Питала ли си се някога защо?

— Той ми е приятел.

Бони се засмя.

— Боже мили, колко си твърдоглава. Е, мисля, че твоят „приятел“ скоро ще бъде тук.

Младата жена се помъчи да овладее обхваналото я вълнение.

— Откъде знаеш? Чула си го от вятъра, предполагам. Или ти го е казала някоя от светкавиците, които раздираха небето снощи?

— Знаеш ли, Джо прилича на бурята. Пълен е със светкавици... Понякога връхлита и след това се успокоява. Интересно. Не се ли радваш, че идва?

О, Боже, да види отново Джо...

— Как бих могла да се радвам за нещо, като не знам дали е вярно? Вероятно просто гадая защо досега нямам вести от него.

— Вярно е. — Момичето се намръщи на замъка си. — Искан ми се да имах знаменца за бойниците. Помниш ли миниатюрното знаменце, което направи за замъка ми в Пенсакола? Откъсна парченце от червената плажна кърпа.

— Помня.

— О, добре, мисля, че и така е хубав.

— Прекрасен замък — промълви треперливо Ив.

— Не ставай сантиментална.

— Не ставам сантиментална. Всъщност замъкът ти има нужда от поне още една куличка. А къде ти е подвижният мост?

Бони отметна назад глава и се засмя.

— Следващият път ще се справя по-добре, обещавам, мамо.

— Ще останеш ли?

— Докато и ти. Но май вече започваш да се отегчаваш.

— Не. Чувствам се по-доволна от всякога.

— Постъпи така, както ще бъде най-добре за теб. — Бони скочи на крака. — Хайде, ще те изпратя донякъде. Логан е замислил прекрасна вечер за двама. — Очите ѝ блеснаха. — Би трябвало да те направи още по-... доволна.

— Как ще вървя с теб до къщата, след като дремя под тази палма?

— Човек може да направи всичко насън. Сигурна съм, че ще го обясниш като сомнамбулизъм или някоя подобна глупост. Хайде, мамо, ставай!

Ив се изправи, изтупа пясъка от шортите си и тръгна надолу по брега.

— Ти си сън, скъпа. Знам го.

— Така ли? Утре, като се върнеш тук, приливът ще е съборил пясъчния ми замък. — Усмихна ѝ се. — Но няма да рискуваш да дойдеш тази вечер, нали?

— Бих могла.

Момичето поклати глава.

— Не си готова. Но започвам да се надявам...

— Трябва ли да се почувствам поласкана от това? Наистина би било лошо, ако...

— Виж онази морска чайка. — Бони бе вдигнала очи към небето; лицето ѝ бе озарено от усмивка, а червеникавите ѝ коси блестяха на слънцето. — Забелязала ли си как махат с криле, все едно че чуват музика? Каква песен чува в момента тази чайка според теб?

— Не знам. Рахманинов?

— Не е ли красива, мамо?

— Красива е.

Бони вдигна една мидена черупка и я запрати далеч в морето.

— Добре, задай ми този въпрос, за да приключим и да започнем да се забавляваме.

— Не знам за какво говориш.

— Мамо!

— Не е редно. Трябва да те заведе у дома.

— Знаеш какъв ще бъде отговорът ми. Някой ден няма да ме попиташ и аз ще знам, че си се излекувала. — Бони хвърли още една черупка във водата и после се обърна усмихната към Ив. — Но си давам сметка, че трябва да го направиш сега, затова, питай ме, мамо.

Да, задай въпроса.

Попитай призрака. Попитай съня.

Помоли за обич.

— Къде си, Бони?

Издание:

ИК „Бард“, 1999

ISBN 954-585-030-2

Оформление на корицата: Петър Христов, „Megachrom“, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.